

W.W. Prescott

ADEVĂRUL ÎN HRISTOS

Conceptele soliei 1888
expuse în campanie de evanghelizare,
„în demonstrația Duhului și cu putere”

www.gsm1888.ro

W.W. Precott
Adevărul în Hristos

“Mi-am prezentat mărturia la întâlnirea pastorilor, și Domnul mi-a dat o măsură bogată din Duhul Său. Am insistat pe lângă frații din poziții de răspundere să nu izgonească pe Duhul lui Dumnezeu din inimile lor prin încăpățănarea de a respinge mărturiile pe care le trimite Dumnezeu pentru muștrare și avertizare. Am văzut că ei îl dezonorau pe Dumnezeu în multe feluri. Inimile lor nu erau eliberate de prejudecăți. Le-am spus: “Nu acceptați cuvintele nici unui om, ci mergeți voi înșivă la Scriptură. Nu întoarceți spatele soliiilor pe care le trimite Dumnezeu, așa cum ați făcut la Minneapolis. Analizați cu rugăciune fiecare punct, cu inimile deschise. Primiți fiecare rază de lumină trimisă. **Ceea ce a fost prezentat în fața voastră merită o atenție serioasă.** Adevăruri care au fost îngropate sub grămezi de gunoi trebuie scoase la lumină și așezate la locul lor.”
(Ellen G. White - RH 27 ianuarie 1890)

Traducerea: Evelyn Mangâru, Valentin Mocanu

DSG PRESS
C.P. 64, O.P. 1
405200 Dej, Jud. Cluj

mail: ed_press@yahoo.com

ISBN 973-7760-02-6

Introducere

Lucrarea de față este o prezentare a soliei îngerului al treilea într-o campanie de evanghelizare, la care Ellen G. White a fost prezentă. Entuziasmul ei pentru prezentările profesorului Prescott este încă o mărturie că atunci când adevărurile soliei neprihănirii lui Hristos sunt prezentate fără rețineri, credincioși și necredincioși recunosc puterea lui Dumnezeu. Iată câteva secvențe din corespondența ei din acea vreme:

19 octombrie, 1895 (Scrisoarea w-82, către fiul Edson, nepublicată).

Seara, prof. Prescott a avut un discurs foarte puternic, instrucțiuni prețioase ca aurul. Cortul a fost plin, și mulți erau în picioare. Toți păreau fascinați în fața Cuvântului lui Dumnezeu pe măsură ce vorbitorul prezenta adevărul în imagini noi, separând adevărul de eroare, și, prin influența divină a Duhului lui Dumnezeu, făcându-l să strălucească asemenea pietrelor prețioase...

Dumnezeu a dat profesorului Prescott o solie specială pentru popor. Adevărul vine de pe buze omenești în demonstrația Duhului și a puterii... Sperăm și ne rugăm pentru o revărsare a Duhului lui Dumnezeu asupra poporului. Cred că la aceste adunări participă cea mai bună clasă a societății. Interesul trezit depășește tot ce am văzut noi până acum la adunări de tabără. Marele obiectiv al vorbitorului este să distrugă fundamentul erorilor prezentându-L pe Isus tot mai clar. Facem tot ce se poate spre a-i ajuta pe oameni să privească la Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii... Mi se întâmplă destul de rar să-mi permit plăcerea de a asculta prezentările fraților noștri pastori, dar sâmbătă dimineața am participat la întâlnire și l-am ascultat predicând pe fratele Prescott. Știu că de când a venit aici Duhul Sfânt a fost asupra lui, iar buzele lui au fost atinse de cărbunele de pe altar. Auzim și distingem vocea Păstorului. Adevărul a fost revărsat de pe buzele servului lui

Dumnezeu așa cum poporul nu a mai auzit înainte; necredincioșii pălesc și exclamă: "Omul acesta este inspirat!" Oamenii nu pierd timpul pe afară, ci intră imediat în cort și ascultă fascinați.

22 octombrie, 1895 (Scrisoarea 84, către fiul Edson, nepublicată).

Dumnezeu a dat fratelui Prescott o solie pentru popor, care este foarte apreciată. Mintețea lui este productivă în adevăr, iar puterea și harul lui Dumnezeu sunt asupra lui. Suntem foarte onorați să ne putem bucura de serviciile lui la această adunare de tabără. Abia aștept să particip la fiecare adunare.

6 noiembrie, 1895 (Scrisoarea 25, către S. N. Haskell, nepublicată).

La această dată suntem în campanie și ne bucurăm de adevăruri foarte prețioase. Cuvântul este prezentat cu foarte multă putere. Duhul Sfânt a fost revărsat asupra fratelui Prescott în măsură bogată... Fratele Prescott a prezentat cuvintele înflăcărâte ale adevărului, așa cum am mai auzit în 1844. Inspirația Duhului lui Dumnezeu a fost asupra lui. Necredincioșii spun: "Acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu. N-am mai auzit niciodată așa ceva."

Cuvântul ne-a fost prezentat în linii foarte clare. Fratele Prescott nu a avut niciodată o asemenea putere în predicare cum a avut de când a venit la această campanie. Necredincioșii stau uimiți, cu ochii ațintiți asupra lui, în timp ce adevărul vine de pe buzele lui, vitalizat de Spiritul lui Dumnezeu. Când mă gândesc la responsabilitatea care apasă asupra noastră, a celor care ascultăm solia din cer, tremur în fața cuvântului lui Dumnezeu. Cine va accepta solia trimisă?

6 noiembrie, 1895 (Manuscris 19, nepublicat).

Tocmai am ascultat o prezentare a profesorului Prescott. A fost un apel foarte puternic către popor. Cei care nu sunt de aceeași credință cu noi par foarte interesați. Ei spun: "În bisericile noastre nu este viață, totul este rece și uscat; înfometăm după pâinea vieții."

Oamenii sunt din cea mai bună clasă a societății, de toate vârstele; oameni nobili, cu părul alb, stau și ascultă cu profund interes. Unii, care sunt conducători ai școlii de duminică, sunt nerăbdători să pună mâna pe transcrierile prezentărilor, imediat ce reporterii noștri le notează. Ei spun: “Nu vrem să pierdem nici o idee.” Ei spun că toate cuvintele sunt prețioase... Toți spun: “Nu am avut niciodată ocazia să ascultăm Biblia prezentată atât de clar, printr-o explicație atât de simplă încât nu avem cum să nu o înțelegem.”

Maggie Hare pregătește prezentările profesorului Prescott și predicile mele pentru publicare. Mă tem că, în forma lor tipărită, predicile profesorului Prescott nu vor mai arăta nicidecum ca atunci când au fost rostite de vorbitor, căci cuvintele sunt rostite prin demonstrația Duhului, cu putere, fața lui strălucind de lumina cerului... Cred că pot spune fără să greșesc: de-a lungul întregii mele experiențe nu am văzut un așa mare număr de oameni, de altă credință decât noi, care să flămânzească după adevăr.

7 noiembrie, 1895 (Scrisoarea 51, către fr. McCulloch, nepublicată).

Seara a predicat fratele Prescott. Cortul era plin, și se spune că zeci de oameni au trebuit să plece acasă deoarece nu au mai avut loc... Am văzut puterea lui Dumnezeu în vase omenești pe când prezentau adevărul la aceste întâlniri... Domnul este în mijlocul nostru.

17 noiembrie, 1895 (Scrisoarea 113, către J. H. Kellogg).

Am avut privilegiul să fiu martoră în aceste ultime cinci săptămâni cum oameni însetați după adevăr au avut ocazia să audă Cuvântul lui Dumnezeu prezentat în linii clare și noi, ceea ce mi-a produs o mare bucurie. Cuvântul lui Dumnezeu a fost prezentat în demonstrația Duhului și cu putere. Domnul l-a trimis pe profesorul Prescott la noi nu ca pe un vas gol, ci ca un vas plin cu comorile cerului ca să dea fiecăruia hrana la vreme potrivită. De așa ceva are nevoie poporul lui Dumnezeu de pretutindeni...

Când o văd pe Maggie Hare cum notează aceste adevăruri

prețioase, ei se poartă ca niște oi înfometate, rugându-se pentru o copie. Ei vor să citească și să studieze fiecare punct prezentat. Sufletele sunt învățate de Dumnezeu. Fratele Prescott a prezentat adevărul într-un mod clar și simplu, totuși foarte hrănitor...

18 noiembrie, 1895 (Scrisoarea 83, către Edson White).

Domnul s-a aplecat asupra fratelui Prescott într-un mod foarte remarcabil și l-a dat Duhul Sfânt pentru acești oameni... Cei care nu sunt în adevăr spun: “Omul acesta vorbește sub inspirația Duhului lui Dumnezeu.” Noi suntem siguri că l-a împuternicit cu Duhul Său Sfânt, iar adevărul se revarsă de pe buzele lui în valuri bogate. Adevărul a fost ascultat de predicatori și de oameni care nu sunt din credința noastră. După predici, ei se roagă de profesorul Prescott să le dea o copie a discursurilor...

Fratele Prescott a vorbit de multe ori, iar cei de altă credință au fost profund mișcați, spunând că el a vorbit sub inspirația Duhului lui Dumnezeu.

Oamenii din suburbiile orașului Melbourne ne spun: “Ridicați cortul vostru în localitatea noastră, ca oamenii să audă lucrurile pe care le-ați predicat în Armadale. Toți au nevoie să audă cuvintele pe care le-ați prezentat aici.”

Au fost aduse dovezi abundente că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu a vorbit oamenilor prin agenți umani... Un număr mare de oameni au mărturisit că nu au auzit niciodată Cuvântul lui Dumnezeu prezentat cu așa putere și în manifestarea clară a Duhului, ca la această adunare. Dumnezeu a spus, în curțile de sus, inteligențelor cerești: “Să fie lumină spirituală care să strălucească în mijlocul întunericului moral adus de mulțimea erorilor și a fabulelor, care să descopere adevărul.” Solul legământului a venit, iar Soarele Neprihănirii s-a ridicat și a strălucit peste ascultătorii zeloși. Preexistența Sa, a doua Sa venire în slavă și putere, demnitatea Sa personală, sfânta Sa lege înălțată, acestea sunt temele asupra cărora s-a insistat, cu simplitate și putere.

Capitolul 1

Articolele lui W. W. Prescott publicate în *The Bible Echo*

“Începând cu acest număr, vom publica o serie extrem de valoroasă și interesantă de predici prezentate de profesorul W. W. Prescott la adunarea de tabără din Armadale. Seria va fi publicată sub titlul: ‘Predici de la adunarea de tabără.’ Cei care nu au putut participa la respectiva adunare, cu siguranță vor considera a fi o ocazie deosebită aceea de a putea citi aceste predici prezentate în paginile revistei ‘The Bible Echo’” (The Bible Echo, 2 dec. 1895).

20 octombrie 1895, Predica de la adunarea de tabără din Armadale – “Rămânând și trăind în Hristos,” *The Bible Echo*, 2 & 9 decembrie 1895

RĂMÂNÂND ȘI TRĂIND ÎN HRISTOS

“Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6).

Rămânerea și trăirea sunt învățăturile acestui verset. Ca rezultat al rămânerii în Hristos, trebuie să trăim așa cum a trăit El. Prima învățătură este rămânerea în Hristos. “Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” (Ioan 15:4,5). Hristos spune: “Eu sunt adevărata Viță” [vers. 1]. “Sunt mulți cei care spun că sunt vițe; însă Eu sunt adevărata viță, Eu sunt Vița care are viață.” Noi suntem mlădițele. Dar în Scriptură despre Hristos se vorbește ca fiind o mlădiță. “Iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla.” “Iată că un om, al cărui nume este Odrasla, va odrăsli din locul lui, și va zidi Templul Domnului” (Zah. 3:8; 6:12).

“El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumuseță, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă” (Is. 53:2). “Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele.” Dar Scriptura vorbește despre Hristos Însuși ca fiind mlădița. Hristos este o mlădiță pentru Dumnezeu, ca să poată fi o viță pentru noi.

Pentru ca o mlădiță să se poată dezvolta, trebuie să existe acea viață care nu se vede. Astfel, mlădița este până la urmă doar un lăstar care a ieșit la suprafață, dar a cărui viață depinde de rădăcinile care trag viața din pământ. Dumnezeu este sursa tuturor lucrurilor; dar El S-a arătat oamenilor în

HRISTOS ISUS, MLĂDIȚA,

și Hristos, mlădița, este tocmai acel Lăstar al lui Dumnezeu care crește înaintea oamenilor pentru ca ei să îl poată vedea, și Dumnezeu să poată fi manifestat. Când Isus Hristos a venit în lume, era Dumnezeu manifestându-Se; dar deoarece Lăstarul a ieșit din ceea ce părea a fi pământ uscat, El nu S-a manifestat în felul în care gândeau oamenii că trebuia să o facă, ei nu L-au recunoscut. Au considerat că nu avea nimic care să placă, astfel că L-au părăsit; și totuși era o mlădiță care răsărea din rădăcina vieții, era Dumnezeu manifestându-Se în lume, astfel ca să poată fi văzut. Nori și negură sunt în jurul scaunului Său de domnie; cu toate acestea, El S-a manifestat, astfel ca lumea, dacă dorea, să Îl poată vedea în Mlădiță.

Hristos a devenit o mlădiță a lui Dumnezeu pentru ca să poată fi o viță pentru alte mlădițe. Însă mlădița rămâne în viță doar dacă are o legătură vie cu aceasta. De îndată ce mlădița este separată de viță, chiar dacă este pusă înapoi cu mare grijă, nu mai rămâne în viță. Aceasta nu va rămâne în viță decât dacă este altoită, iar succesul acestei altoiri depinde de realizarea unei astfel de legături, încât viața care provine de la viță să poată circula din nou prin mlădiță.

Iar noi trebuie să rămânem în Hristos așa cum

MLĂDIȚA RĂMÂNE ÎN VIȚĂ,

așa încât viața lui Dumnezeu să fie viața noastră. Mlădița este plină de viață, totuși nu are viață prin ea însăși. Astfel că în fiecare zi trebuie să primim viața de la Dumnezeu. În momentul în care legătura dintre mlădiță și viță este întreruptă, mlădița încetează să mai trăiască. Aceasta este învățătura rămânerii în Hristos. Așa cum mlădița este unită de viță, fiind umplută de viață, și totuși având mereu nevoie să primească viață, la fel și noi, trebuie să fim uniți cu Hristos, depinzând în întregime de El pentru viață.

Aceasta este învățătura; care este aplicația ei? “Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.” Dacă mlădița este unită cu vița, poartă rodul viței. Dumnezeu în Hristos este adevărata Viță, dar roadele viței-de-vie nu se găsesc direct pe butuc. Ele se găsesc pe mlădițe. Hristos este vița noastră și aceia care, unindu-se cu El, devin mlădițele Sale, vor aduce aceleași roade pe care le-a adus El atunci când Se afla pe pământ, fiind El Însuși o mlădiță. Adică, vor trăi așa cum a trăit El. În felul acesta ajungem la

HRISTOS – EXEMPLUL NOSTRU

“Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.” Nu așa cum *șpun* oamenii că a trăit, ci chiar așa cum *a trăit*. Și cum putem ști cum a trăit? Citind și studiind viața Sa. Astfel vom descoperi cum a trăit Hristos și cum trebuie să trăim noi. Și vom trăi cum a trăit El, nu ca o *obligație*, ci ca un *rezultat*. Dacă cineva spune că rămâne în Hristos și nu trăiește așa cum a trăit El, viața este contrară mărturisirii sale. Noi nu ajungem în Hristos încercând să trăim așa cum a trăit El; nu rămânem în Hristos încercând să trăim așa cum a trăit El; ci mai întâi ajungem în Hristos, și apoi, ca rezultat, întocmai cum mlădița poartă roada viței, la fel și creștinul care rămâne cu adevărat în Hristos va aduce aceeași roadă pe care a purtat-o El, trăind așa cum a trăit El.

Dacă rămânem în El, vom călca pe urmele Sale, iar El ne-a lăsat un exemplu ca să putem călca pe urmele Sale. Sunt mulți aceia

care își arogă dreptul de a indica urmele pașilor lui Hristos; dar Cuvântul Său constituie proba finală; și în el putem descoperi dacă ei indică adevăratele urme de pași sau nu. Astăzi există în lume multe concepții false despre Hristos care aproape că ajung să descrie un hristos fals. Exemplul nostru nu trebuie să fie ceea ce *credem* noi că este Hristos, ci ceea ce *este* El în realitate; nu ceea ce am fost învățați că este Hristos, ci ceea ce spune Cuvântul că este El.

Lui Simeon i-a fost descoperit că “nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului,” și aceasta este ceea ce dorim noi să vedem. Nu conceptul vreunui om despre ceea ce trebuie să fie Hristos, ci pe Domnul Hristos. Acesta este Hristosul descris în Cuvânt, iar concepția noastră despre cum a trăit Hristos ar trebui să fie alcătuită în întregime pe baza Cuvântului.

O PROBĂ PRACTICĂ

Și acum să facem următorul test: Este normal ca, de îndată ce începem să vorbim despre umblarea cu Hristos, să apară gândul că Hristos a umblat pe apă; și, cu siguranță, nu vă așteptați să umblăm și noi pe apă. Dați-mi voie să vă amintesc un eveniment care a avut loc la începutul lucrării lui Hristos: “Pe când trecea pe lângă marea Galileii, Isus a văzut doi frați: pe Simon, zis Petru, și pe fratele său Andrei, care aruncau o mreajă în mare; căci erau pescari. El le-a zis: ‘Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni.’ Îndată ei au lăsat mrejile, și au mers după El” (Mat. 4:18-20). Înainte ca Hristos să umble pe mare, El a umblat pe pământ; și înainte să îl vadă pe Petru pe apă, l-a văzut pe țărș și l-a spus să-l urmeze, iar Petru și-a lăsat mrejile și l-a urmat. Mai târziu, pe parcursul lucrării Sale, aflăm că după ce a hrănit cinci mii de oameni, ucenicii Săi au luat corabia ca să traverseze lacul, dar El a mers pe munte să Se roage; “se înnoptase, și El era singur acolo. În timpul acesta, corabia era învăluită de valuri în mijlocul mării; căci vântul era împotriva. Când se îngâna ziua cu noaptea (grecește: în a patra strajă), Isus a venit la ei, umblând pe mare” (Mat. 14:23-25).

Dar observați că înainte de a umbla pe mare și-a petrecut noaptea în rugăciune tainică. “În timpul acesta, corabia era învăluită de valuri în mijlocul mării; căci vântul era împotriva.” În aceeași situație se găsește și corabia noastră. Este foarte probabil ca exact în acest moment o corabie să fie învăluită de valuri în mijlocul furtunii omenești. În a patra strajă din noapte, după ce petrecuse o perioadă în rugăciune tainică, Isus a venit la ei umblând pe mare. “Când L-au văzut ucenicii umblând pe mare, s-au înspăimântat, și au zis: ‘Este o nălucă!’ Și de frică au țipat. Isus le-a zis îndată: ‘Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!’” Să-L lăsăm să ne spună acum: “Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!” “Doamne’ I-a răspuns Petru ‘dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape. ‘Vino!’ i-a zis Isus. Petru s-a coborât din corabie, și a început să umble pe ape ca să meargă la Isus. Dar, când a văzut că vântul era tare, s-a temut; și fiindcă începea să se afunde, a strigat: ‘Doamne, scapă-mă! Îndată, Isus a întins mâna, l-a apucat, și i-a zis: ‘Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?’” (vers. 26-31). Umblarea lui Hristos pe mare a fost

UMBLAREA CREDINȚEI,

dar Petru a eșuat din cauza lipsei de credință. Este împotriva legii naturii să umbli pe apă, și este împotriva naturii omenești să umbli cum a umblat Hristos; dar El ne spune așa cum i-a spus lui Petru: “Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!” Fie pe pământ, fie pe mare, Cuvântul Său este ca o stâncă; și când El așează Cuvântul Lui sub picioarele noastre, construiește pentru noi un pod de piatră și nu mai contează unde așează El acel pod – pe pământ, pe apă sau în aer.

Însă Petru s-a afundat. Și acel Petru care s-a afundat în apă în noaptea aceea este același Petru care s-a afundat în cealaltă noapte, când a eșuat să dea mărturie pentru Isus. Motivul în ambele cazuri era lipsa credinței. În fiecare umblare a lui Hristos există o lecție pentru noi, și este nefiresc pentru om să umble pe mare, la fel cum este nefiresc pentru el să umble așa cum a umblat Hristos – în ascultare de caracterul lui Dumnezeu; dar prin credința în Cuvântul

lui Dumnezeu ne este oferită putere – “Veniți la Mine.”

Deși Hristos era Dumnezeu întrupat, nu a scăpat de

CRITICILE OAMENILOR

cu privire la calea pe care a umblat. Observați raportul biblic: “Pe când ședea Isus la masă, în casă, iată că au venit o mulțime de vameși și păcătoși, și au șezut la masă cu El și cu ucenicii Lui. Fariseii au văzut lucrul acesta...” – Ce este un fariseu? Este un om care a hotărât să fie propriul său mântuitor și este foarte încrezător în puterea sa de a face această lucrare. Nu contează dacă a trăit acum o mie opt sute de ani sau trăiește în prezent. Ce este un creștin? Este cineva care depinde de Hristos ca Mântuitor al Său și care și-a pus toată încrederea în El.

Hristos a venit în contact cu fariseii, care se considerau sfinți, iar ei l-au găsit vină pentru că stătea la masă cu vameșii și cu păcătoșii, “și au zis ucenicilor Lui: ‘Pentru ce mănâncă Învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?’ Isus i-a auzit, și le-a zis: ‘Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Duceți-vă de învățați ce înseamnă: -Milă voiesc, iar nu jertfă!- Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși!’” (Mat. 9:10-13). Când L-au acuzat pentru calea pe care umbla, Isus a răspuns: “Eu umblu conform Scripturii, iar dacă voi veți urma Scripturile, nu Mă veți găsi vinovat de nimic. Acești bărbați erau conducătorii mentalității religioase din acel timp. Erau considerați învățătorii poporului, iar ei se mândreau cu această poziție. Cu toate acestea, au criticat umblarea lui Hristos.

Să citim alt pasaj: “Dar preoții cei mai de seamă și cărturarii, când au văzut minunile pe care le făcea, și pe copii strigând în Templu și zicând: ‘Osana, Fiul lui David!’ s-au umplut de mânie” [Mat. 21:15]. De ce s-au umplut de mânie? Deoarece copiii l-au strigat Osana lui Hristos și nu cărturarilor și fariseilor. “Și l-au zis: ‘Auzi ce zic aceștia?’ ‘Da’ le-a răspuns Isus. ‘Oare n-ați citit niciodată cuvintele acestea: <‘Tu ai scos laude din gura pruncilor și din gura celor ce sug>?’” “Eu trăiesc în conformitate cu

Scripturile.”

Să revenim acum la Evanghelia după Marcu; “S-a întâmplat că într-o zi de Sabat, Isus trecea prin lanurile de grâu. Ucenicii Lui, pe când mergeau, au început să smulgă spice de grâu. Fariseii I-au zis: ‘Vezi, de ce fac ei ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului?’” (Marcu 2:23,24). Pentru ce I-au găsit vină de data aceasta? Prima dată I-au găsit vină pentru că ședea și mânca împreună cu păcătoșii; dar era spre slava Sa să îi primească pe păcătoși, atunci, ca și *acum*. A doua oară I-au găsit vină deoarece copiii Îi aduceau laudă. Să Îi aducă laudă și acum. A treia oară, pentru că nu păzea ziua Sabatului după obiceiul lor; și cum a răspuns El? “Oare n-ați citit niciodată ce a făcut David, când a fost în nevoie, și când a flămânzit el și cei ce erau împreună cu el?” “Dacă ați fi citit Scripturile, nu M-ați mai fi găsit vinovat. Principiile Scripturii sunt principiile care guvernează viața Mea, iar Eu nu trăiesc în funcție de cum interpretați voi Scripturile.”

De îndată ce adevărul le este prezentat aceluia care îl doresc, controversa se termină. Cei care doresc o controversă, vor recurge la tertipuri, așa cum au procedat fariseii cu Hristos.

“Isus a intrat din nou în sinagogă. Acolo se afla un om cu mâna uscată. Ei pândeau pe Isus să vadă dacă-l va vindeca în ziua Sabatului.” Din nou, aceeași controversă. “Și Isus a zis omului, care avea mâna uscată: ‘Scoală-te, și stai la mijloc!’ Apoi le-a zis: ‘Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viața cuiva sau s-o pierzi?’ Dar ei tăceau” (Marcu 3:1-4). Și bine făceau, căci nu era nimic de zis. Iar El l-a vindecat pe acel om.

CONTROVERSA DIN TIMPUL LUI HRISTOS ȘI DIN TIMPUL NOSTRU

În vremea lui Hristos, controversa dintre El și farisei era despre cum trebuie păzit Sabatul; și Hristos a rezolvat-o pe baza Scripturii. În vremea noastră, controversa este despre ce zi ar trebui păzită ca zi de Sabat. Rezolvați-o pornind de la aceeași bază. Aceasta înseamnă să trăim așa cum a trăit Hristos. “Cine zice că

rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus,” nu așa cum *spun* oamenii că a trăit El. Dacă cineva spune că Hristos a păzit prima zi a săptămânii, cercetează Biblia. Dacă unii pretind că Sabatul a fost schimbat de El sau de apostoli în onoarea învierii Lui, cere un “Așa zice Domnul.” Cuvântul este singura noastră călăuză de încredere. Trăiți așa cum a trăit El. Omul care trăiește așa cum a trăit Hristos, nu va trăi neapărat așa cum trăiesc liderii religioși din vremea lui. Hristos nu a procedat așa; căci cei ce I-au găsit vină erau fariseii. El nu a trăit după concepțiile lor. Le-a făcut cunoscut ce zice Scriptura și le-a spus că trăiește în conformitate cu acel Cuvânt. Fie ca și astăzi, tot Cuvântul să rezolve fiecare controversă.

HRISTOS – MANIFESTAREA CARACTERULUI LUI DUMNEZEU

Atunci când Hristos, privind înapoi la viața Sa de treizeci și trei de ani, a spus că a sfârșit lucrarea pe care I-a dat-o Tatăl să o facă; cum a făcut El acest lucru? “V-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.” “Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:15,10). În această declarație, avem mai mult un exemplu, decât o poruncă, iar aici Hristos a oferit biografia Sa completă. Când a spus: “Am păzit poruncile Tatălui Meu,” a oferit istoria întregii Sale vieți. Și ce înseamnă aceasta? – “Am manifestat caracterul Tatălui Meu.” Dar ce înseamnă să păzești poruncile? – Înseamnă să manifesti caracterul lui Dumnezeu, așa cum a fost descoperit în Isus Hristos. Păzirea poruncilor nu înseamnă nimic mai puțin decât aceasta. Fariseii se laudau că păzesc poruncile, dar Hristos a spus: “Nu pricepeți... Scripturile” [Marcu 12:24]. Ceea ce știau ei din Scripturi, învățaseră doar printr-o logică omenească, fără luminare de la Duhul Sfânt. Ceea ce învățăm din Scripturi, trebuie să învățăm cu *inima* – “Și să *ne* lumineze ochii inimii, ca să *pricepem*” – să pricepem cu adevărat, cu *inima*.

Când Hristos le-a spus că a păzit poruncile Tatălui, le-a spus că El era descoperirea lui Dumnezeu pe pământ. Prin acele cuvinte,

le-a spus că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine; le-a zis că El nu spune cuvintele Sale, ci cuvintele Tatălui. “Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.” Le-a spus că El este Cuvântul lui Dumnezeu pe pământ, pentru că făcea cunoscut caracterul lui Dumnezeu. Le-a spus că El era Isus Hristos. Toate acestea li le-a spus în următoarele cuvinte: “Am păzit poruncile Tatălui Meu.” Hristos era un om, Fiul Omului. A existat, atunci, un om care a trăit pe acest pământ și a păzit poruncile lui Dumnezeu. El este exemplul nostru. Trebuie să trăim așa cum a trăit El.

PUTEM NOI SĂ PĂZIM PORUNCILE?

Este posibil ca atunci când aflăm din Scriptură că păzirea poruncilor înseamnă manifestarea caracterului lui Dumnezeu, să spunem: Este imposibil pentru noi să facem acest lucru. Acesta este un început bun. Este adevărat, *noi* nu putem face acest lucru. Dar cine a păzit poruncile? Isus Hristos. Și cine o poate face din nou, chiar în natura păcătoasă? Isus Hristos. Și cum vom trăi noi așa cum a trăit El? “Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: ‘Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu’” (2 Cor. 6:16). Dumnezeu a locuit și a trăit în Hristos. Hristos a fost mlădița lui Dumnezeu, ca să poată fi vița pentru noi, ca viața să curgă prin El, către noi, mlădițele, și ca noi să putem purta rodul viței.

“Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.” Să lăsăm Scriptura să ne spună cum a trăit El: “Am păzit poruncile Tatălui Meu.” Viața lui Dumnezeu rămâne în cel care rămâne în Hristos, și este împlinită Scriptura, care spune: “Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor.” Dumnezeu în Hristos, prin Duhul Său cel Sfânt care locuiește în om, umblă în mijlocul lui. Aceasta ne arată cum putem trăi așa cum a trăit Hristos.

Dar, mai înainte de toate, primiți ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Nu primiți ce spune omul. Lăsați lumina lui Dumnezeu să strălucească asupra Cuvântului Său. Lăsați Duhul Său cel Sfânt să

ne învețe adevărul viu și binecuvântat al Cuvântului Său, și Însuși Dumnezeu va împlini Cuvântul în fiecare dintre cei care îl primesc în felul acesta

Dar să citim mai departe: “Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima din piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ez. 36:26,27). Aceasta este făgăduința lui Dumnezeu. Dar când El spune: “Fiul Meu, pe aici este drumul,” iar eu aleg să mă îndrept în altă direcție, El nu ne face să o luăm pe calea Sa. Nu ne determină să facem ceva împotriva voinței noastre. Dar când cineva spune: “Doamne, arată-mi calea” (Ps. 119:33), El ne arată calea și ne face să umblăm pe ea. Acesta este modul în care lucrează El.

Cuvântul binecuvântat ne învață același adevăr într-o sută de căi diferite. Să presupunem că deschidem la o pagină din ceea ce numim “Biblia în imagini.” Pentru a ajuta copiii să înțeleagă, le oferim imagini care ilustrează ceea ce învățăm. Noi suntem doar niște copii, iar Dumnezeu ne spune deseori un adevăr prezentând o imagine înaintea noastră. Iată un exemplu:

“Atunci au venit la El multe noroade, având cu ele șchiopi, orbi, muți, ciungi, și mulți alți bolnavi, I-au pus la picioarele Lui, și El i-a tămăduit.” Ar putea fi ceva într-o situație mai gravă? Ei se găseau într-o situație critică, dar “El i-a tămăduit.” “Așa că noroadele se mirau, când au văzut că muții vorbesc, ciungii se însănătoșează, șchiopii umblă și orbii văd; și slăveau pe Dumnezeul lui Israel” (Mat. 15:30,31). Noi suntem șchiopi; nu putem umbla așa cum a umblat Hristos. Hristos a avut o umblare nobilă. Noi nu putem umbla în acel fel. Ce face El pentru noi? El *i-a* tămăduit; nu ne poate tămădui și pe *noi*?

Iată o altă ilustrație oferită de Dumnezeu, pe care am privit-o de multe ori. Este ilustrația cu ologul din naștere. Citiți chiar așa cum scrie. Care era problema acestui om? Era olog. Și de cât timp era el olog? Încă de la naștere. Ce i-a zis Petru? “Argint și aur, n-am; dar ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!” Și ce s-a întâmplat apoi? “L-a apucat

de mâna dreaptă, și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele.” Și când a prins putere, ce a făcut? “Dintr-o săritură a fost în picioare, și a început să umble. A intrat cu ei în Templu, umblând, sărind, și lăudând pe Dumnezeu.” Dar înainte ca să poată umbla, a fost nevoie să primească putere în numele lui Isus Hristos din Nazaret. Iar poporul s-a “umplut de uimire și de mirare pentru cele ce i se întâmplaseră.” “Petru, când a văzut lucrul acesta, a luat cuvântul și a zis norodului: ‘Bărbați Israeliti, pentru ce vă mirați de lucrul acesta?’” “Voi, bărbați care credeți în Dumnezeul lui Israel, de ce vă mirați de lucrul acesta? Nu credeți în puterea lui Dumnezeu? De ce vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble?” (Fapte 3:6-12).

UMBLÂND AȘA CUM A UMBLAT HRISTOS

Nici un om nu poate face pe alt om să umble așa cum a umblat Hristos, dacă el nu are puterea de a umbla astfel. Aceasta se petrece prin credința în Isus din Nazaret. “Prin credința în Numele lui Isus, a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toți” [Fapte 3:16]. Dumnezeul lui Israel trăiește și astăzi, și aceeași putere care l-a atins pe acel om care nu umblase niciodată, făcându-l să umble, poate lua cel mai mare păcătos, care nu a făcut nici un pas pe urmele lui Hristos, și să îl facă să umble așa cum a umblat Hristos. “În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!”

Iată o altă imagine care ne arată că putem umbla așa cum a umblat El, prin credința în Numele Lui: “În Listra era un om neputincios de picioare, olog din naștere, care nu umblase niciodată.” Dar l-a auzit pe Pavel vorbind, și solia îi luase inima în stăpânire. Pavel a văzut că are credință ca să fie tămăduit și “a zis cu glas tare: ‘Scoală-te drept în picioare.’ Și el s-a sculat dintr-o săritură, și a început să umble” (Fapte 14:8-10). Și a umblat ca un om sănătos. Înainte ca să poată face lucrul acesta, a fost însănătoșit.

Aceasta este lucrarea lui Isus Hristos. Și astăzi, prin puterea lui *putem* umbla așa cum a umblat El. “Astfel, deci, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El” (Col. 2:6). Și singurul mod în care putem umbla așa cum a umblat El este să umblăm *în El*.

“Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi ‘ca un prinos și ca o jertfă de bun miros’ lui Dumnezeu” (Efes. 5:2). Mulți oameni au o concepție greșită despre ce înseamnă să trăiești în dragoste. Ei par să considere că aceasta înseamnă să obții un anumit gen de extaz, astfel încât să nici nu mai știe unde se află și ce fac. Pentru ei, înseamnă să se ridice deasupra lucrurilor obișnuite ale vieții. Aceasta nu este concepția corectă. Scriptura definește ce înseamnă exact să trăiești în dragoste. “Și dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui” (2 Ioan 6). “Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5:3). Hristos spune: “Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” [Ioan 14:15]. “Dacă păziți poruncile Mele, veți rămânea în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:10). Dragostea lui Dumnezeu nu este un sentiment, nici o experiență frenetică. În cea mai mare parte a vieții Sale, Hristos a muncit în atelierul de tâmplărie. El a rămas în Nazaret și a ascultat de părinții Săi. Umblarea Lui ca tânăr este un exemplu pentru fiecare tânăr. Hristos ne spune cum să-L iubim. El nu acceptă nimic altceva. Este de o mare importanță pentru noi

SĂ NE FORMĂM O CONCEPȚIE CORECTĂ DESPRE ISUS HRISTOS

Dacă un om își formează o concepție greșită despre El, își va dedica întreaga viață acestei concepții și va sacrifica viețile tuturor acelor care nu îl văd pe Hristos așa cum îl vede El. Să luăm exemplul lui Pavel. El îl căuta pe Mesia, dar pe mesia al *lui*, nu pe Mesia, Domnul, astfel că atunci când a venit Mesia, Domnul, el nu l-a văzut. Unii l-au văzut și au crezut în El, iar Pavel a început imediat să îi persecute, din cauză că nu credeau în hristosul *lui*. “Ați

auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religia Iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu, și făceam prăpăd în ea.” “În religia Iudeilor.” Religia lui Dumnezeu nu a persecutat niciodată pe nimeni. Religia omului este cea care determină pe cineva să îi persecute pe aceia care nu îl văd pe Hristosul *lui*. În religia lui Dumnezeu niciodată nu se întâmplă așa. “Și... eram mai înaintat în religia Iudeilor decât mulți din neamul meu, de o vârstă cu mine.” Observați care era religia iudeilor. “Eram însuflețit de o râvnă nespuse de mare pentru datinile strămoșești” (Gal. 1:13,14). El avea râvnă pentru datinile strămoșilor lui, nu pentru Cuvântul lui Dumnezeu. “Dar când Dumnezeu – care m-a pus deoparte din pântecul maicii mele, și m-a chemat prin harul Său, a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între Neamuri, îndată, n-am întrebat pe nici un om, nici nu m-am suit la Ierusalim la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia. Apoi m-am întors din nou la Damasc. După trei ani, m-am suit la Ierusalim să fac cunoștință cu Chifa, și am rămas la el cincisprezece zile. Dar n-am văzut pe niciunul altul dintre apostoli, decât pe Iacov, fratele Domnului. În cele ce vă scriu, iată, înaintea lui Dumnezeu, nu mint. După aceea m-am dus în ținuturile Siriei și Ciliciei. Și eram încă necunoscut la față Bisericilor lui Hristos, care sunt în Iudea. Ele auzeau doar spunându-se: ‘Cel ce ne prigonea odinioară, acum propovăduiește credința pe care căuta s-o nimicească odinioară.’ Și slăveau pe Dumnezeu din pricina mea” (Gal. 1:15-24). Este important să avem o concepție corectă despre Hristos.

HRISTOS ESTE TOTUL ÎN TOȚI,

și pentru a umbla așa cum a umblat El, trebuie să Îl cunoaștem pe El, și capacitatea Sa de a Se adapta nouă. Scriptura Îl prezintă astfel, pentru ca noi să intrăm în posesia dragostei lui Dumnezeu.

“Eu sunt ușa” (Ioan 10:7). Aceasta este intrarea. Nimeni nu poate intra, decât prin Hristos.

“Eu sunt calea” (Ioan 14:6). “Eu sunt ușa și calea pe care

trebuie să umbli.

“Eu sunt Lumina lumii” (Ioan 8:12). Eu sunt ușa, calea, lumina. Aceasta este o lume întunecată și avem nevoie de lumină.

“Eu sunt Pâinea vieții” (Ioan 6:48). Avem nevoie de putere pentru a umbla pe cale. “Eu sunt Pâinea vieții.”

“Eu sunt Păstorul cel bun” (Ioan 10:11). El este cel care merge cu oile.

“Eu sunt... adevărul” (Ioan 14:6). Aceasta este puterea pentru umblarea pe cale.

“Eu sunt învierea” (Ioan 11:25). Acesta este sfârșitul drumului.

“Eu sunt ușa, Eu sunt calea, Eu sunt Lumina, eu sunt Pâinea, Eu sunt Păstorul cel bun, Eu sunt viața, Eu sunt învierea. Adică: Eu sunt intrarea, drumul, lumina în care trebuie umblat, puterea de a umbla, însoțitorul pe drum și sfârșitul drumului.” Și astfel, David spune în Psalmul 23: “Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.” Umblarea lui Hristos nu a avut loc doar până la mormânt, ci și “prin” mormânt. Și datorită acestui fapt, putem umbla prin valea umbrei morții, fără a rămâne acolo. “Eu sunt învierea și viața;” și cel care rămâne în Hristos, care este ușa, calea, Lumina, Pâinea, Păstorul cel bun, viața și învierea, umblă și el “așa cum a umblat Isus” [1 Ioan 2:6; KJV].

Capitolul 2

23 octombrie 1895, Predica de la adunarea de tabără din Armadale
- "Predici în piatră," *The Bible Echo*, 16 & 23 decembrie 1895

PREDICI ÎN PIATRĂ

Un poet spunea că a văzut predici în piatră; acesta va fi studiul nostru în această dimineață, să vedem „predici în pietre.”

„Iosif este vlăstarul unui pom roditor, vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor; ramurile lui se înalță deasupra zidului. Arcașii l-au ațâțat, au aruncat săgeți, și l-au urmărit cu ura lor. Dar arcul lui a rămas tare, și mâinile lui au fost întărite de mâinile Puternicului lui Iacov: Și a ajuns astfel păstorul, stâncă lui Israel” (Gen. 49:22-24). „Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos” (1 Petru 2:4, 5). Vom observa diverse cazuri în care, sub influența experiențelor diferite și prin exprimări diferite, această idee a „pietrei vii” este scoasă în evidență.

„Amalec a venit să bată pe Israel la Refidim. Atunci Moise a zis lui Iosua: „Alege niște bărbați, și ieși de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână.” Iosua a făcut ce-i spusese Moise, și a ieșit să lupte împotriva lui Amalec. Iar Moise, Aaron și Hur s-au suit pe vârful dealului. Când își ridică Moise mâna, era mai tare Israel; și când își lăsa mâna în jos, era mai tare Amalec. Mâinile lui Moise fiind trude, ei au luat o piatră, au pus-o sub el, și el a șezut pe ea” (Exod 17:8-12). Faptul că Moise s-a așezat pe o piatră înseamnă ceva mai mult decât faptul că avea pe ce să se așeze. Aceasta arată că Cel care le-a asigurat biruința era Dumnezeu lui Israel, „stâncă lui Israel.”

Putem menționa, de asemenea, întâmplarea cu David și Goliat. Nu ne vom irosi timpul pentru a citi cum era armata Israelului învinsă de filistenii și cum apărea Goliat zi de zi, sfidător, pentru a-i batjocori. David, care pe atunci nu era decât un tânăr păstor, a venit să-și viziteze frații. Dar aceștia l-au disprețuit. „Eliab, fratele lui cel mai mare, care-l auzise vorbind cu oamenii aceștia, s-a aprins de mânie împotriva lui David. Și a zis: „Pentru ce te-ai pogorât tu, și cui ai lăsat acele puține oi în pustie?” (1 Sam. 17:28). David venea de la păscutul oilor. Păstorul este cel care are grijă de oi, nu cel care le pierde. Hristos este Păstorul cel Bun.

David, după ce a vorbit cu Saul, a obținut permisiunea de a merge să se lupte cu Goliat, iar „Saul a îmbrăcat pe David cu hainele lui, i-a pus pe cap un coif de aramă, și l-a îmbrăcat cu o platoșă.” Se gândea că dacă David urma să se lupte cu Goliat, avea nevoie de armură. „David a zis lui Saul: „Nu pot să merg cu armătura aceasta, căci nu sunt obișnuit cu ea.” Și s-a dezbrăcat de ea. Și-a luat toiagul în mână, și-a ales din pârau cincisprezece pietre netede, și le-a pus în traista lui de păstor și în buzunarul hainei. Apoi, cu praștia în mână, a înaintat împotriva filisteanului. Filisteanul s-a apropiat puțin câte puțin de David, și omul care-i ducea scutul mergea înaintea lui. Filisteanul s-a uitat, și când a zărit pe David, a râs de el, căci nu vedea în el decât un copil, cu păr bălai și cu fața frumoasă. Filisteanul a zis lui David: „Cel! sunt câine, de vii la mine cu toiege?” Și, după ce l-a blestemat pe dumnezeii lui, a adăugat: „Vino la mine, și-ți voi da carnea ta păsărilor cerului și fiarelor câmpului.” David a zis filisteanului: „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu sulită și cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel, pe care ai ocărât-o.” ...Îndată ce filisteanul a pornit să meargă înaintea lui David, David a alergat pe câmpul de bătaie înaintea filisteanului. Și-a vârat mâna în traistă, a luat o piatră, și a aruncat-o cu praștia; a lovit pe filistean în frunte, și piatra a intrat în fruntea filisteanului, care a căzut cu fața la pământ. Astfel, cu o praștie și cu o piatră, David a fost mai tare

decât Filisteanul” (1 Sam. 17:38-50).

David a pornit în numele Domnului, iar Isus a fost cu el ca să-i ofere biruința doar cu o piatră. Nu doar prin forța și precizia lui David a intrat piatra în fruntea filisteanului. Puterea Domnului a dus lupta pentru el. Acestea au fost consemnate pentru noi. Noi avem de luptat împotriva vrăjmașului Domnului oștirilor și îl putem birui cu o piatră. David cel fără armură, fără instrumente de război, David pornind cu credință în Domnul oștirilor, acest David este exemplul nostru. El a învins cu o piatră. Isus Hristos, Piatra Vie, este puterea și tăria noastră în lupta cu vrăjmașul.

O CLĂDIRE DIN PIETRE PRELUCRATE

În 1 Împărați 6 găsim relatarea construirii templului lui Solomon. În versetul 7 este descrisă construirea casei: „Când s-a zidit casa, s-au întrebuințat pietre cioplite gata înainte de a fi aduse acolo, așa că nici ciocan, nici secure, nici o unealtă de fier nu s-au auzit în casă în timpul zidirii.” Înainte de a fi îmbinate, pietrele din acest templu au fost cioplite în carieră, fiecare piatră fiind pregătită pentru locul ei specific în templu. Clădirea a fost asamblată piatră cu piatră, și astfel nu s-a auzit nici un sunet de ciocan sau de secure. „Au pregătit lemnele și pietrele pentru zidirea casei” (1 Împărați 5:18). Dar prelucrarea materialelor a fost terminată înainte de a le îmbina.

„Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți

O CASĂ DUHOVNICEASCĂ,

o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Căci este scris în Scriptură: ‚Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine.’ Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, ‚piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; și ‚o piatră de poticnire, și o stâncă de cădere.’ Ei se lovesc de ea, pentru că

n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduți” (1 Petru 2:5-8). Hristos este Piatra Vie; iar noi, de îndată ce venim în legătură cu El, devenim pietre vii. Despărțiți de El, suntem morți, dar venind în legătură cu El, suntem zidiți pentru a fi o casă duhovnicească pentru El; „casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne laudăm” (Evrei 3:6), „piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos” (Efeseni 2:20). „Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu” (2 Cor. 6:16). Toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu Sfânt în Domnul. Noi suntem zidiți împreună ca să fim un locaș al lui Dumnezeu [Efes. 2:21]. Fiecare credincios este un templu al lui Dumnezeu, iar credincioșii sunt zidiți împreună, și astfel alcătuiesc biserica, fiind templul viului Dumnezeu, care prin Spiritul Său Sfânt locuiește acolo.

Noi devenim pietre vii pentru că El este o piatră vie, iar noi suntem zidiți pe El. Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă. „Mă voi întoarce, și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmăturile, și-l voi înălța din nou” (Fapte 15:16). El va aduna din nou un popor cu care să-și zidească biserica. El este la lucru chiar acum, pregătind pietrele pentru templul Său. Ele trebuie să fie cioplite și șlefuite fiecare în parte pentru a putea ocupa un loc în zidul templului lui Dumnezeu. Când acel templu va fi gata, lucrarea va fi încheiată.

PREGĂTIREA PIETRELOR

În Osea găsim din nou pilda prelucrării: „Ce să-ți fac, Efraime? Ce să-ți fac, Iudo? Evlavia voastră este ca norul de dimineață, și ca roua care trece curând. De aceea îi voi șlefui prin prooroci” (Osea 6:4; KJV). Domnul ne ia din carieră ca pietre brute, neprelucrate. Acesta este începutul experienței noastre. Fiecare în parte va trebui să ocupe un loc unic în templul lui Dumnezeu. Iar când templul va fi ridicat, aceasta se va face fără vreun sunet de ciocan sau de secure. Prelucrarea a avut loc înainte.

În acel moment, El va spune: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu.” Dar noi nu trebuie să așteptăm până atunci pentru a ne pregăti. Prelucrarea acestor pietre brute trebuie să aibă loc înainte. Odată am vizitat un cimitir în care se găsea o statuie minunată, reprezentând un om stând pe un scaun. Era uriașă, iar însoțitorul meu mi-a atras atenția asupra faptului că era sculptată dintr-o singură bucată de piatră. Când și-a început munca, sculptorul a văzut o bucată imensă de piatră, dar a văzut de asemenea omul și scaunul. Și, pe măsură ce privea, pierdea din vedere muchiile colțuroase, văzând în locul lor un om de o statură impunătoare, ocupând locul perfect. Orice altceva trebuia îndepărtat, iar el și-a luat uneltele și a început munca. Dorea ca și lumea să vadă ceea ce a văzut el, așa că a îndepărtat totul, în afara omului și a scaunului.

Dumnezeu ne ia ca pietre brute, neplăcute la privire; dar El vede în noi expresia caracterului Său și nu privește la noi ca la niște pietre urâte, ci vede ceea ce am putea deveni. Ba mai mult: El Îl vede în noi pe Isus Hristos. Astfel Își începe munca de cioplire și de finisare. Dar ce face El, de fapt? Cineva ar putea crede că El distruge totul. Dar El are un loc pregătit pentru acea piatră și dorește să o cioplească într-un anumit fel. Acestea sunt experiențele amare ale vieții, când s-ar părea că Hristos ne sfărâmă în bucăți. Dar El nu va strica nici o piatră. El știe cu exactitate locul pe care trebuie să îl ocupe aceasta în templul Său și o taie astfel încât să se potrivească. Domnul Însuși Se îngrijește de pregătirea unui popor, fiecare găsindu-și locul în templul ceresc și devenind o piatră vie ca urmare a unirii cu Hristos, Piatra Vie. Dumnezeu va dezvolta în fiecare individ exact acel aspect al caracterului care-l va face să se potrivească perfect în locul pe care El îl dorește completat. Când va veni, va spune: „Să se încheie lucrarea de pregătire.” „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!” (Apoc. 22:11).

Când îl primim pe Isus Hristos, Dumnezeu vede în noi acea perfecțiune a caracterului pe care o putem atinge. El știe ce Și-a

propus să facă cu noi. Ne oferă caracterul lui Hristos, apoi privește la acel caracter, și astfel suntem „primiți în Preaiubitul Lui.” El ne primește nu pentru ceea ce suntem noi, ci pentru ceea ce Și-a propus să facă din noi și pentru ceea ce este Hristos. El va face din fiecare dintre noi o piatră pentru templul Său. Maestrul ziditor privește la piatra colțuroasă și vede în ea modelul Său de desăvârșire. El ne primește nu pentru ceea ce suntem noi, ci pentru ceea ce este El.

Să ne îndreptăm acum atenția spre o altă idee. „Când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu” (Exod 31:18). În Exod 34:28 ni se spune ce era scris acolo. Vă amintiți că atunci când Moise a coborât prima dată de pe munte, copiii lui Israel călcase deja poruncile lui Dumnezeu și se închinau la idoli; și când i-a văzut, a aruncat cele două table de piatră și le-a spart. Apoi Dumnezeu i-a spus să pregătească alte două table. Aici putem vedea rescrierea legii. Mai întâi, omul a călcat [a „spart”] legea. Dumnezeu a scris-o apoi pe table de piatră. După ce a scris-o acolo pentru a descrie în cuvinte caracterul Său, Isus Hristos a venit să o împlinească în viața Sa. Isus Hristos a fost Cel care a rostit legea pe Sinai; iar când a venit în corp omenesc, a stat pe un alt munte și a rostit-o din nou. O avem în predica de pe Muntele Fericirilor. Era aceeași lege, era același Hristos, erau aceleași principii, dar acum vorbea deschis despre ele. El nu doar vorbea deschis despre lege, dar El Însuși era legea, expresia caracterului lui Dumnezeu. Hristos ne spune cum este Dumnezeu, și aceasta nu doar în cuvinte, ci și prin modul în care trăiește în mijlocul nostru. El era Dumnezeu manifestat în trup. „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi” [Ioan 1:14].

Hristos este piatra, piatra lui Israel. Mai întâi, Dumnezeu a scris legea, în mod desăvârșit și complet, pe tablele de piatră, și le-a dat poporului. Apoi, a scris aceeași lege pe Piatra Vie și a dat-o poporului. Astfel, după cum vedeți, Hristos este legea vie. În felul acesta, legea a fost scrisă în piatră pentru a doua oară. Așadar, avem legea scrisă în piatră de două ori și prezentată poporului: pe tablele

de piatră, scrisă cu degetul lui Dumnezeu, și pe Piatra Vie – Hristos.
Să meditam acum la

LEGEA SCRISĂ PE TABLELE DE PIATRĂ

„Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala” (Rom. 5:20). Ea a venit să dea cunoștința despre păcat și să-l condamne. „Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea” (1 Cor. 15:56). Acolo unde nu este lege, păcatul nu este ținut în seamă. Păcatul duce la moarte. „Păcatul odată făptuit, aduce moartea” (Iacov 1:15). Legea de pe tablele de piatră, sub forma celor zece porunci ale lui Dumnezeu, condamnă la moarte. „Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit” [Rom. 5:12]. Când privim legea doar ca pe un set de reguli ale lui Dumnezeu, aceasta înseamnă moarte pentru noi. Dar Dumnezeu a scris aceeași lege pe piatră vie, iar când privim la ea scrisă pe Piatra Vie, legea înseamnă viață pentru noi, deși este aceeași lege. Fie ascultăm de legea scrisă pe table de piatră, și suntem condamnați la moarte de aceasta, fie ascultăm de legea scrisă pe Piatra Vie, și suntem aduși la viață. Oricum, trebuie să ascultăm de lege. Dumnezeu nu ne întreabă dacă dorim aceasta sau nu. Nu are importanță ceea ce spunem noi. Aceeași lege a lui Dumnezeu, fie ne condamnă, fie ne aduce la viață. Ceea ce contează este atitudinea noastră față de lege. Legea în Isus Hristos este

LEGEA DUHULUI DE VIAȚĂ

El este Piatra Vie, Stâncă Veacurilor. „Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera” (Mat. 21:44). Trebuie să se întâmple unul din două lucruri: ori cădem pe piatră, ori piatra va cădea pe noi. Dacă vom cădea pe piatră, ne vom zdrobi, dar El ne va vindeca. Dar dacă piatra va cădea peste noi, ne va spulbera. Fiecare om trece prin una din aceste experiențe. Oare noi vom cădea pe Piatra Vie, sau ea va

cădea peste noi și ne va spulbera? Noi trebuie să întâlnim legea lui Dumnezeu, în Hristos sau în afara Lui. Când Îl întâlnim pe Dumnezeu în afara lui Hristos, El este un foc mistuitor; dar când Îl întâlnim în Hristos, Dumnezeu este slava noastră. Trebuie să fim ascunși în Stâncă pentru a putea privi slava lui Dumnezeu fără să murim. Vă rog fierbinte să meditați cu cea mai mare seriozitate la această învățătură! Suntem aduși inevitabil față în față cu legea lui Dumnezeu. Când Spiritul lui Dumnezeu ne prezintă legea și ne convinge de păcat, o face pentru a putea fi iertați și curățiți.

MARELE SCOP AL LUI DUMNEZEU

Să ne îndreptăm atenția spre un alt punct. Scopul lui Dumnezeu de-a lungul istoriei, prin tipuri, umbre și ceremonii, a fost predicarea evangheliei; și chiar prin acele lucruri care nouă ni se par îngrozitoare, Dumnezeu predică evanghelia. Fără nici o îndoială, în mințile multora există senzația că uciderea cu pietre era o pedeapsă cumplită. Dar oare câți o consideră un mod de predicare a evangheliei? Vă amintiți că pe vremea teocrației, atunci când legea lui Dumnezeu era legea națiunii, orice călcare a acesteia era pedepsită prin uciderea cu pietre. Dar prin această metodă de pedepsire a călcării legii naționale, Dumnezeu predica evanghelia. Dacă veți cerceta atent și veți analiza fiecare dintre cele zece porunci, veți descoperi că pentru fiecare călcare a uneia dintre porunci, ca lege națională, pedeapsa era omorârea cu pietre. Dar cum era predicată evanghelia astfel? Prin această formă de pedepsire, Dumnezeu învăța poporul că legea în afara lui Hristos îi ucidea cu pietre. Întocmai cum acele pietre literale îi ucideau, legea scrisă în piatra moartă îi ducea la moarte. Chiar și în acest mod Dumnezeu îi învăța despre Piatra Vie, Piatra lui Israel, legea vie – aceasta este evanghelia.

„Ispititorul s-a apropiat de El, și I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu

PORUNCEȘTE CA PIETRELE ACESTEA SĂ SE FACĂ PÂINI” (Mat. 4:3).

Este ca și cum Dumnezeu a pus lecții pentru noi până și în gura diavolului. Unii dintre cei care Îl propovăduiesc pe Hristos nutresc invidie, cu toate acestea, Hristos este propovăduit. „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.” Lucrarea lui Hristos pe acest pământ a fost să transforme pietrele în pâine, astfel încât legea de pe tablele de piatră, care condamnă și ucide, să fie transformată prin El, Piatra Vie, chiar în pâinea vieții. De-a lungul întregii Sale vieți, lucrarea lui Hristos a fost să transforme pietrele în pâine, să așeze legea în evanghelie, să înlocuiască moartea cu viață și să fie un izvor de viață. Hristos a spus: „Eu sunt pâinea vieții,” și în același timp El este Piatra lui Israel. Legea lui Dumnezeu, trăită de Hristos, devine viață, iar El declară că porunca este viață veșnică. Deși Hristos a refuzat să transforme acele pietre în pâini spre folosul Său, totuși Și-a dedicat întreaga viață schimbării pietrelor în pâini, pentru a satisface foamea sufletelor flămânde. Când primim legea lui Dumnezeu în Hristos, aceasta are puterea să ne facă asemenea Lui.

O CLĂDIRE PLINĂ DE SLAVĂ

Această învățătură despre pietre parcurge întreaga Scriptură. Să luăm, de pildă, învățătura găsită în 1 Împărați 6:14: „[Solomon] a isprăvit de zidit casa.” Amintiți-vă că această casă a fost construită din piatră. Privită din exterior, tot ce se putea vedea era piatra și, așa cum știți, o clădire de piatră arată de obicei rece și neprimitoare. „După ce a isprăvit de zidit casa, Solomon i-a îmbrăcat zidurile pe dinlăuntru cu scânduri de cedru, de la pardoseală până la tavan; a îmbrăcat astfel în lemn partea dinlăuntru, și a acoperit pardoseala casei cu scânduri de chiparos. A îmbrăcat cu scânduri de cedru cei douăzeci de coți ai fundului casei, de la pardoseală până în creștetul zidurilor, și a păstrat locul acesta ca să facă din el Sfânta Sfințelor, Locul preasfânt. Cei patruzeci de coți de dinainte alcătuiau Casa,

adică Templul. Lemnul de cedru dinlăuntru avea săpături de colocinți, și flori deschise; totul era de cedru, nu se vedea nici o piatră ” [1 Împ. 6:14-18].

„Partea dinlăuntru a casei a căptușit-o cu aur” [1 Împ. 6:21]. Din afară, era o clădire din piatră și nimic altceva. Dar în interior nu se vedea nici o piatră. Fiind în afara lui Hristos, privind din exterior la viața creștină, tot ce puteți vedea sunt două table de piatră. Pare respingător; dar intrați. Pentru aceasta, nu e nevoie să dărâmați piatra. Intrați și priviți clădirea cuprinsă de strălucirea aurului. Doar cei care rămân afară se plâng că legea pe care trebuie să o păzească este grea. Intrați; aici nu se vede nici o piatră, deși acestea nu sunt îndepărtate. Prin ele stă clădirea. Să presupunem că le îndepărtați. Ce se va întâmpla cu clădirea? Evident, se va prăbuși. Când este îndepărtată legea, este îndepărtată și evanghelia odată cu ea. Nu puteți păstra aurul pur al evangheliei separat de lege. Intrați! Aici nu veți vedea altceva decât aur pur!

Un alt gând: Îndată ce intri într-o clădire aurită, imaginea ta se reflectă peste tot. Noi vom reflecta imaginea lui Hristos în templul Dumnezeului Celui viu.

Peste tot în Scriptură sunt menționate cetăți împrejmuite cu ziduri, iar aceste ziduri sunt făcute din pietre. Ierusalimul era

O CETATE ÎNCONJURATĂ CU ZIDURI

Zidul are rol de protecție. Dar dacă zidul care înconjoară o cetate, indiferent cât de sofisticat ar fi, are o spărtură, toată protecția s-a dus. Când o astfel de cetate este atacată, vrăjmașul ia cu asalt tocmai locul de la spărtură. Veți descoperi că acest concept despre zid este prezent peste tot în Scriptură. Îl putem observa și în cartea lui Neemia. El era foarte întristat pentru că cetatea părinților săi zăcea pustie, iar zidul era dărâmat; așa că Neemia a plănuit să meargă și să reconstruiască cetatea și zidul. Neemia spune: „Când a auzit Sanbalat că zidim iarăși zidul, s-a mâniat și s-a supărat foarte tare. Și-a bătut joc de Iudei, și a zis înaintea fraților săi și înaintea ostașilor Samariei: „La ce lucrează acești Iudei neputincioși? Oare

vor fi lăsați să lucreze? Oare vor jertfi? Oare vor isprăvi? Oare vor da ei viața unor pietre înmormântate sub mormane de praf și arse de foc?” (Neemia 4:1, 2). Ce își închipuie ei că vor realiza? Pietrele sunt îngropate. Oare acești iudei slabi cred că le vor reface? „Tobia, Amonitul, era lângă el, și a zis: „Să zidească numai! Dacă se va sui o vulpe, le va dărâma zidul lor de piatră.” „Ascultă, Dumnezeul nostru, cum suntem batjocoriți! Fă să cadă ocările lor asupra capului lor, și dă-i pradă pe un pământ unde să fie robi. Nu le ierta fărădelegea, și păcatul lor să nu fie șters dinaintea Ta; căci au necăjit pe cei ce zidesc.” Am zidit zidul, care a fost isprăvit pretutindeni până la jumătate din înălțimea lui. Și poporul lucra cu inimă.”

ZIDUL LUI DUMNEZEU PENTRU POPORUL SĂU

Citim în Marcu despre un om care a sădit o vie și a împrejmuț-o cu un gard. Ce rol avea gardul? Avea rolul de a proteja. Domnul a scos via Sa din Egipt, a sădit-o din nou și a ridicat un zid în jurul ei. Acesta este scopul unui zid – de a proteja și de a ține dușmanul la distanță; dar zidul trebuie să fie întreg. Dumnezeu a ridicat un zid de protecție pentru poporul Său. Legea este această protecție, dar pentru a asigura o protecție totală, ea trebuie să fie un zid întreg. Ceea ce ne oferă siguranță este un zid întreg; dar, din păcate, zidul a fost dărâmat. Scopul lui Dumnezeu este acela de a-l restaura. „Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți, și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l, și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți. Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: „Iată-Mă!” Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară, dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua nămiaza mare! Domnul te va călăuzi

neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă. Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temeliile străbune; vei fi numit „Dregător de spărturi,” „Cel ce drege drumurile, și face țara cu putință de locuit.” Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit” (Is. 58:6-14).

O SPĂRTURĂ CARE TREBUIE REPARATĂ

În zidul pe care Dumnezeu l-a ridicat în jurul poporului Său a fost făcută o spărtură. Aceasta trebuie reparată, iar poporul lui Dumnezeu trebuie protejat de o lege perfectă; fiecare poruncă trebuie reșezată la locul ei. „Vei fi numit „Dregător de spărturi”” (Is. 58:12). Fiecare om își construiește un zid în dreptul casei sale. Contribui și tu la repararea spărturii zidului din dreptul casei tale? Dacă este așa, zidul va fi ridicat din nou, chiar și în vremuri tulburi.

Aceasta este doar o slabă licărire a ceea ce conține Scriptura cu privire la pietre. Dumnezeu dorește să păstrăm în minte cuvintele Sale, ca să putem trăi prin ele, și deasupra tuturor, în toate și prin toate să-L vedem pe Isus Hristos, Stâncă lui Israel, Stâncă Veacurilor.

Capitolul 3

23 octombrie 1895, Predica de la adunarea de tabără din Armadale

“Împărăția lui Dumnezeu sau Marea controversă

dintre bine și rău”, *The Bible Echo*, 17 & 24 februarie 1896.

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

SAU

MAREA CONTROVERSĂ DINTRE DUMNEZEU ȘI SATANA

„Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ” (Mat. 6:10).

Am putea înțelege mai bine relația noastră cu Dumnezeu și ce înseamnă slujirea Lui – ce este religia cu adevărat – dacă studiem faptul că lucrarea crucii lui Hristos nu vizează doar acest pământ. Dacă limităm lucrarea ei doar la lumea noastră, avem o concepție mult prea limitată despre planul lui Dumnezeu de mântuire.

În această cerere, comparația este făcută între cer și pământ, iar rugăciunea este ca voia lui Dumnezeu să fie făcută pe pământ așa cum este făcută în cer. Cerul este așa cum este datorită faptului că acolo domnește voia lui Dumnezeu; iar pământul este așa cum este din cauză că voia lui Dumnezeu nu este făcută aici.

UNIVERSUL INTERESAT DE PLANUL DE MÂNTUIRE

Să observăm mai întâi două sau trei versete care ne vor îndrepta atenția către ideea că cerul a fost, și încă este, cuprins în planul lui Dumnezeu de mântuire. Păcatul a afectat mai mult decât această lume, și nu doar această lume depinde de planul de mântuire al lui Dumnezeu. În epistola lui către Efeseni, Pavel spune: „Căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuiască în Sine însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pământ” (Efes. 1:9,10). „Căci

Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui” (Col. 1:19,20).

La prima vedere, ar putea părea puțin ciudat că în cer ar fi nevoie de împăcare prin sângele crucii Lui, dar așa stau lucrurile. Planul de mântuire al lui Dumnezeu se extinde dincolo de împăcarea celor de pe pământ. Mai există ceva care trebuie împăcat și care are legătură cu lucrurile din cer.

RĂZVRĂTIRE ÎN CER

În Apocalipsa, Ioan spune: „Și în cer s-a făcut un război.” Ne-am obișnuit cu ideea că doar acest pământ s-a aflat într-o stare de răzvrătire; dar acest verset spune că în cer a fost război. „Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârașul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos” [Apoc. 12:7-10].

„Mihail și îngerii Lui s-au luptat.” Mihail este Hristos. Trei versete ne vor arăta lucrul acesta. „Arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustre!” (Iuda 9). Aici descoperim că despre Mihail se vorbește ca fiind Arhanghelul. Iar în Tesaloniceni, Pavel spune: „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel... Se va pogori” (1 Tes. 4:16). Însuși Domnul Se va pogori cu glasul unui arhanghel. Dar în Ioan 5:25 citim: „Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și... vor învia.” Mihail este Arhanghelul; Domnul Se va coborî cu glasul unui arhanghel; și

glasul Domnului este cel care cheamă morții din morminte.

„Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi... a fost aruncat.” Este vorba despre șarpele din vechime care a produs necazul în Eden. În cer s-a făcut un război, iar șarpele cel vechi, cel care a produs necazul în Eden, și încă produce necazuri aici, a pornit răzvrătirea, a condus la luptă și a fost aruncat pe pământ.

Există vreo cale prin care să putem spune

CE A PRODUS NECAZUL ÎN CER?

Cred că putem spune foarte ușor, dacă citim despre confruntarea lui Hristos cu Satana, atunci când Se găsea pe acest pământ. „Când erau adunați la un loc, Pilat le-a zis: „Pe care voiți să vi-l slobozesc? Pe Baraba sau pe Isus, care se numește Hristos? Căci știa că din pizmă dăduseră pe Isus în mâinile lui” (Mat. 27:17,18). Invidia pe care a nutrit-o Satana față de Hristos a fost ceea ce a cauzat războiul din cer; și în prezent, cei care se împotrivesc lui Hristos vor avea aceeași dispoziție. Vorbind despre experiența acelor care fuseseră convertiți și despre cum fuseseră ei înainte, Pavel spune: “Căci și noi eram altă dată fără minte, neascultători, rățăciți, robiți de tot felul de poftes și de plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții” (Tit 3:3). După cum citim în Romani 1:29, invidia este caracteristică inimii firești: “Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă...” Invidia a fost ceea ce a dat naștere împotrivirii față de Hristos atunci când Se afla aici în trup – pur și simplu nutrirea aceluiași sentiment care a condus la luptă în cer. Ce este invidia sau pizma? Dorința cuiva de a ocupa o poziție mai înaltă decât cea pe care o ocupă deja, un sentiment de supraapreciere a propriei persoane. Dragostea nu se manifestă niciodată așa; “dragostea nu pizmuiește” [1Cor. 13:4].

Scriptura arată foarte clar că invidia pe care a nutrit-o Satana a fost ceea ce a cauzat toate problemele apărute în cer. “Cum ai căzut din cer, Lucefăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta...”

Observați cum începe fiecare din următoarele cinci declarații. “Mă voi sui în cer, *îmi* voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; [*eu*] voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; *mă* voi sui pe vârful norilor, [*eu*] voi fi ca Cel Prea Înalt” (Is. 14:12-14). Și Ezechiel vorbește despre Satana: “Fiul omului, fă un cântec de jale asupra împăratului Tirului, și spune-i: ‘Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune, și desăvârșit în frumuseță. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smarald, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut. Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te puseseam pe muntele cel Sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie, și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu, și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, și ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau privesc împăraților” (Ez. 28:12-17). Din aceste versete înțelegem că invidia nutrită de Satana a fost ceea ce a cauzat dificultăți în cer.

Hristos a fost născut, nu creat; Satana a fost creat, nu născut. Fiind singurul Fiu născut, Hristos participa la toate sfaturile cu Dumnezeu. Din cauză că el nu putea face așa ceva, în inima lui Satana a răsărit invidia, și a decis: “Mă voi înălța.” El a început să stârnească răzvrătire, să spună că Dumnezeu este arbitrar și, de asemenea, să câștige simpatizanți. “Suntem în robie, iar eu am un plan mai bun de guvernare. Alegeți-mă ca lider al vostru, înălțați-mă și vă voi înălța și eu.” Nu recunoașteți principiul care a existat în această lume încă de la căderea în păcat? Voi mă înălțați și vă înalți și eu – poate.

ÎNSTRĂINAREA LUI SATANA

Satana a reușit să strângă suficienți aliați pentru a produce o răscoală în cer. Fiind aruncat de acolo, s-a hotărât să-și stabilească împărăția pe acest pământ și să demonstreze universului că poate să guverneze. Treptat, ar fi urmat să își extindă această guvernare până când ar fi luat locul lui Dumnezeu și atunci ar fi fost “ca Cel Prea Înalt;” ar fi fost Dumnezeu.

A început la fel ca în cer, creând nemulțumire. I-a spus femeii: “Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din pomul cunoștinței, veți fi dumnezei. Motivul pe care El l-a invocat atunci când v-a spus să nu mâncați din pom, nu este adevărat. V-a spus că veți muri, dar nu este așa. Adevărul este că atunci când veți mânca din pom, veți fi ca El. Însă El nu dorește acest lucru, așa că vă pune bariere. Dacă mă ascultați și veți mânca din pom, veți fi dumnezei.” Și ei au încercat. Făcând acest lucru, Adam l-a făcut pe Dumnezeu mincinos, și a trecut totul în mâinile lui Satana.

ADAM ȘI STĂPÂNIREA LUI

Adam era fiul lui Dumnezeu într-un sens special. “...Fiul lui Enos, fiul lui Set, fiul lui *Adam, fiul lui Dumnezeu*” (Luca 3:38). El era fiul lui Dumnezeu într-un sens diferit față de noi. Scriptura spune: “Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu” [1Ioan 3:2]. Dar suntem copiii lui Dumnezeu prin re-creațiune; Adam era fiul lui Dumnezeu prin creațiune. El a fost așezat pe pământ pentru a stăpâni această parte din univers, ca reprezentant al lui Dumnezeu. “Apoi Dumnezeu a zis: ‘Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ’” [Gen. 1:26]. Dumnezeu l-a făcut pe Adam premierul Său și i-a dat în mână stăpânirea, recunoscându-l ca reprezentant al Său pe acest pământ.

STĂPÂNIREA UZURPATĂ PRIN ÎNȘELĂCIUNE

Satana, fiind aruncat din cer în urma acestui război, vine pe pământ și, printr-o reprezentare greșită [a lui Dumnezeu], îl amăgește pe Adam, reprezentantul lui Hristos, ca să îi predea lui stăpânirea acestui pământ. Îl ia în stăpânire mințind și înșelând; și este hotărât să realizeze aici ceea ce nu a reușit în cer. Acest lucru ne este relatat în Scriptură. Hristos a spus: “Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine *stăpânitorul lumii acesteia*. El n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30). “...A căror minte necredincioasă a orbit-o *dumnezeul veacului acestuia*” (2 Cor. 4:4). Satana s-a referit la acest lucru atunci când l-a ispitit pe Hristos în pustie. “Diavolul l-a suit pe un munte înalt, l-a arătat într-o clipă, toate împărățiile pământului, și l-a zis: ‘Ție îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; *căci mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc*. Dacă, deci, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta” (Luca 4:5-7). A pus stăpânire pe această lume, și-a stabilit împărăția, și acum spune: “Eu sunt împărat.”

DE CARE PARTE NE AFLĂM?

Ai cui suntem? Și cu cine simpatizăm în guvernarea acestui pământ? Începând de aici, religia se reduce la această întrebare: Să-I fiu credincios lui Dumnezeu în marea controversă care a început în cer și acum are loc pe pământ, sau să îi slujesc lui Satana? Cui să mă supun în această mare luptă?

NATURA CELOR DOUĂ ÎMPĂRĂȚII

Satana și-a întemeiat împărăția prin înșelăciune și uzurpare, și o menține prin forță. Acestea sunt însușirile lui. Dar Dumnezeu este dragoste. Împărăția Lui se întemeiază pe dragoste și singura putere pe care o folosește în împărăția Sa, este puterea dragostei.

Acuzația pe care Satana a exprimat-o la adresa lui Dumnezeu era că El este arbitrar, că face totul doar cum dorește și că nu iubește ființele pe care le-a creat. A promis că, dacă îngerii îl vor

urma, va întemeia o împărăție mai bună. Acum, a rămas ca această promisiune să fie împlinită. În timp ce Dumnezeu poate vedea sfârșitul de la început, ființele create nu pot; și dacă, la început, El ar fi zdrobit prin forță rebeliunea, dacă ar fi reprimat-o prin forță, în mintea ființelor create ar fi persistat o îndoială cu privire la dreptatea lui Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu îl lasă pe Satana să-și ducă planul la bun sfârșit, pentru ca tot universul să poată observa contrastul dintre planul lui Satana și planul lui Dumnezeu. Iar

ACEASTĂ LUME ESTE SCENA

pe care este jucată o dramă care captează atenția universului. Noi suntem chemați să fim actori în această dramă. Întrebarea la care trebuie să se găsească un răspuns este următoarea: Care plan de guvernare este mai bun – cel al lui Satana sau cel al lui Dumnezeu? La care din ele vor adera ființele create de Dumnezeu? Când Dumnezeu îi trimite pe slujitorii Săi, care este lucrarea lor? “Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate” (Fapte 26:17-18). Problema care se pune este cu privire la credințioșia față de Dumnezeu. Aceasta vă poate ajuta să înțelegeți semnificația unor chestiuni care, probabil, până acum au fost neclare pentru voi.

CAZUL LUI IOV

Cazul lui Iov este unul remarcabil și probabil că s-a întipărit în mintea tuturor aceluia care au citit Biblia vreodată. Deschideți împreună cu mine la primul capitol al cărții lui Iov și urmăriți întâmplarea, păstrând această idee în minte. “Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satana în mijlocul lor” [vers. 6]. Ce drept avea el să se găsească acolo? Acei fii ai lui Dumnezeu erau reprezentanții Săi din diferite părți ale universului. Adam era fiul lui Dumnezeu și el fusese așezat

pe acest pământ ca să îl stăpânească, atâta timp cât rămânea în ascultare de Dumnezeu. Prin păcat, Adam a pierdut stăpânirea asupra pământului, iar Satana i-a luat locul; și, astfel, când a avut loc o adunare la care au fost chemați toți reprezentanții lui Dumnezeu pentru a discuta despre teritoriile lor, a venit și Satana. Lista a fost citită, iar Pământul a răspuns: Prezent. Dar cel care a răspuns a fost Satana, nu Adam. “Domnul a zis Satanei: ‘De unde vii?’ Și Satana a răspuns Domnului: ‘De la cuturearea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el’” [vers. 7]. “Fiți treji, și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8). Fiul Omului a venit nu pentru a distruge viețile oamenilor, ci pentru a le salva. *El* a venit pentru a face ceea ce este bine.

“Domnul a zis Satanei: ‘Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.’ Și Satana a răspuns Domnului: ‘Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mânilor lui, și turmele lui acopăr țara. Dar ia întinde-Ți mâna, și atinge-te de tot ce are, și sunt încredințat că Te va blestema în față’” [Iov 1:8-11]. Acestea sunt caracteristicile lui Satana.

Observați, Domnul îi spune lui Satana: “Slujitorul Meu, Iov, deși se află în teritoriul tău, Îmi rămâne credincios.” “O, da,” spune Satana, “dar aceasta nu dovedește nimic. Oricine ar face același lucru pentru grija pe care i-o arăți. Nu dragostea este ceea ce îl leagă pe Iov de Tine. El Te slujește pentru răsplată. Oricine ar face la fel.” Înțelegeți care este plângerea? “L-ai ocrotit. Nu este drept. El se găsește pe teritoriul meu. Cred și eu că în astfel de condiții oricine Ți-ar fi credincios.” Aceasta s-a spus în adunarea la care au participat reprezentanți din tot universul. El a făcut aici aceeași acuzație pe care o făcuse în cer. Și, în loc să rezolve problema pe loc, printr-o metodă arbitrară, Domnul a spus: “Iată, îți dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna” [Iov 1:12]. Știți cum au decurs lucrurile. Unul după altul, i-au fost luate bunurile și, în final, copiii i-au fost omorâți, rămânând complet

singur. Apoi a fost sfătuit să renunțe la tot. “În toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc, și n-a vorbit nimic necuviincios împotriva lui Dumnezeu” [vers. 22].

SATANA SE PREZINTĂ IARĂȘI ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU

“Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satana în mijlocul lor și s-a înfățișat înaintea Domnului. Domnul a zis Satanei: ‘De unde vii?’ Și Satana a răspuns Domnului: ‘De la cutreerarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el.’ Domnul a zis Satanei: ‘Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet. El se teme de Dumnezeu, și se abate de la rău. El se ține tare în neprihănirea lui, și tu Mă îndemni să-l pierd fără pricină’” [Iov 2:1-3]. Cineva ar putea crede că aceasta a fost o demonstrație suficientă pentru a pune capăt controversii, dar cu Satana nu poți pune capăt la nimic folosind un argument corect. “Și Satana a răspuns Domnului: ‘Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viața lui. Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de oasele și de carnea lui, și sunt încredințat că Te va blestema în față.’ Domnul a zis Satanei: ‘Iată, și-l dau pe mâna: numai cruță-i viața’” [vers. 5 și 6].

INTEGRITATEA LUI IOV

Vă amintiți experiența ulterioară a lui Iov, cum l-a îndemnat soția lui să îl blesteme pe Dumnezeu și să moară. Dar el tot nu a cedat. “Deși mă va ucide, totuși mă voi încrede în El” [Iov 13:15; KJV]. “Viu este Dumnezeu, care nu-mi dă dreptate! Viu este Cel Atotputernic, care îmi amărăște viața, că atâta vreme cât voi avea suflet, și suflarea lui Dumnezeu va fi în nările mele, buzele mele nu vor rosti nimic nedrept, limba mea nu va spune nimic neadevărat. Depart de mine gândul să vă dau dreptate! Până la cea din urmă suflare îmi voi apăra nevinovăția” (Iov 27:2-5).

ÎNVĂȚĂTURA

Și ce a însemnat aceasta? Era o demonstrație – nu doar pentru aceia care cunoșteau cazul lui Iov, nici doar pentru aceia care urmau să citească despre experiența lui, ci pentru întreg universul – a faptului că puterea dragostei lui Dumnezeu este suficientă pentru a menține un om în neprihănire. Deși își pierduse averea, copiii, tot ce avusese, totuși dragostea pe care o avea Dumnezeu pentru el și dragostea care se înfiripase în inima lui pentru Dumnezeu erau suficiente pentru a-l susține, astfel că a spus: “Nu voi renunța la credințioșia mea, chiar dacă ar fi să mor.” Iov arăta înaintea universului câtă putere există în dragostea lui Dumnezeu.

De multe ori avem experiențe pe care nu le putem înțelege. De ce această suferință? De ce această pierdere? De ce acest necaz? Nu vedeți că Iov a fost înaintea universului un om demn de încredere pentru a descoperi puterea pe care o are dragostea lui Dumnezeu de a-l menține neclintit în credința sa, demonstrând că în dragostea lui Dumnezeu există suficientă putere pentru a rezista în încercare?

V-ați întrebat vreodată de ce a trebuit ca Ioan Botezătorul să moară în felul acela? A fost un mare profet, și totuși a murit în închisoare. Capul i-a fost tăiat, iar trupul i-a fost îngropat de ucenicii săi, care “s-au dus de au dat de știre lui Isus” [Mat. 14:12]. Ce semnificație a avut aceasta pentru Isus? Pentru El și pentru întreg universul a avut următoarea semnificație: Există un om credincios până la moarte. “Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții” [Apoc. 2:10]. Paginile istoriei sunt pline de experiențe de genul acesta. Martirii din toate timpurile au dat mărturie despre puterea dragostei lui Dumnezeu. Și amintiți-vă că pot fi găsiți martiri în case foarte umile. Actele eroice nu sunt împlinite întotdeauna în cele mai nobile palate. Dumnezeu și universul Său privesc și îi văd pe acești martori ai dragostei Lui; văd că ei nu sunt abătuți de la neprihănire de amăgirile și uneltirile lui Satana, ci sunt credincioși până la moarte.

DARUL LUI HRISTOS DEMONSTREAZĂ FALSITATEA ACUZAȚIILOR LUI SATANA

În experiența pe care a avut-o Hristos pe acest pământ, avem un exemplu despre succesul planului de guvernare al lui Dumnezeu. Acuzația pe care a adus-o Satana la început era că Dumnezeu este arbitrar, că face totul doar cum dorește, și că nu iubește pe nimeni. Și când Satana l-a abătut pe om de la calea adevărului și îl ținea în robie, totuși “atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” [Ioan 3:16]. Și, dându-L pe Fiul Său, Dumnezeu a dovedit că există dragoste în guvernarea Sa și că dorește ca voința Sa să fie împlinită din dragoste. Din dragoste față de ființele create de El, L-a dat pe Fiul Său, pentru a face posibilă împlinirea voinței Sale pe pământ. Hristos a venit pe acest pământ pentru a pune în aplicare acest plan, astfel ca omul să-I poată fi credincios lui Dumnezeu, dacă vrea.

Apoi, venirea lui Hristos a fost

PUNCTUL CULMINANT AL CONTROVERSEI

dintre El și Satana. Dacă, prin orice metodă, Satana L-ar fi putut întoarce din drum pe Hristos, cel de-al doilea Adam, reprezentantul omenirii, care a luat totul de la capăt într-un mod diferit; dacă ar fi putut, prin orice mijloace, să Îl biruiască, ar fi triumfat și și-ar fi stabilit împărăția aici. Astfel, Hristos a trebuit să sufere toate ispitele posibile, și toată răutatea care a lucrat în Satana timp de mii de ani. Și pentru a-și atinge scopul, L-a urmărit pe Hristos la fiecare pas, din staul până la cruce. Era hotărât ca Hristos să nu-I rămână credincios lui Dumnezeu atâta timp cât se afla pe teritoriul *lui*. Când s-a ajuns la un punct decisiv în experiența lui Hristos, Satana a stârnit în om tot ce putea născoci răutatea lui. I-a îndemnat să-I învingă natura umană, astfel ca el să Îl poată face să Se abată de la calea credințioșiei. A încercat să Îl plătească. “Recunoaște-mi dreptul la împărăția pământului,” a spus el, “și Îți voi da toate aceste

împărății.” Dar Hristos nu putea face acest lucru; căci chiar acesta era *punctul central al controversei*.

Ajungem la punctul culminant al luptei – moartea lui Hristos. Acuzația lui Satana era că guvernarea lui Dumnezeu este arbitrară și severă, și că el le-ar oferi supușilor săi o guvernare mai bună. Universul a așteptat ca să vadă cum funcționează. Blestemul neascultării era asupra pământului, dar Hristos a venit pentru a-l răscumpăra, “făcându-Se blestem pentru noi” [Gal. 3:13]. Satana i-a ispitit într-atâta pe iudei, încât ei I-au luat viața și, astfel, Satana a devenit *ucigașul Fiului lui Dumnezeu*. Prin acest dar al Său față de lume, Dumnezeu a demonstrat că a dorit ca voința Sa – legea dragostei și a ascultării necondiționate – să fie împlinită pe pământ ca și în cer, și pentru ca acest lucru să fie posibil, a fost dispus să-L dea pe singurul Său Fiul ca să moară. Satana a demonstrat că era atât de interesat doar de propria-i persoană, încât a fost dispus să devină ucigașul Fiului lui Dumnezeu. Toate acestea s-au întâmplat înaintea universului, și ce efect au avut asupra lui?

GUVERNAREA LUI DUMNEZEU JUSTIFICATĂ ÎNAINTEA UNIVERSULUI

“Niște Greci dintre cei ce se suiseră să se închine la praznic, s-au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileii, l-au rugat, și au zis: ‘Domnule, am vrea să vedem pe Isus.’ Filip s-a dus și a spus lui Andrei; apoi Andrei și Filip au spus lui Isus. Drept răspuns, Isus le-a zis: ‘A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului... Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii’” (Ioan 12:20-32). Și Isus Hristos, înălțat pe cruce între cer și pământ, a atras la El atât cerul, cât și pământul. *Prin moarte*, El l-a învins pe cel care avea puterea morții, adică pe Satana. Nu se întâmplă deseori ca un împărat să-și câștige împărăția murind, dar Isus Hristos, prin moartea Sa, a realizat două lucruri: Și-a câștigat împărăția și supușii, și l-a învins pe vrăjmaș.

CRUCEA A SIGILAT SOARTA LUI SATANA

“Acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” Când a fost înălțat pe cruce, când a spus “S-a sfârșit” și Și-a dat sufletul, tot cerul a auzit; și pentru oricare ființă din univers care ar mai fi avut gânduri de răzvrătire și de simpatie față de Satana, scena de la cruce a demonstrat că guvernarea lui Satana se bazează pe principiul că nimic nu trebuie să-i stea în cale și că, pentru a-și atinge scopul, el a fost gata să-L omoare chiar și pe Fiul lui Dumnezeu. Astfel, ei au fost atrași spre Dumnezeu de marea Lui dragoste. Apoi, soarta lui Satana a fost sigilată; el a fost aruncat afară și s-a demonstrat că Dumnezeu este dragoste, că El guvernează prin puterea dragostei.

GÂNDURI DE ÎNCHEIERE

Și credeți că Satana, dacă nu a ezitat să ia viața Fiului lui Dumnezeu, va ezita să ia viața voastră? Credeți că planul lui de guvernare este cu ceva mai bun acum? Nu vedeți că totul este o chestiune de credințioșie față de Dumnezeu sau față de Satana? Nu vedeți că trebuie să ne așezăm fie sub conducerea lui Satana și să luptăm împotriva lui Hristos, fie sub conducerea lui Hristos ca să luptăm împotriva lui Satana? *Voi* de ce parte sunteți? *Voi* de care parte alegeți în seara aceasta să vă aflați? Voi sunteți “o priveliște pentru lume, îngeri și oameni” [1 Cor. 4:9]. În cartea cui este scris numele tău? Sunteți înrolați sub stindardul însângerat al Mielului, ca supuși credincioși ai lui Dumnezeu; sau sub stindardul negru al lui Satana, luptând împotriva guvernării lui Dumnezeu?

Această chestiune a celor două împărății va continua până când Hristos va reveni pentru a-Și lua împărăția. Acum ne aflăm foarte aproape de acel moment. Tot ce trebuie să facă cineva pentru a ști că acest eveniment este aproape, este să citească Scriptura și să ia aminte la semnele timpului. Nu este nevoie de multe argumente pentru a arăta cuiva care va citi Scriptura și va lua aminte la semnele timpului că venirea Domnului este aproape și vine în graba mare

[Țef. 1:14]. Controversa a atins punctul culminant. Satana exercită o putere extraordinară pentru a-și ține supușii în împărăția lui. El încearcă pe orice cale să-i țină în robia păcatului; să le abată mintea de la conștientizarea apropiatei reveniri a lui Hristos și să-i umple de automulțumire și egoism. Dar Hristos este la lucru pe pământ și astăzi îi alege pe cei care îi vor fi credincioși. Și ce înseamnă să îi fii credincios? Înseamnă să

ASCULȚI DE LEGILE ÎMPĂRĂȚIEI

Hristos a făcut cunoscute condițiile care trebuiesc îndeplinite pentru a face parte din împărăția Sa. El a trimis pe slujitorii Săi în toată lumea, spunând: “Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Mat. 28:19-20). Astăzi ei predică faptul că venirea împărăției Sale este aproape; și îi adună pe cei care îi vor fi credincioși lui Dumnezeu.

A-I fi credincios acum lui Dumnezeu are un preț. Și pentru Iov a avut un preț; dar în dragostea lui Isus Hristos există o putere care susține; în dragostea Sa există ceva care va satisface orice suflet aflat în nevoie și îi va umple cu bunătăți pe toți cei care vor veni la El. Chemarea care se face acum este: “Teșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei” [2 Cor. 6:17].

Cele două împărății nu pot fi unite. Și totuși se pare că a existat o tendință de a le face să funcționeze împreună. Acest lucru nu este posibil. Ele sunt diametral opuse; lumina și întunericul nu pot sta împreună. Dragostea și ura au caracteristici complet diferite și nu vor putea coexista. La răstignire, crucea lui Isus Hristos a separat pe cei pocăiți de cei nepocăiți, și astăzi face același lucru. Iar Dumnezeu trimite acum

O SOLIE SPECIALĂ

pentru a chema la ascultare de legea Sa. El îi cheamă acum pe toți cei ce doresc să asculte de legile împărăției Sale; și, mai mult decât atât, El a stabilit în această ultimă generație un semn minunat al

credincioșiei. Există o chemare specială la acea parte din legea Sa care a fost înlăturată. “Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!” (Ez. 20:20). În această generație, Domnul a stabilit Sabatul Său ca un semn special că El a creat cerurile și pământul prin Isus Hristos. “La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:1-3).

Sabatul este stabilit ca un semn special al credincioșiei față de Dumnezeu, al ascultării de legile Sale, și al credinței în puterea creatoare și în divinitatea lui Isus Hristos, Domnul nostru. Oare Îl vom alege ca Domn al nostru și vom pași din împărăția întunericului în împărăția luminii? El vine curând, și când vine, Cel care are dreptul să domnească va domni. El a răscumpărat pământul, și când va veni, va mântui pe oricine a ascultat de legile Sale și s-a identificat cu Hristos, ca Împărat.

“Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă ‘Cel credincios’ și ‘Cel adevărat’ și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununii împărătești, și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele Lui este: ‘Cuvântul lui Dumnezeu.’ Oștile din cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească Neamurile cu ea pe care le va cârmui cu un toiag din fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: ‘Împăratul împăraților și Domnul domnilor’” (Apoc. 19:11-16). Este El Împăratul nostru și Domnul nostru? Cei care Îl recunosc acum ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor, atunci când Se va arăta, vor fi pregătiți să spună: “În ziua aceea, vor zice: ‘Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui!’” (Is. 25:9).

Capitolul 4

**31 octombrie 1895, Predica de la adunarea de tabără din Armadale
“Cuvântul s-a făcut trup,” *The Bible Echo*, 6 & 13 ianuarie 1896**

CUVÂNTUL S-A FĂCUT TRUP

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.” „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi.” Versiunea Revizuită spune: „Cuvântul a devenit trup.”

Tema mântuirii va fi știința și muzica veacurilor nesfârșite și poate ocupa, de asemenea, mințile noastre în scurtul timp petrecut aici. Nici o parte a acestei mari teme nu solicită mai mult mințile noastre pentru a o aprecia cum se cuvine, ca subiectul pe care îl vom studia în seara aceasta: „Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi.” Toate lucrurile au fost create prin El; iar acum El Însuși a fost creat. El, care avea toată slava împreună cu Tatăl, Și-a lăsat deoparte slava și S-a făcut trup. A lăsat deoparte modul divin în care trăia, a adoptat modul omenesc de existență, iar Dumnezeu S-a manifestat în trup. Acest adevăr este însăși temelia întregului adevăr.

UN ADEVĂR FOLOSITOR

Isus Hristos a devenit trup. Dumnezeu manifestat în trup este unul dintre cele mai folositoare adevăruri, unul dintre cele mai instructive adevăruri, adevărul suprem, adevărul de care omenirea ar trebui să se bucure.

Doresc ca astă seară să analizăm aspectul acesta spre binele nostru. Să ne concentrăm atenția, întrucât, pentru a înțelege acest adevăr – Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi – este nevoie de toate capacitățile noastre mentale. Pentru început, haideți să ne gândim despre ce fel de trup este vorba, pentru că aceasta este chiar temelia acestui subiect, în ceea ce ne privește. „Astfel, deci,

deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor. Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2:14-18). Astfel încât, prin moarte, fiind supus morții, luând asupra Lui trupul păcatului, să poată nimici, prin moartea Sa, pe cel care are puterea morții.

„Căci negreșit, El nu a luat asupra Sa natura îngerilor, ci a luat asupra Sa sămânța lui Avraam” (Evrei 2:16, KJV). Traducerea D. Cornilescu spune: „Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam.” Descoperim motivul în versetul următor: „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere” (Evrei 2:17). „Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui.” Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale” adică Hristos” (Gal. 3:16). Negreșit, El vine în ajutorul seminței lui Avraam, devenind El Însuși sămânța lui Avraam. „Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firei pământești, ci după îndemnul Duhului” (Rom. 8:3, 4).

După cum puteți vedea, Scriptura afirmă foarte clar că Isus Hristos a avut exact același trup ca al nostru – un trup al păcatului, trup în care noi păcătuim și, cu toate acestea, trup în care El nu a păcătuțit, dar în care a purtat păcatele noastre. Nu abandonați acest subiect. Indiferent cum l-ați considerat în trecut, priviți-l acum așa cum este descris în Cuvânt, și cu cât îl cercetați mai mult în felul

acesta, veți avea tot mai multe motive să-I mulțumiți lui Dumnezeu că este așa.

PĂCATUL REPRESENTATIV AL LUI ADAM

Care a fost situația? Adam a păcătuțit, iar pentru faptul că el era capul familiei umane, păcatul său a fost un păcat reprezentativ. Dumnezeu l-a creat pe Adam după chipul Său, dar, prin păcătuire, el a pierdut chipul lui Dumnezeu. Apoi el a născut fii și fiice, dar i-a născut după chipul său, nu după cel al lui Dumnezeu. Deci noi descindem din Adam, fiind născuți toți după chipul său.

Aceasta a continuat timp de patru mii de ani, și apoi a venit Isus Hristos în trup de carne, născut din femeie, născut sub lege, născut din Duh, dar în trup. Și ce alt trup putea să ia decât trupul din acel timp? Nu doar atât, ci era tocmai trupul pe care El intenționase să-L ia, pentru că, vedeți, dificultatea consta în a-l ajuta pe om să iasă din problema în care căzuse, însă omul este un agent moral liber. El trebuia ajutat ca agent moral liber. Lucrarea lui Hristos trebuia să fie nu aceea de a-l distruge, nici de a crea o nouă rasă, ci aceea de a recrea omul, de a restaura în el chipul lui Dumnezeu. „Pe Acela care a fost făcut ,pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii’ adică pe Isus, Îl vedem ,încununat cu slavă și cu cinste’ din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți” (Evrei 2:9).

O RASĂ DISTRUSĂ ȘI NEPUTINCIOASĂ

Dumnezeu l-a creat pe om cu puțin mai prejos de îngeri, dar omul a căzut mult mai jos prin păcătuire. Acum el este despărțit de Dumnezeu, dar va fi adus înapoi. Isus Hristos a venit pentru această lucrare, și pentru a o îndeplini, nu a venit acolo unde se găsea omul înainte de cădere, ci acolo unde se găsea omul după cădere. Aceasta este lecția despre scara lui Iacov. Scara se sprijinea pe pământ, acolo unde era Iacov, în timp ce capătul de sus atingea cerul. Când Hristos vine să-l scoată pe om din groapă, nu vine la

marginea gropii ca să privească în jos și să spună: „Haide până sus, iar Eu te voi susține.” Dacă omul ar fi putut urca singur până la punctul din care a căzut, atunci ar fi putut continua până la capăt. Dacă ar fi putut face singur chiar și numai un pas, atunci omul s-ar fi putut descurca în totalitate singur, însă, pentru că omul este complet distrus, slab, rănit și ruinat, de fapt cu totul neajutorat, Isus Hristos a venit chiar aici jos, unde era omul, și l-a întâlnit acolo. El a luat trupul lui și a devenit frate cu el. Isus Hristos este frate cu noi în trup: El a fost născut în familie.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu” (Ioan 3:16). Dumnezeu avea doar un singur Fiu, și L-a dăruit. Și cui L-a dăruit? „Căci un Copil ni s-a născut,

UN FIU NI S-A DAT” (ISAIA 9:6)

Păcatul a produs o schimbare până și în cer, pentru că Isus Hristos, din cauza păcatului, a luat asupra Sa omenirea, iar astăzi El poartă această omenire și o va purta întreaga veșnicie. Isus Hristos a devenit Fiul omului în aceeași măsură cum era Fiul lui Dumnezeu. El S-a născut în familia noastră. Nu a venit ca ființă îngerească, ci S-a născut și a crescut în familie; a fost copil, adolescent, tânăr, bărbat în floarea vârstei, în familia noastră. El este Fiul omului, înrudit cu noi, având trupul pe care-l avem și noi.

Întrucât Adam era reprezentantul familiei, păcatul său a fost un păcat reprezentativ. Isus Hristos a venit să ocupe poziția în care se afla Adam după cădere. „De aceea este scris: ‘Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu.’ Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață” (1 Cor. 15:45). Al doilea Adam este omul Hristos Isus, și El a venit pentru a uni familia omenească cu familia divină. Despre Dumnezeu se vorbește ca fiind „Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ” (Efes. 3:14, 15). Isus Hristos, Fiul Viului Dumnezeu, a venit El Însuși în această parte a familiei pentru a o recâștiga, astfel încât să poată fi

O FAMILIE REUNITĂ ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

El a venit, a luat asupra Sa natura păcătoasă pe care această familie a dobândit-o prin păcat, și a făurit pentru noi mântuirea, condamnând păcatul în trup.

Adam a greșit în dreptul său, dar prin greșeala unuia singur, cei mulți au devenit păcătoși. Isus Hristos S-a dat pe Sine Însuși, nu doar pentru noi, ci nouă, unindu-Se cu familia, pentru a putea lua locul primului Adam și, în calitate de cap al familiei, să recâștige ceea ce a fost pierdut de primul Adam. Neprihănirea lui Isus Hristos este o neprihănire reprezentativă, exact așa cum păcatul lui Adam a fost un păcat reprezentativ, iar Isus Hristos, al doilea Adam, a cuprins în Sine întreaga familie.

Dar, o dată cu căderea lui Adam, a intervenit o schimbare, iar omenirea a devenit păcătoasă. Puterea neprihănirii a fost pierdută. Pentru a-l răscumpăra pe om din locul în care a căzut, Isus Hristos a venit și a luat tocmai trupul purtat acum de omenire; El a venit în trup păcătos și a trecut pe acolo pe unde Adam, fiind pus la încercare, a căzut. El a devenit nu om, ci trup; a luat natura umană, a înglobat în Sine întreaga omenire, cuprinzând-o în mintea Sa infinită, și a stat ca reprezentant al întregii familii omenești.

Chiar de la început, Adam a fost ispitit în ce privește apetitul. Hristos a venit, și, după un post de patruzeci de zile, diavolul L-a ispitit să-și folosească puterea divină pentru a Se hrăni. Și observați că El a fost ispitit în trup păcătos, nu în trupul pe care l-a avut Adam înainte de păcătuire. Acesta este un adevăr minunat, iar eu sunt nespuse de bucuros că este așa! De aici rezultă că, prin nașterea Sa în aceeași familie, Isus Hristos este fratele meu de corp, „de aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească ‚frați’” (Evrei 2:11). El a venit în familie, identificându-Se cu ea, și este atât tatăl, cât și fratele familiei. Ca tată al familiei, reprezintă familia. El a venit să mântuiască familia, osândind păcatul în trup, unind divinitatea cu trupul păcatului. Isus Hristos a realizat legătura dintre Dumnezeu și om, astfel încât Spiritul divin să Se poată odihni peste omenire. El a deschis calea pentru omenire.

EL SUFERINȚELE NOASTRE LE-A PURTAT

El S-a identificat cu noi. Nu este deloc diferit de noi. „S-a făcut asemenea oamenilor” (Fil. 2:7). El este acum asemenea omului și, în același timp, Își păstrează divinitatea – este Fiul divin al lui Dumnezeu. Și astfel, unind divinitatea cu omenescul, El îl va face din nou pe om asemenea lui Dumnezeu. Trecând în locul lui Adam, Isus Hristos a luat trupul nostru. El a luat locul nostru, cu tot ce presupune aceasta, pentru ca noi să putem lua locul Său. El a luat locul nostru cu toate consecințele, și aceasta a însemnat moartea, pentru ca noi să putem lua locul Său cu toate consecințele, și aceasta înseamnă viața veșnică. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Cor. 5:21). El nu a fost păcătos, dar I-a cerut lui Dumnezeu să-L trateze ca și cum ar fi fost, pentru ca noi, care eram păcătoși, să putem fi tratați ca și cum am fi fost neprihăniți. „Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit” (Is. 53:4). Suferințele pe care le-a purtat au fost suferințele noastre, și este o realitate faptul că El S-a identificat cu natura noastră omenească, pentru a purta în Sine toate durerile și suferințele întregii familii omenești. „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Is 53:5). Ce L-a zdrobit pe El, pe noi ne-a vindecat, iar El a fost zdrobit pentru ca noi să putem fi vindecați. „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Is 53:6). Apoi El a murit, întrucât asupra Lui a fost pusă nelegiuirea noastră, a tuturor. Nu s-a găsit nici un păcat în El, însă păcatele întregii lumi erau așezate asupra Sa. Iată Mielul lui Dumnezeu, care poartă păcatele întregii lumi! „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:2).

PREȚUL PLĂTIT PENTRU FIECARE SUFLET

Aș dori ca mințile voastre să înțeleagă adevărul că, indiferent dacă un om se pocăiește sau nu, totuși Hristos a purtat suferințele, păcatele și durerile sale, iar el este invitat să le lase asupra lui Hristos. Prețul a fost plătit, astfel ca fiecare păcătos din această lume să se poată pocăi din toată inima și să se poată întoarce la Hristos. Isus nu a așteptat să ne pocăim înainte de a muri pentru noi. „Pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Rom. 5:8). „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10). Hristos a murit în folosul fiecărui suflet, a purtat suferințele și durerile tuturor, și ne cere doar atât: să le punem asupra Sa și să-L lăsăm să le poarte.

HRISTOS – NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ

Mai mult, fiecare dintre noi a fost reprezentat în Isus Hristos, când Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi. Noi eram cu toții în Isus Hristos. Noi eram cu toții reprezentați în Adam după trup, iar când Hristos a venit ca al doilea Adam, El a pășit în locul primului Adam, și astfel suntem reprezentați cu toții în El, iar El ne invită să pășim în familia spirituală. El a întemeiat această nouă familie, al cărei cap este. El este omul cel nou. În El avem unirea divinului cu omenescul.

Fiecare dintre noi este reprezentat în această familie nouă. „Mai mult, însuși Levi, care ia zeciuială, a plătit zeciuiala, ca să zicem așa, prin Avraam; căci era încă în coapsele strămoșului său, când a întâmpinat Melhisedec pe Avraam” (Evrei 7:9). Când Melhisedec l-a întâmpinat pe Avraam, care se întorcea cu pradă de război, Avraam i-a plătit a zecea parte din tot. Levi era încă în coapsele strămoșului său Avraam, dar, întrucât el era un urmaș al lui Avraam, Scriptura spune că ceea ce a făcut Avraam, de fapt Levi a făcut în Avraam. Levi se trăgea după trup din Avraam. El încă nu se

născuse când Avraam a plătit zecime, dar prin faptul că Avraam a plătit zecime, a plătit și Levi. La fel stau lucrurile și în familia spirituală. Ceea ce a realizat Hristos în calitate de cap al acestei noi familii, noi am realizat în El. El a fost reprezentantul nostru; a devenit trup; a devenit noi. El nu a devenit doar un om, ci a devenit trup, și toți cei care s-au născut în familia Sa au fost reprezentați în Isus Hristos când a trăit aici în trup. Vedeți, fiecărui om care devine membru al acestei familii i se acordă meritul pentru tot ce a făcut Hristos. Hristos nu a fost un reprezentant în afara lui, despărțit de om, fără nici o legătură cu el, ci, așa cum Levi a plătit zecime în Avraam, fiecare om care urma să se nască în această familie spirituală a făcut ceea ce a făcut Hristos.

NAȘTEREA DIN NOU

Să observăm ce înseamnă aceasta în legătură cu suferința lui Hristos pentru alții. Isus Hristos nu a venit din afară să ia locul nostru ca un străin, ci alăturându-Se nouă prin nașterea Sa, toată omenirea a fost cuprinsă în Isus Hristos, Capul divin. El a suferit pe cruce. Aceasta înseamnă că a fost răstignită întreaga familie în Isus Hristos. „Căci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți, deci, au murit” (2 Cor. 5:14). Experiența de care avem nevoie este aceea de a conștientiza faptul că noi într-adevăr am murit în El. Dar, în timp ce este adevărat că Isus a plătit totul, că a purtat toate neajazurile noastre și că a fost omenirea însăși, de asemenea este adevărat că nici un om nu beneficiază de acestea, decât dacă Îl primește pe Hristos, decât dacă este născut din nou. Doar cei care sunt născuți de două ori pot intra în împărăția lui Dumnezeu. Cei care s-au născut în trup trebuie să fie născuți din nou, născuți din Duh, pentru a putea beneficia de ceea ce a făcut Isus Hristos în trup, ca să putem fi cu adevărat în El.

Misiunea lui Hristos este aceea de a așeza caracterul lui Dumnezeu în noi; și între timp Dumnezeu privește la Hristos și la caracterul Său desăvârșit, în loc să privească la caracterul nostru păcătos. Chiar în momentul în care ne golim de noi înșine sau Îl

lăsăm pe Hristos să ne golească de noi înșine și credem în El, primindu-L ca Mântuitor personal, Dumnezeu Îl consideră cu adevărat pe Hristos reprezentantul nostru. Atunci El nu ne mai vede pe noi și toate păcatele noastre, ci Îl vede pe Hristos.

REPREZENTANTUL NOSTRU ÎN CURȚILE CEREȘTI

„Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos” (1 Tim. 2:5). În ceruri acum se află un om – omul Isus Hristos – care poartă natura noastră umană, dar fără a mai avea un trup păcătos, ci este slăvit. Venind aici și trăind în trup păcătos, El a murit; și prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Când a murit, El S-a eliberat din trupul păcatului și a fost înviat glorificat. Isus Hristos a venit aici ca reprezentant al nostru, a murit față de păcat și a fost înviat glorificat. El a trăit ca Fiu al omului, a crescut ca Fiu al omului, S-a înălțat la cer ca Fiu al omului, iar astăzi, Isus Hristos, reprezentantul nostru, fratele nostru, Omul Hristos Isus, este în ceruri, trăind pentru a mijloci în favoarea noastră.

El a experimentat ce a experimentat fiecare dintre noi. Nu știe El ce înseamnă crucea? El a mers la cer pe drumul crucii, spunând: „Veniți!” Aceasta este ceea ce a realizat Hristos prin întrupare. Noi rămânem consternați în fața acestei realități. Cum am putea oare exprima în limbaj omenesc ce s-a împlinit pentru noi atunci când „Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi”? Cum am putea oare exprima măreția a ceea ce a dat Dumnezeu pentru noi? Când L-a dat pe Fiul Său, Dumnezeu a dat cel mai prețios dar al cerului, și L-a dat pentru a nu-L mai primi niciodată înapoi. Fiul omului va purta veșnic în trupul Său urmele lăsate de păcat; El va rămâne pentru veșnicie Isus Hristos, Mântuitorul nostru, Fratele nostru mai mare. Aceasta este ceea ce a realizat Dumnezeu pentru noi atunci când L-a dat pe Fiul Său pentru noi.

HRISTOS IDENTIFICAT CU NOI

Această unire dintre divin și uman L-a adus pe Isus Hristos foarte aproape de noi. Nu există nici un om căzut atât de adânc, încât Hristos să nu poată ajunge la el. Hristos S-a identificat în întregime cu familia omenească. La judecată, când se împart răsplata și pedeapsa, El spune: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut” (Mat. 25:40). O altă traducere spune: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați mai mici ai Mei, Mie mi le-ați făcut.” Hristos Se identifică cu fiecare membru al familiei omenești. Când omenirea suferă, El suferă. El este omenirea, El S-a unit cu această familie. El este capul nostru, iar atunci când o parte a corpului simte o durere, capul simte acea durere. El S-a unit cu noi, unindu-ne astfel cu Dumnezeu; căci citim în Matei: „Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele Emanuel, care, tâlmăcit, înseamnă: „Dumnezeu este cu noi”” (Matei 1:23).

UNITATE ÎN HRISTOS

Isus Hristos S-a unit cu familia omenească, astfel încât să poată fi cu noi fiind în noi, așa cum Dumnezeu a fost cu El fiind în El. Scopul lucrării Sale era tocmai acesta: să poată fi în noi, și aceasta ca reprezentant al Tatălui, astfel încât copiii, Tatăl și Fratele cel mare să poată fi uniți în El.

Să observăm care era gândul Lui în ultima Sa rugăciune: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi” (Ioan 17:21). „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una, Eu în ei, și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine. Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea

lumii. Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut.” Iar ultimele cuvinte din rugăciunea Sa au fost: „Pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei” (Ioan 17:22-26). În timp ce Se înălța la cer, cuvintele Sale de despărțire adresate ucenicilor au fost: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). Fiind în noi, El este cu noi mereu, iar pentru ca aceasta să fie posibil, pentru ca El să poată fi în noi, a venit și a luat trupul nostru.

De asemenea, acesta este modul în care se manifestă sfințenia lui Isus. Sfințenia Lui L-a făcut în stare să vină și să locuiască în trupul păcătos, și să îl slăvească prin prezența Lui în acesta; iar când a fost înviat din morți, a fost slăvit. Scopul Său a fost ca, având trupul păcătos curățit prin locuirea Lui în acesta, să poată veni acum, să curețe trupul păcătos și să-l slăvească în noi. „El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile” (Fil. 3:21). „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și Hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi-născut dintre mai mulți frați” (Rom. 8:29).

ALEGEREA PRIN HAR

Am putea spune că în această idee este cuprinsă întreaga problemă a predestinației. Există o predestinare a caracterului. Există o alegere a caracterului. Fiecare om care crede în Isus Hristos este ales și toată puterea lui Dumnezeu este în spatele acestei alegeri, pentru ca acesta să poarte chipul lui Dumnezeu. Purtând acel chip, acel om este hotărât dinainte pentru veșnicie în împărăția lui Hristos, însă fiecare om care nu poartă chipul lui Dumnezeu este hotărât dinainte pentru moarte. Există o predestinare a lui Dumnezeu în Hristos Isus. Hristos asigură caracterul, pe care îl oferă fiecăruia care va crede în El.

INIMA ȘI VIAȚA CREȘTINISMULUI

Să intrăm în experiența pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o prin locuirea lui Isus Hristos în trupul nostru păcătos, pentru a realiza în aceste trupuri păcătoase ale noastre ceea ce a realizat El când a fost aici. El a venit și a locuit aici pentru ca noi să putem reflecta prin El chipul lui Dumnezeu. Acesta este miezul creștinismului. Orice altceva nu este creștinism. „Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți prooroci mincinoși. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice duh, care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu” (1 Ioan 4:1-3). Dar aceasta nu înseamnă doar a recunoaște că Isus a fost aici și a trăit în trup. Chiar și demonii recunosc aceasta. Ei știu că Hristos a venit în trup. Credința care vine prin Spiritul lui Dumnezeu spune: „Isus Hristos vine în trupul meu; El locuiește în mine; L-am primit.” Aceasta este inima și viața creștinismului.

Problema creștinismului contemporan este aceea că Hristos nu locuiește în inimile celor care Îi mărturisesc numele. El este un străin, unul la care se privește din depărtare, ca la un exemplu. Dar este mai mult decât un exemplu pentru noi. El ne-a făcut cunoscut idealul lui Dumnezeu cu privire la omenire, iar apoi a venit și l-a trăit înaintea noastră, ca noi să putem vedea ce înseamnă să ai chipul lui Dumnezeu. Apoi a murit și S-a înălțat la Tatăl Său, trimițând Spiritul Său, reprezentantul Său, ca să trăiască în noi, pentru ca viața pe care a trăit-o El în trup să o putem trăi și noi. Acesta este creștinismul.

HRISTOS TREBUIE SĂ LOCUIASCĂ ÎN INIMĂ

Nu este de ajuns să vorbim despre Hristos și despre frumusețea caracterului Său. Creștinismul fără Hristos locuind în inimă nu este creștinism autentic. Un creștin autentic este doar acela în a cărui inimă locuiește Hristos, iar noi putem trăi viața lui

Hristos doar avându-L pe El în noi. El dorește ca noi să intrăm în posesia vieții și a puterii creștinismului. Nu vă mulțumiți cu nimic altceva. Nu acordați atenție nimănui care v-ar conduce pe altă cale. „Hristos în voi, nădejdea slavei,” puterea Sa, locuirea Sa lăuntrică, acesta este creștinismul. Aceasta este ceea ce ne trebuie nouă astăzi, și sunt recunoscător că există inimi care tânjesc după această experiență și care o vor recunoaște atunci când va veni. Nu are nici o importanță cum te numești sau din ce denominațiune faci parte. Recunoaște-L pe Isus Hristos și lasă-L să locuiască în tine. Urmându-L acolo unde ne conduce, vom cunoaște ce înseamnă experiența creștină și ce înseamnă a rămâne în lumina prezenței Sale. Acesta este un adevăr minunat. Limbajul omenesc nu putea găsi o exprimare mai potrivită decât a acestor cuvinte: „Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi” (Ioan 1:14). Aceasta este salvarea noastră.

Scopul acestor observații nu este doar acela de a trasa un mod de gândire. Scopul lor este acela de a ne aduce viață proaspătă în suflet și de a ne lărgi ideile despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre darul Său, ca să putem înțelege dragostea Lui pentru noi. Avem nevoie de aceasta. Nimic mai puțin de atât nu va fi suficient pentru ce avem noi de întâmpinat: lumea, trupul și diavolul. Dar Cel care este de partea noastră este mai puternic decât cel care este împotriva noastră. Haideți să-L primim în viața noastră zilnică pe Isus Hristos, „Cuvântul” care „S-a făcut trup.”

Capitolul 5

2 noiembrie 1895, Predica de la adunarea de tabără din Armadale

“Credința lui Isus, poruncile lui Dumnezeu și răbdarea sfinților,”

The Bible Echo, 20 & 27 ianuarie 1896

CREDINȚA LUI ISUS, PORUNCILE LUI DUMNEZEU ȘI RĂBDAREA SFINȚILOR

“Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14:12).

În studiul nostru din această ocazie, vom schimba ordinea expresiilor și vom spune: Aici sunt cei care păzesc credința lui Isus și poruncile lui Dumnezeu. Aici este răbdarea sfinților. Înainte de a păzi un lucru, trebuie să îl obții. Prin urmare, înainte de a putea păzi credința lui Isus, trebuie să o obținem. Credința este darul lui Dumnezeu, și nimeni nu trebuie să spună că el nu o poate avea. “Prin harul, care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia” (Rom. 12:3). Nimeni nu trebuie să spună că nu poate avea credință, căci Dumnezeu i-a dat. Dumnezeu dă credință, iar partea noastră este de a exercita acea credință; și așa cum exercițiul fizic ne ajută să ne dezvoltăm, exercitarea credinței pe care o avem o va face să crească.

Veți observa că aceasta este o solie de încheiere; pentru că ceea ce a văzut Ioan în continuare era “cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună din aur; iar în mână, o secere ascuțită” (Apoc. 14:14). Ce a văzut el înainte ca Mântuitorul să fie descoperit? Pe cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu. Poruncile și învățăturile oamenilor au apărut pentru a lua locul poruncilor lui Dumnezeu; dar chiar înainte ca Hristos să vină, pe pământ trebuie să existe un popor care să păzească poruncile lui Dumnezeu și care nu va fi amăgit de tradițiile și învățăturile oamenilor.

Acest popor trebuie, de asemenea, să aibă credința lui Isus. În aceste vremuri se vorbește mult despre credință, dar subiectul nu este încă epuizat. Credința acestui popor trebuie să fie credința lui Isus, în contrast cu credința diavolului. Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu, nu poruncile oamenilor, și au credința lui Isus, nu credința diavolului. Cum este credința diavolului? Despre ea se vorbește în Iacov 2:19: “Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!” Când Isus se găsea în trup pe acest pământ, un duh necurat I-a spus: “Te știi cine ești: Ești Sfântul lui Dumnezeu!” Diavolul crede că Dumnezeu există; el știe că așa este și tremură la acest gând; dar el nu are credința lui Isus. El are credința care admite un lucru cert. Noi putem crede că Isus Hristos este singurul Fiul al lui Dumnezeu; putem crede că fiecare declarație făcută în Biblie este adevărată, și totuși să nu avem credința lui Isus. Putem fi de acord cu crezul bisericii, care spune: “Cred în Unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului, și în Fiul Său, Isus Hristos, Domnul nostru;” putem să dăm mărturie despre toate acestea și să credem că sunt reale, dar să nu avem credința lui Isus.

Cum este credința lui Isus, spre deosebire de credința diavolului? Haideți să aflăm din Cuvânt. Când Isus a venit la mormântul lui Lazăr și i-a spus celui care murise: “Lazăre, vino afară” [Ioan 11:43], El știa că rostea Cuvântul lui Dumnezeu. Era sigur de aceasta; căci rostea cuvintele lui Dumnezeu de fiecare dată. “Și cuvântul, pe care-l auziți,” a spus El, “nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 14:24). Știa că Cuvântul lui Dumnezeu are puterea de a împlini ceea ce spusese El și că Lazăr va veni afară. Astfel, credința lui Isus este încrederea că Cuvântul lui Dumnezeu va împlini ceea ce a spus. Ea face în așa fel încât Cuvântul lui Dumnezeu să fie găsit adevărat.

Dar Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat, fie că îl credem, fie că nu. Ioan spune: “Totuși vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât și cu privire la voi” (1 Ioan 2:8).

Scopul Cuvântului lui Dumnezeu este acela de a fi găsit adevărat în noi. Cuvântul a fost găsit adevărat în Isus Hristos, iar Isus a fost adevăratul reprezentant al Cuvântului. El a fost ceea ce a spus Cuvântul. Și atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este găsit adevărat în noi, el ne face asemenea lui Hristos. Avem credință în Cuvântul lui Dumnezeu atunci când credem că este un Cuvânt viu, și aceasta are puterea de a ne transforma caracterele și de a lucra în noi ceea ce spune el.

CREDINȚĂ ÎN CUVÂNT

Aceasta este credința pe care a apreciat-o Isus. Citim în Evanghelia după Matei că “pe când intra Isus în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, care-L ruga și-I zicea: ‘Doamne, robul meu zace în casă slăbănog, și se chinuiește cumplit.’ Isus i-a zis: ‘Am să vin și să-l tămăduiesc.’ ‘Doamne’ a răspuns sutașul ‘nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu; ci zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămăduit. Căci și eu sunt om sub stăpânire; am sub mine ostași, și zic unuia: <<Du-te!>> și se duce; altuia: <<Vino!>> și vine; și robului meu: <<Fă cutare lucru!>> și-l face.’ Când a auzit Isus aceste vorbe, S-a mirat și a zis celor ce veneau după El: ‘Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare’” (Mat. 8:5-10). Acesta este sutașul, cel care conducea o sută de oameni în armata romană. El Îi spune lui Isus: “Zi numai un cuvânt; doar atât este nevoie să faci.”

Să zicem că autoritatea romană este cezarul, sutașul se numește Iulius, iar ostașul se numește Alexandru. Omul Iulius îi spune omului Alexandru: “Du-te;” dar omul Alexandru răspunde: “Cu ce drept îmi comanzi tu să mă duc? Mă voi duce atunci când voi dori.” Acesta a fost omul Iulius vorbind cu omul Alexandru, fără nici o autoritate. Dar sutașul Iulius îi spune ostașului Alexandru: “Du-te,” iar soldatul se duce de îndată, pentru că Iulius vorbește ca reprezentant al cezarului, și în acel moment vorbește cezarul. Observați care este diferența între vorbirea unui om cu un alt om, și vorbirea sutașului cu un ostaș. Ostașul se duce, pentru că

în spatele cuvântului rostit de sutaș se găsește întreaga putere a Imperiului Roman.

Iar sutașul I-a spus lui Hristos: “Văd că Tu, Isus din Nazaret, ești aici, și Te găsești sub autoritatea lui Dumnezeu. Când vorbești Tu, nu vorbește Isus, fiul lui Iosif, ci Fiul lui Dumnezeu; și știi că Cuvântul pe care Îl rostești este Cuvântul lui Dumnezeu, și că are putere în el.” Acesta este genul de credință pe care o apreciază Hristos. Sutașul avea încredere că Hristos nu era doar fiul tâmplarului, ci Fiul Dumnezeului Celui Viu, și avea credința că întreaga autoritate a lui Dumnezeu se găsea în Cuvântul rostit de El.

“Credința vine în urma auzirii” [Rom. 10:17], și nu are rost să vorbim despre credință fără să luăm în considerare Cuvântul lui Dumnezeu. Faptul că ne dorim un lucru din toată inima nu înseamnă că acel lucru se va întâmpla. Credința este încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu, sprijinirea pe Cuvântul lui Dumnezeu, faptul de a permite Cuvântului lui Dumnezeu să fie găsit adevărat. Credința înseamnă a-L vedea pe Hristos în Cuvântul Său ca fiind puterea viului Dumnezeu și a crede cu toată inima că El va face ceea ce spune. Credința nu este sentimentalism, nu este doar încredințarea că un lucru este adevărat; ea include predarea și supunerea în întregime față de Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, ori aveți credința lui Isus, ori credința diavolului. El crede că Biblia este adevărată și crede mai mult decât majoritatea celor care fac o profesie din a o susține! Știe că Biblia este în întregime adevărată. Știe că este adevărată, dar nu acceptă să fie găsită adevărată în el. El trăiește în minciună; întreaga lui viață este o minciună; este plin de viclesug; și la fel este oricine posedă un caracter ca al lui și a cărui credință nu merge mai departe decât a lui. Caracterele noastre sunt o minciună dacă nu sunt în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Înainte de a fi convertit, cineva poate declara: “Sunt găsit adevărat; sunt neprihănit,” în felul acesta făcându-L mincinos pe Dumnezeu, sau poate spune: “Numai Dumnezeu este găsit adevărat,” făcându-se astfel mincinos pe el însuși. Scriptura spune: “Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși” (Rom. 3:4). Fiecare persoană neconvertită trebuie să

aleagă între a-L face mincinos pe Dumnezeu sau a recunoaște că el însuși este mincinos. Păcatul înseamnă a fi fals, și aceasta este ceea ce îl face pe diavol fals, pentru că el este păcătos de la început; este un mincinos și tatăl minciunii [Ioan 8:44]. Dumnezeu spune: “Toți au păcătit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Trebuie să-L lăsăm să fie găsit adevărat și să spunem: “Am păcătit.” Dar când ajungem la această experiență, trebuie să spunem mai mult de-atât. Când Natan a venit la David ca să îl mustre pentru păcatul său și i-a spus: “Tu ești omul acesta,” David a răspuns: “Am păcătit împotriva Domnului! Și Natan i-a zis lui David: ‘Domnul îți iartă păcatul..., nu vei muri’” (2 Sam. 12:7,13). Cuvântul lui Dumnezeu să fie găsit adevărat. Când Domnul spune: “Ai păcătit și ești lipsit de slava lui Dumnezeu,” răspunde: “Am păcătit.” Când facem această mărturisire, El ne spune: “Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” [1Ioan 1:9]. La aceasta trebuie să răspundem: “Așa este, iar Cuvântul lui Dumnezeu să fie găsit adevărat în noi.” Și vom continua să spunem “Amin,” nu doar cu vorba, ci și în viețile noastre. Aceasta este credința – credința vie, sfântă.

CREDINȚA ÎN CUVÂNT PRODUCĂ REFORMĂ

Această credință a produs reforma din secolul al șaisprezecelea, și tot ea trebuie să producă reforma din secolul al nouăsprezecelea. În vremea lui Luther, biserica ascunsese Cuvântul lui Dumnezeu și oferea poporului propria ei învățătură, așa cum se întâmplă și acum, într-o mare măsură. Lucrarea lui Luther a fost aceea de a oferi oamenilor Cuvântul pentru ca ei să se hrănească cu el. Cuvântul lui Dumnezeu este prezent în toate scrierile lui Luther. Credința în Cuvântul lui Dumnezeu, acea credință care crede Cuvântul lui Dumnezeu indiferent de conjunctură, a produs Reforma. Și noi vom fi probați la fel. Cuvântul ne spune că vor fi făcute minuni care să susțină minciuna. Oamenii care Îl primesc pe Dumnezeu doar pe baza dovezilor exterioare sunt cei care vor fi luați robi de diavolul. El poate face minuni. Cuvântul spune că va

face să coboare foc din cer înaintea oamenilor.

Când ne va fugi pământul de sub picioare, pe ce ne vom sprijini? Cuvântul lui Dumnezeu va fi singurul nostru punct de sprijin, dar dacă nu învățăm cum să stăm tari pe baza aceluia Cuvânt, nu vom fi pregătiți pentru ziua aceea, și ne vom număra printre aceia care vor veni înaintea Domnului cu teamă. Este nevoie să ne obișnuim să trăim în prezența lui Dumnezeu, să Îl vedem pe Cel care este invizibil, și apoi, când va fi vizibil, nu ne vom teme deloc. Aceasta este credința lui Isus – credința care știe că este adevărat Cuvântul lui Dumnezeu, care lasă Cuvântul lui Dumnezeu să lucreze cu toată puterea lui în noi și care se predă complet acelei lucrări. Nimeni nu poate avea credință în Isus dacă nu este dispus să renunțe la tot pentru El. El ne-a dat totul și ia totul.

Un acrostih alcătuit din cuvântul “credință” [engl. *faith* – n.tr.] ne-ar putea ajuta să reținem mai bine aceste gânduri.

F – Forsaking	Abandonând
A – All	Tot
I – I	Eu
T – Take	Îl
H – Him	Primesc

Credința lui Isus înseamnă să abandonez totul, să Îl primesc pe El și să Îl las să fie găsit adevărat în mine. A fi un om sfânt înseamnă pur și simplu a fi găsit adevărat; a fi păcătos înseamnă pur și simplu a fi mincinos. Hristos este Martorul credincios și adevărat; Hristos este adevărata viță; în Hristos nu se găsește decât adevăr. A fi ca Hristos înseamnă a fi găsit adevărat; a fi diferit de Hristos înseamnă a fi fals.

PĂZIREA PORUNCILOR

Acum să medităm asupra următoarei idei: “Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu” [Apoc. 14:12; KJV]. Și în privința poruncilor, ca și în privința credinței, înainte de a le putea păzi trebuie să le obținem. Cum obținem poruncile? La fel cum obținem credința – Dumnezeu trebuie să ni le dea. “Dar iată legământul, pe

care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.” (Evr. 8:10). Ca să putem păzi poruncile, trebuie să ni le dea El, și trebuie să ni le dea prin metoda Sa – adică să le scrie în inimile noastre. “Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table din piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne” (2 Cor. 3:3). Poruncile au fost scrise mai întâi cu degetul lui Dumnezeu pe table de piatră, simbolizând astfel scrierea lor în inimi de către Duhul lui Dumnezeu. Comparați două versete: “Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi.” “Dar, dacă Eu scot dracii cu degetul lui Dumnezeu, Împărăția lui Dumnezeu a ajuns până la voi” (Mat. 12:28; Luca 11:20). Unul dintre versete spune “cu degetul lui Dumnezeu,” celălalt spune “cu Duhul lui Dumnezeu.” Dumnezeu a scris cu degetul Său pe tablele de piatră, și spune că va scrie poruncile Lui în inimile noastre, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului Celui Viu. Acest lucru a fost declarat dinainte, atunci când le-a scris în piatră. Mai mult de-atât, așa cum le-a scris în piatră, le scrie și acum – cu Duhul Său; și scrierea Lui în inimile noastre va fi veșnică, așa cum este și scrierea în piatră. Cine împlinește Cuvântul lui Dumnezeu, rămâne în veac. Cine păzește cuvintele Mele nu va muri.

Cuvântul lui Dumnezeu este însăși viața lui Dumnezeu, și acest Cuvânt, rămânând în inimile noastre, ne dă viață veșnică. Cuvântul lui Dumnezeu, scris cu Duhul lui Dumnezeu pe tablele inimii, nu se va schimba niciodată. El este caracterul Său. Dar Dumnezeu nu pune niciodată ceva în inima noastră, și nu îi permite niciodată diavolului să pună ceva în inima noastră, dacă noi nu suntem de acord. Dumnezeu nu va scrie niciodată legea Sa în inimile noastre decât cu acordul nostru. Să presupunem acum că Dumnezeu Își continuă lucrarea de scriere a legii Sale în inimile noastre, și scrie: “Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine,” iar tu spui: “Sunt de acord.” Apoi scrie: “Să nu-ți faci chip cioplit, nici

vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele;” iar tu spui: “Sunt de acord.” El scrie a treia poruncă, iar tu spui: “Sunt de acord.” Apoi începe să o scrie pe a patra, dar tu începi să spui: “O, nu; nu scrie asta; nu pot să fiu de acord cu așa ceva.” Ce se întâmplă? Încetează să mai scrie; și prin refuzul tău de a-L lăsa să scrie ce-a de-a patra poruncă, tu ștergi ceea ce a scris, iar legea lui Dumnezeu este îndepărtată din inima ta. El nu scrie în inimile noastre nici măcar o părticică din legea Sa fără ca noi să fim de acord. Trebuie să studiem legea în Isus Hristos, care a păzit poruncile Tatălui, și apoi trebuie să o primim, pentru ca însăși viața care a fost manifestată în Isus Hristos să fie manifestată și în noi. Este o chestiune care ține mai mult de a accepta și a permite acelei vieți să se manifeste, decât de a o manifesta noi înșine.

HRISTOS – LEGEA VIE

Scrierea legii în inimă înseamnă locuirea lui Hristos în noi. Hristos a fost legea vie, legea manifestată în viață. Duhul lui Hristos este Duhul acelei vieți divino-umane trăită în ascultare de poruncile lui Dumnezeu. Acesta este Duhul pe care Îl pune El în noi – Duhul Lui locuind în noi. Legea lui Dumnezeu este slujită de Duhul lui Dumnezeu. Când ajunge în inimă, ea este Hristos Însuși; este “Hristos în voi, nădejdea slavei” [Col. 1:27]. Și când Hristos vine în inimile noastre, El este legea vie, legea lui Dumnezeu împlinită în caracter. Locuirea lui Hristos în inimile noastre înseamnă aducerea caracterului lui Dumnezeu în viețile noastre. Păzirea poruncilor lui Dumnezeu înseamnă manifestarea caracterului lui Isus Hristos.

Acum doresc să spun ceva despre ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Păzirea poruncilor lui Dumnezeu înseamnă ascultarea de ele, dar există un număr infinit de încercări de a asculta de

porunci, fără însă a le păzi cu adevărat. Neprihănirea nu vine prin lege. Unii oameni agață legea pe perete, o citesc iar și iar, și apoi încearcă să facă ce spune ea. Se chinuie mult, dar nu o împlinesc. De ce? Pentru că o pun acolo sus. Dumnezeu nu o pune acolo. El spune că o va pune în inima ta, iar tu o vei păzi [prețui – n. tr.] acolo. “Din [inimă] ies izvoarele vieții” [Prov. 4:23]. Credeți că dintr-o inimă în care este scrisă legea lui Dumnezeu ar putea ieși ucideri? Dumnezeu ne-a spus ce se găsește în inima firească. El spune: “Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtișagurile, lăcomiile, vicleșugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia” (Marcu 7:21,22). Acestea sunt lucrurile pe care le vede Dumnezeu în inima firească, însă vede omul toate acestea? “Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea” [Ier. 17:9]. Omul spune: “Eu nu sunt ucigaș; sunt un om moral. Merg la biserică cu regularitate; nimic din toate acestea nu se găsește în inima mea.” Dar acele lucruri există acolo. Dacă Hristos nu este acolo ca să le îndepărteze, ele au intrat și au întinat templul sufletului.

Dar când Hristos, care este legea vie, vine, legea este scrisă pe tablele inimii. Și când vine Hristos, toate relele inimii firești sunt îndepărtate prin prezența Sa sfântă. Când ne supunem Lui, El scrie legea Sa în inimile și în viețile noastre. Religia nu poate fi transmisă ca o teorie. Religia este viață. Când Hristos scrie legea Lui în inimile noastre, o scrie în viețile noastre, și când acest lucru este realizat, uciderea și înșelăciunea sunt îndepărtate! Aceasta înseamnă scrierea legii în inimă; aceasta înseamnă punerea vieții lui Hristos în viața noastră, astfel încât în viața noastră să se manifeste viața Lui.

Este o greșeală teribilă aceea de a considera că păzirea poruncilor lui Dumnezeu înseamnă a lua legea, a privi la ea și apoi a ne hotărî să o păzim. Aceasta nu înseamnă altceva decât eșec și descurajare. Atunci când înțelegem că Hristos este legea lui Dumnezeu pe care trebuie să o primim, și când Îl primim pe El, legea este scrisă în inimile noastre, iar viețile noastre sunt aduse în armonie cu legea. Legea Domnului este sfântă, dreaptă și bună. Noi nu ne putem sfinți viețile, dar Hristos poate face acest lucru pentru

noi. O, dacă am putea aprecia la adevărata lui valoare privilegiul de a fi în armonie cu legea lui Dumnezeu. Este privilegiul de a fi ca Hristos, privilegiul de a trăi o viață adevărată, privilegiul de a avea părtășie cu Dumnezeu, care a creat toate lucrurile prin Isus Hristos. Este marele privilegiu al omenirii de a fi în armonie cu legea lui Dumnezeu.

SCOPUL VIEȚII LUI HRISTOS PE PĂMÂNT

Întreaga lucrare a lui Hristos a fost de a arăta desăvârșirea legii lui Dumnezeu și de a face posibil pentru noi să fim în armonie cu ea. Și când avem viața și învățătura lui Hristos care ne arată cum este legea lui Dumnezeu, este uluitor că atâtia oameni îi permit diavolului să îi jefuiască de privilegiul de a fi în armonie cu acea lege. A fi ca Hristos, a fi ca Dumnezeu, a trăi o viață adevărată, a fi înălțat, a avea părtășie cu Dumnezeu – acesta este într-adevăr un privilegiu. Dar unii spun: “Dacă trăiesc în armonie cu legea lui Dumnezeu, îmi voi pierde poziția [socială], și ce va face familia mea?” Dar acelora care sunt în armonie cu legea lui Dumnezeu nu li se poate întâmpla nimic, în afara a ceea ce permite Dumnezeu să li se întâmple. Dacă El ne ia ceva, o face pentru a ne da altceva mai bun în schimb. Poate că nu ne va da mai mulți bani, dar ce contează? Nu are Dumnezeu grijă de ai Săi? “Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Mat. 6:33). Așa spune Dumnezeu. Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși. Credința face Cuvântul lui Dumnezeu adevărat, se sprijină pe ce spune El și nu vede nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu.

DUMNEZEU SE ÎNGRIJEȘTE DE ACEIA CARE ÎI SUNT CREDINCIOȘI

Dumnezeu Se îngrijește de poporul Său în această vreme. Există dovezi suficiente că aceia care păzesc ziua a șaptea, chiar în aceste vremuri grele, au o situație financiară mai bună decât aceia

din clasa de mijloc. Dumnezeu va avea grijă de fiecare om care Îi este credincios. El a întins o masă în pustie pentru a ne arăta că, dacă va fi nevoie, ne poate da pâine din cer și apă din stâncă. Aveți încredere că Dumnezeu va face acest lucru. Ne așteaptă o vreme în care va trebui să ne încredem în Isus Hristos și în Cuvântul Său pentru hrană și îmbrăcăminte, pentru viața de zi cu zi și pentru starea spirituală, și vor fi în siguranță doar aceia care sunt ascunși în Isus Hristos. Acest lucru se va întâmpla literal, iar aceia care nu se încred în Isus Hristos vor pieri. Dumnezeu ne avertizează, încercând să salveze un popor de distrugerea care va urma. Ascultarea de El în toate lucrurile este singura noastră siguranță acum. “Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

LEGEA PĂZITĂ ÎN HRISTOS

Deși noi nu putem păzi poruncile până când nu devin parte din noi, aceasta nu înseamnă că preceptele legii nu vor fi trăite în viețile noastre. Exact acest lucru se va întâmpla. Nimeni nu poate face aceasta singur; dar trebuie să primim legea lui Dumnezeu în Isus Hristos și să ascultăm de legea lui Dumnezeu în Isus Hristos. Apoi, Dumnezeu locuiește în noi, iar legea este scrisă în inimile noastre.

“Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Ei păzesc poruncile datorită faptului că păzesc credința lui Isus. Psalmistul spune: “Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătoiesc împotriva Ta!” [Ps. 119:11]. Iar “păcatul este călcarea legii” [1 Ioan 3:4; KJV]. Isus Hristos este Alfa și Omega, totul de la A la Z; și când Îl primim în inimă, primim Cuvântul lui Dumnezeu în inimă; iar legea vie pe care o păzim ne păzește.

“Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa” [Apoc. 3:11]. Noi trăim chiar înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos. Prin credința lui Isus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu să fie găsit adevărat în caracterele noastre. Dumnezeu dorește ca noi să păzim poruncile Lui pentru că ele ne vor păzi pe noi. Hristos a

spus: “Știu că porunca Lui este viața veșnică,” și de aceea a putut spune: “Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea” (Ioan 12:50; 8:51). Lucrarea lui Hristos a transformat în somn moartea care este urmarea păcătuirii lui Adam. “Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea,” căci are în el Cuvântul vieții. “Cine împlinește Cuvântul lui Dumnezeu, rămâne în veac.” El poate adormi, dar nu va vedea niciodată moartea. Dar aceia care nu păzesc poruncile lui Dumnezeu vor vedea moartea din care nimeni nu se poate trezi.

RĂBDAREA SFINȚILOR

“Aici este răbdarea sfinților.” “Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit” (Evr. 10:36). Avem nevoie de răbdare. “‘Încă puțină, foarte puțină vreme’ și ‘Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi’” [vers. 37]. Cei care au păzit poruncile Sale și Îl așteaptă, au nevoie de răbdare, căci mai este foarte puțină vreme.

“Cel neprihănit va trăi prin credință.” Acest verset este folosit în trei locuri din Noul Testament, și accentul este diferit de fiecare dată. “Deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: ‘Cel neprihănit va trăi prin credință’” (Rom. 1:17). Aici, accentul se pune pe a fi neprihănit.

“Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci ‘cel neprihănit prin credință va trăi’” (Gal. 3:11). Aici se pune accent pe credință.

“Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el” (Evr. 10:38). În acest verset accentul este pus pe trăire. Păzirea poruncilor a continuat, însă aceasta este o vreme când Hristos pare că întârzie. Dacă trăim prin credință, vom trăi în mijlocul tuturor distrugerilor care se vor petrece în jurul nostru. “O mie să cadă alături de tine, și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia” [Ps. 91:7]. “Cel neprihănit prin credință va trăi.” “Doar vei privi cu ochii, și vei vedea

răsplătirea celor răi” [Ps. 91:8]. Aceasta este făgăduința lui Dumnezeu față de noi, dar El mai spune următorul lucru: “Aveți nevoie de răbdare” [Evr. 10:36]. “Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul, și cum Domnul este plin de milă și de îndurare” [Iac. 5:11]. Iov a avut răbdare, deși nu înțelegea cauza lucrurilor. Dar în încercarea lui Iov, Dumnezeu a demonstrat înaintea întregului univers că dragostea Lui poate susține un om atunci când toate binecuvântările temporare lipsesc.

În capitolul 18 din Luca se găsește pilda unei văduve și a unui judecător nedrept – pildă spusă pentru noi, cu referire la întârzierea revenirii Domnului. Mai mult decât oricând, acesta este timpul dinaintea revenirii Domnului, când nu trebuie să ne lăsăm. “Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase. El le-a zis: ‘Într-o cetate era un judecător, care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina. În cetatea aceea era și o văduvă, care venea des la el, și-i zicea: <<Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu.>> Multă vreme n-a voit să-i facă dreptate. Dar în urmă, și-a zis: <<Măcar că de Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mă rușinez, totuși, pentru că văduva aceasta mă tot necăjește, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul.>>’ Domnul a adăugat: ‘Auziți ce zice judecătorul nedrept? Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, cu toate că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând’” [vers. 1-8].

VREMURI DE STRĂMTORARE

Noi ne găsim în vremea de strămtorare despre care se vorbește în Cuvântul lui Dumnezeu. Această vreme de strămtorare în care trăim este de-abia la început. “Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele” (2 Tim. 3:1). Nu vedem noi că sunt vremuri grele – din punct de vedere financiar și spiritual? Și aceste vremuri în care trăim, chiar dacă uneori ar putea părea că se îmbunătățesc, vor deveni din ce în ce mai grele. Ușoara îmbunătățire a situației

financiare a acestor colonii [din Australia] nu va fi permanentă. Dumnezeu ne-a trimis o solie care să pregătească un popor pentru venirea Lui, să strângă un popor care să înțeleagă aceste lucruri. Inimile oamenilor sunt deja cuprinse de frică; ei spun: “Ce înseamnă toate acestea?” Dar “cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului” [Mat. 24:37]. Vom vedea violență și crimă. Aceasta este lucrarea diavolului. Vom vedea în această lume o situație pe care mintea omenească nu și-a imaginat-o niciodată; vom vedea o situație care va umple de groază fiecare inimă care nu îl cunoaște pe Isus Hristos și puterea mântuirii Lui. Putem vedea aceste lucruri apropiindu-se.

În ziua aceea, poporul lui Dumnezeu va striga la El pentru eliberare; dar va părea că El amână ziua eliberării lor, deoarece vom ajunge în acea vreme în care eliberarea poporului lui Dumnezeu va însemna moartea celor care-i persecută. Eliberarea poporului lui Dumnezeu de vrăjmașii lui nu poate fi urmată decât de venirea Domnului Isus și de nimicirea vrăjmașilor. Pentru că Dumnezeu este așa de încet în a-și vărsa mânia asupra celor care L-au respins, pare că aproape și-a părăsit poporul. Dar El “va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, cu toate că zăbovește față de ei” [Apoc. 18:7].

“Când veți auzi de războaie și de războaie, să nu vă înspăimântați; pentru că întâi trebuie să se întâmple aceste lucruri. Dar sfârșitul nu va fi îndată. Apoi, le-a zis El ‘un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății. Pe alocurea vor fi mari cutremure de pământ, foamete și ciumi; vor fi arătări înspăimântătoare, și semne mari în cer. Dar înainte de toate acestea, vor pune mâinile pe voi, și vă vor prigoni: vă vor da pe mâna sinagogilor, vă vor arunca în temnițe, vă vor târi înaintea împăraților și înaintea dregătorilor, din pricina Numelui Meu” (Luca 21:9-12). Rețineți pentru ce sunt ei aduși înaintea autorităților. Faptul că un om este urât de cineva nu înseamnă că este creștin. Creștinul este urât “din pricina Numelui Meu.” Faptul că lumea nu iubește un om, nu înseamnă că el este creștin. Creștinul nu este iubit din același motiv pentru care Hristos nu a fost iubit. Cei care

sunt creștini vor fi batjocoriți pentru faptul că sunt în armonie cu viața și caracterul lui Hristos. “Aceste lucruri vi se vor întâmpla ca să fiți mărturie. Țineți bine minte, să nu vă gândiți mai dinainte ce veți răspunde; căci vă voi da o gură și o înțelepciune, căreia nu-i vor putea răspunde, nici sta împotriva toți potrivnicii voștri. Veți fi dați în mâinile lor până și de părinți, frați, rudele și prietenii voștri; și vor omorî pe mulți dintre voi. Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu. Dar nici un păr din cap nu vi se va pierde. Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufletele voastre” (vers. 13-19). “Prin răbdarea voastră vă veți câștiga sufletele voastre.” Noi trăim chiar înaintea venirii Domnului. “Încă puțină, foarte puțină vreme’ și ‘Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi” [Evr. 10:37]. Prin răbdarea noastră ne vom câștiga sufletele. Înaintea venirii Domnului, va exista un popor care va împlini voința Lui. Noi trebuie să facem parte din acest popor. Noi trebuie să ne numărăm printre cei despre care Domnul va putea spune: “Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Capitolul 6

**5 noiembrie 1895, Predica de la adunarea de tabără din Armadale
“Dumnezeu sau Cezarul?” *The Bible Echo*, 2, 9 & 16 martie 1896**

DUMNEZEU SAU CEZARUL?

“Atunci Fariseii s-au dus și s-au sfătuit cum să prindă pe Isus cu vorba. Au trimis la El pe ucenicii lor împreună cu Irodianii, care I-au zis: ‘Învățătorule, știm că ești adevărat, și că înveți pe oameni calea lui Dumnezeu în adevăr, fără să-Ți pese de nimeni, pentru că nu cauți la fața oamenilor. Spune-ne dar ce crezi? Se cade să plătim bir Cezarului sau nu?’ Isus, care le cunoștea vicleșugul, a răspuns: ‘Pentru ce Mă ispitiți, fățarnicilor? Arătați-Mi banul birului.’ Și ei I-au adus un ban (grecește: dinar). El i-a întrebat: ‘Chipul acesta și slovele scrise pe el, ale cui sunt?’ ‘Ale Cezarului’ I-au răspuns ei. Atunci El le-a zis: ‘Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!’ Mirați de cuvintele acestea, ei L-au lăsat, și au plecat” (Mat. 22:15-22).

Prin aceste cuvinte, fariseii și irodienii au primit un răspuns complet. S-a făcut o distincție clară între ce este al lui Dumnezeu și ce este al Cezarului; astfel, lui Dumnezeu Îi aparține religia, și Cezarului îi aparține guvernarea civilă. După ce Hristos a oferit acest răspuns, fariseii și irodienii au rămas fără argumente. Nici unul dintre ei nu a considerat că ar fi necesar să spună: “Acest principiu general este bun, dar, vezi, există unele chestiuni în privința cărora Dumnezeu și Cezarul sunt asociați. Ce spui despre acest lucru?” Ei nu au îndrăznit să rostească nici un cuvânt. Când Hristos a spus: “Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu,” ei s-au mirat și au plecat, pentru că prin acele câteva cuvinte El a prezentat principiile veșnice ale dreptului și astfel le-a răspuns atât de clar, încât nu mai era nimic de spus.

S-a anunțat că în această seară vom vorbi despre câteva dintre caracteristicile rele ale legislației religioase – “Dumnezeu sau

Cezarul” – sau relele care rezultă din legislația religioasă prin confundarea a ceea ce aparține lui Dumnezeu cu ceea ce aparține Cezarului.

O DEOSEBIRE CLARĂ

Mai întâi doresc să subliniez diferența dintre ceea ce Îi aparține lui Dumnezeu și ceea ce îi aparține Cezarului. “Cezarul” reprezintă guvernarea civilă. Cezarului îi aparține ceea ce are legătură cu guvernarea civilă. Lui Dumnezeu Îi aparține ceea ce are legătură cu Dumnezeu, cu relația noastră cu Dumnezeu, cu datoria noastră față de Dumnezeu – tot ce depinde de Dumnezeu, ca o chestiune personală între noi și El. Vreau să prezint, pentru a fi luat în considerare, contrastul dintre ceea ce Îi aparține lui Dumnezeu și ceea ce îi aparține Cezarului; contrastul dintre sferele în care conduc, supușii lor și metodele de guvernare. Pentru ca lucrurile să fie mai ușor de înțeles, vom face o diagramă:

	Du mnezeu	Ceza rul
e	Mint	Trup
d	Gân	Faptă
t	Păca	Călca
al	Mor	rea legii
re	Ierta	Civil
goste	Dra	Pedea
nic	Veș	Const
		Temp
		orar

CELE DOUĂ SFERE

Mai întâi, voi face referire la sferele în care conduc. Dumnezeu în Isus Hristos conduce mintea; Cezar, trupul. Să ne oprim un moment asupra acestui aspect. Când Isus Hristos a venit ca să-Și întemeieze împărăția, a venit ca să întemeieze o împărăție diferită de cele care existaseră până atunci. Puterea omenească și împărăția acestei lumi – Cezarul – conduseseră trupul, comportamentul exterior; dar Isus Hristos a venit pentru a întemeia o împărăție într-o altă împărăție, pentru a avea supuși, și pentru a avea dreptul respectiv în această lume unde se găsește împărăția Cezarului.

Dar în timp ce oamenii nu au fost întotdeauna mulțumiți de conducerea Cezarului, deși era tot ce putea face Cezarul pentru a conduce trupul – Isus Hristos a venit pentru a întemeia împărăția Sa în minte; adică, a venit pentru a conduce gândurile, în timp ce Cezarul împărăția asupra trupului și conducea faptele. Aceasta nu înseamnă că Isus Hristos nu conduce faptele, dar El pătrunde dincolo de fapte și le controlează prin intermediul gândirii. Ei aveau legi omenești, aveau și legea lui Dumnezeu, dar Isus a venit pentru a arăta ce înseamnă legea, pentru a o trăi personal și pentru a o explica așa cum dorea Dumnezeu. Și astfel, a explicat-o după cum citim în Matei 5, unde Însuși Hristos, chiar Cel care o rostise pe Sinai, acum, cu divinitatea îmbrăcată în omenesc, vine pe munte, rostește din nou legea și îi oferă un sens spiritual.

“Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ‘Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecății.’ Dar Eu vă spun că orișicine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății” (Mat. 5:21,22). Aceeași idee se găsește și în 1 Ioan 3:15: “Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș.” “Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ‘Să nu preacurvești.’ Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui” (Mat. 5:27,28). Mai departe explică faptul că lăcomia înseamnă idolatrie, iar acest lucru este prezentat în Efeseni 5:2-5: “Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi ‘ca un

prinos și ca o jertfă de bun miros' lui Dumnezeu. Curvia sau orice altfel de necurăție sau lăcomia de avere, nici să nu fie pomenite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți. Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, care nu sunt cuviincioase; ci mai degrabă cuvinte de mulțumire. Căci știți bine că nici un curvar, nici un stricat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu.”

Aceasta este interpretarea lui Hristos cu privire la modul în care se aplică legea lui Dumnezeu. Aceasta nu se referă doar la comportamentul exterior. Cezarul conduce comportamentul exterior. Pot sta în fața unui om pe care îl urăsc de moarte, îi pot declara acest lucru în față, fără ca Cezarul să îmi spună ceva. Cezarul nu are nici o legătură cu aceasta. Dar să presupunem că ura mea trece la acțiune și încep să devin violent față de acea persoană. Cezarul spune: “Trebuie să-ți împiedici ura să se transpună în fapte, altfel voi interveni.” Dar atunci când îl urăsc pe fratele meu, în ochii lui Dumnezeu sunt ucigaș în aceeași măsură ca și când i-aș fi luat viața. Este bine pentru societatea civilă că există legi care restrâng manifestarea exterioară a urii, dar în ochii lui Dumnezeu, atunci când urăsc, sunt un ucigaș.

Dar să presupunem că Cezarul ar încerca să impună legea, așa cum o explică Dumnezeu; îmi puteți spune câți oameni ar mai rămâne în afara închisorilor pentru a-i păzi pe cei dinăuntru? Să presupunem că Cezarul ar intra în acest cort și, luând legea, așa cum o explică Dumnezeu, ar spune: “Am venit pentru a-i lua pe toți aceia care au fost ucigași vreodată.” Câți oameni credeți că ar mai rămâne ca să asculte predica? Dumnezeu în Hristos conduce inimile, iar Hristos a venit ca să facă ceea ce omului îi este imposibil să facă – să conducă gândurile și inima. Iar El explică faptul că nici o slujire față de El nu este acceptabilă dacă nu vine din inimă.

Fariseii erau foarte religioși în felul lor. Lor le plăcea să-și etaleze religiozitatea și nu oboseau să facă acest lucru. Acesta a fost scopul pentru care s-au prezentat înaintea lui Hristos. Au venit la El ca să Îl întrebe de ce ucenicii mâncau cu mâinile nespălate. Nu voi citi tot raportul biblic, însă Hristos le-a răspuns: “Ascultați, și

înțelegeți: Nu ce intră în gură spurcă pe om.” “Petru a luat cuvântul, și I-a zis: ‘Deslușește-ne pilda aceasta.’ Isus a zis: ‘Și voi tot fără pricepere sunteți? Nu înțelegeți că orice intră în gură merge în pântece, și apoi este aruncat afară în hazna? Dar, ce iese din gură, vine din inimă, și aceea spurcă pe om. Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile care spurcă pe om; dar a mânca cu mâinile nespălate nu spurcă pe om” (Mat. 15:10,11,15-20).

GÂNDUL PRECEDE ACȚIUNEA

Fiecare faptă exterioară este precedată de un gând. Nimeni nu face un lucru fără ca mai înainte să se gândească la acesta. Acum presupun că mulți ar putea spune: “Nu sunt de acord, pentru că am făcut și lucruri pe care nu intenționez să le fac. Și le-am făcut pentru că nu am gândit.” Vă spun că adevăratul motiv pentru care ați făcut acele fapte fără să gândiți a fost că le-ați făcut de atâtea ori în mod *premeditat*, încât au devenit obiceiuri. Fiecare faptă este precedată de un gând, și acel gând este chiar caracterul propriu. Caracterul se găsește în gândirea cea mai profundă. Omul poate fi reținut de anumite convenții să se manifeste așa cum simte; el poate fi doar un mormânt văruit. Iar atâta timp cât mormântul este văruit la suprafață, Cezarul nu are nimic de obiectat; el nu poate intra în templul minții ca să controleze gândirea. Isus Hristos Își întemeiază împărăția în minte; supușii Lui sunt gândurile, și în ochii lui Dumnezeu nimeni nu este curat, decât dacă are gânduri curate; nimeni nu este lipsit de nelegiuire, decât dacă gândurile lui sunt în armonie cu Dumnezeu. Scriptura spune: “Noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos” (2 Cor. 10:5). Aceasta este religia, iar Isus Hristos poate face aceasta pentru noi. Dar când Cezarul a încercat să invadeze tărâmul minții, când a ieșit din palatul său și a încercat să controleze ceea ce numai Isus Hristos poate controla – cele mai profunde gânduri – atunci au fost scrise cu sânge cele mai întunecate pagini ale istoriei omenirii.

PĂCAT ȘI INFRAȚIUNE

Dumnezeu în Isus Hristos se ocupă de problema păcatului; Cezarul se ocupă de infracțiune. Scriptura spune: „Gândul celui nebun nu este decât păcat;” dar nu este infracțiune. Astfel, deoarece Isus Hristos locuiește în minte, conducând gândurile, tot ce este contrar gândurilor Sale este păcat, și El Se ocupă de problema păcatului. Scriptura definește păcatul ca fiind „fărădelege,” și Isus Hristos, în împărăția Sa, tratează problema păcatului. Cezarul nu are nici o legătură cu păcatul; el se ocupă de infracțiune. Păcatul este călcarea legii lui Dumnezeu în minte. Păcatul înseamnă lipsa sfințeniei, iar locul sfințeniei este în inimă. Orice altceva înseamnă păcat; dar Cezarul nu se poate ocupa de această chestiune. El așteaptă până când gândul se transpune într-o faptă ilegală; așa cum Dumnezeu are o lege pentru inimă, Cezarul are o lege pentru fapte. Când cineva încalcă legea Cezarului nu înseamnă neapărat că păcătuiește împotriva lui Dumnezeu, dar fapta lui este o infracțiune. Trebuie să se facă o deosebire clară între păcat și infracțiune. Infracțiunea înseamnă călcarea legii omenești; păcatul este călcarea legii lui Dumnezeu, așa cum este ea interpretată de Isus Hristos. Păcatul nu înseamnă neapărat infracțiune. Un om poate fi înaintea lui Dumnezeu cel mai mare criminal, și totuși să nu se facă vinovat de vreo infracțiune. Eu aș putea fi idolatru, încălcând legea lui Dumnezeu în fiecare zi, și cu toate acestea să nu comit nici o infracțiune. Aș putea fi plin de păcat, și totuși să nu comit nici o infracțiune.

MORAL ȘI CIVIL

Guvernarea lui Dumnezeu este morală; guvernarea Cezarului este civilă. Hristos tratează problema moralității. Dar trebuie să înțelegem ce este moralitatea. Există un sens mai larg al cuvântului, pe care îl folosim atunci când spunem: „Nu este creștin, dar este un om moral.” Dar sensul strict al cuvântului este următorul: „Cineva care este în armonie cu legea lui Dumnezeu.”

Cuvântul „civil” se referă la relațiile dintre oameni; cuvântul „moral” se referă la relația dintre om și Dumnezeu. Omul cu adevărat moral va fi și civilizat, puteți fi sigur de aceasta; și singurul scop al guvernării civile este de a-i determina să fie civilizați pe acei oameni care altfel nu ar fi civilizați, ei nefiind guvernați de o lege mai înaltă a moralității – legea lui Dumnezeu în inimă.

Singurul scop al guvernării Cezarului este – nu de a le oferi oamenilor drepturi, pentru că Dumnezeu face aceasta – ci de a-i proteja în cadrul drepturilor date lor de către Dumnezeu. Oamenii nu sunt morali; atunci, Cezarul vine cu puterea sa și, în mod just, îi obligă să fie civilizați pe acei oameni care nu sunt morali. Conduita exterioară înseamnă comportament civilizat; conduita interioară înseamnă moralitate. Dumnezeu locuiește în inimă, făcându-i pe oameni morali prin faptul că le dă propriul Lui caracter moral. Dar Cezarul nu poate face acest lucru; el nu poate pătrunde în minte pentru a vedea când păcătuiesc oamenii. Tot ce poate face el este să observe comportamentul, pentru a vedea dacă oamenii comit sau nu vreo infracțiune, și să îi determine să respecte legea civilă, dacă nu sunt morali.

IERTARE contra PEDEAPSĂ

Dumnezeu în Hristos exercită iertarea în guvernarea Sa; Cezarul nu are nici o legătură cu iertarea; el se ocupă doar de pedeapsă. Un om păcătuiește împotriva lui Dumnezeu – a fost un păcătos toată viața – dar Îl vede pe Hristos răstignit și aude făgăduința: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire,” și primește această făgăduință; și chiar în acel moment păcatele lui sunt iertate; povara neleguirii lui este îndepărtată complet; și stă înaintea lui Dumnezeu ca și când nu ar fi comis niciodată vreun păcat. Dar dacă un om ar săvârși o nelegiuire, și i-ar părea atât de rău încât i-ar mărturisi Cezarului, acesta i-ar spune: „Rezolvă acest lucru cu Creatorul tău; eu nu mă ocup decât de pedeapsă.”

Dacă am introduce în autoritatea civilă principiile pe care le

folosește Dumnezeu în Împărăția Sa, am avea parte de haos. Iată care sunt aceste principii: „Atunci Petru s-a apropiat de El, și I-a zis: „Doamne de câte ori să iert pe fratele Meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?” Isus i-a zis: „Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte.” „Luați seama la voi înșivă! Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, mustră-l! Și dacă-i pare rău, iartă-l! Și chiar dacă păcătuiește împotriva ta de șapte ori pe zi, și de șapte ori pe zi se întoarce la tine și zice: „Îmi pare rău!” – să-l ierți” (Mat. 18:21, 22; Luca 17:3, 4).

Să presupunem că am aplica acest principiu în guvernarea civilă. Un om este arestat pentru că a furat un cal. Este adus înaintea judecătorului și spune: „Îmi pare foarte rău, iar Biblia spune că trebuie să mă ierți.” Judecătorul răspunde: „Ești iertat.” Acel om se duce și mai fură un cal, este prins din nou și este iertat. Și se întâmplă la fel de șapte ori. Cum credeți că s-ar simți judecătorul? Cred că, până să se ajungă la cel de-al șaptelea furt, va considera că este ceva în neregulă cu legea. Noi nu putem aplica guvernării Cezarului aceste principii care constituie slava guvernării morale a lui Dumnezeu, slava caracterului Său. Dumnezeu iartă, chiar până la șaptezeci de ori câte șapte, și face aceasta pentru noi, lucru pentru care Îi mulțumim, dar locul acestor principii nu este aici; ele sunt pentru o altă împărăție, iar Dumnezeu, prin faptul că Și-a dat Fiul, a făcut în așa fel încât să poată exercita iertarea, și în același timp să păstreze caracterul legii Sale. Prin jertfa lui Isus Hristos, Dumnezeu a menținut caracterul guvernării Sale, Își păstrează legea la locul ei, și în același timp asigură iertarea pentru toți aceia care cred în Fiul Său. Datorită măsurilor minunate pe care le-a luat Dumnezeu pentru stabilitatea guvernării Sale, respectul față de legea Sa nu are de suferit atunci când un om care a încălcat-o iar și iar se întoarce și spune: „Mă pocăiesc.” Prin acordarea iertării, autoritatea civilă ar distruge tot sistemul de guvernare; dar Dumnezeu păstrează legea Sa acolo unde îi este locul, și în același timp iartă pe oricine se pocăiește.

DRAGOSTE contra IMPUNERE

Pentru a-Și continua guvernarea pe pământ, Dumnezeu folosește dragostea și numai dragostea, ca putere a Sa; Cezarul nu cunoaște puterea dragostei, și folosește numai forța. În Ieremia 31:3 Dumnezeu spune: „Te iubesc cu o iubire veșnică;” iar în Romani 2:4 citim: „Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății...? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu,” și El Se sprijină în întregime pe puterea dragostei în Isus Hristos pentru a câștiga oameni care să I se predea.

Atunci când mor, oamenii își pierd împărățiile și controlul asupra supușilor lor. Isus Hristos, Împăratul lui Israel, atunci când a murit, Și-a câștigat atât Împărăția, cât și urmașii. Astfel, Dumnezeu Se sprijină pe dragostea Sa în Isus Hristos, și deși a fost acuzat că practică o guvernare arbitrară, El continuă să aștepte și să Își manifeste dragostea pentru a-i atrage pe oameni la El. Dar nu forțează pe nimeni. Dumnezeu oferă fiecărui om libertatea de a-L primi sau de a-L respinge. Dacă el spune: „Nu vreau ca omul acesta să împărățească peste mine” [vezi Luca 19:14], Dumnezeu nu împărățește peste el. Aceasta este metoda de guvernare a lui Dumnezeu. Dar Cezarul nu cunoaște o astfel de guvernare. El pur și simplu controlează trupul. Când gândul se transpune în faptă, Cezarul ia trupul sub control, astfel ca omul să nu mai poată transpune în faptă acel gând; dar acel om, chiar dacă ar fi închis în temniță, ar putea continua să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu la fiecare răsuflare. Cezarul nu poate interveni în această privință. El poate interveni pentru a împiedica pe un om să le facă rău semenilor săi prin transpunerea în faptă a unui anumit gând; dar Dumnezeu privește dincolo de ziduri și de gratii, în inimă, și vede că acel om este încă un păcătos, deși, prin puterea sabiei, este împiedicat să arate acest lucru.

TEMPORAR contra VEȘNIC

Dumnezeu Se ocupă doar de lucrurile veșnice; Cezarul – de

cele care sunt temporare. Dumnezeu Însuși este veșnic. „Dumnezeu cel veșnic este un loc de adăpost” [Deut. 33:27]. Hristos S-a dat pentru noi prin Duhul cel veșnic. Ca răsplată, El oferă viața veșnică. Cezarul nu are nici o legătură cu așa ceva. Nu este treaba lui aceea de a ști dacă un om se găsește pe drumul spre cer sau pe drumul spre iad. Nu este treaba lui aceea de a cerceta unde dorește să își petreacă timpul în viitor. Singura lui întrebare este următoarea: „Ce faci astăzi?” Pedepsa Cezarului nu are nici o legătură cu veșnicia. El se ocupă doar de darurile temporare, de pedepsele temporare, de răsplata temporară; nimic mai mult.

Așadar, există un contrast. Dumnezeu în Hristos Se ocupă de minte; Cezarul se ocupă de trup. Dumnezeu Se ocupă de gânduri; Cezarul se ocupă de fapte. Dumnezeu Se ocupă de păcat; Cezarul se ocupă de infracțiune. Dumnezeu Se ocupă de lucrurile veșnice; Cezarul se ocupă de lucrurile temporare. Acestea sunt niște deosebiri foarte clare.

PUTERILE VREMELNICE

Dar nu este adevărat că puterile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu? Cu siguranță. „Oricine să fie supus stăpânilor mai înalte [observați cu atenție ce se spune; pentru că fiecare cuvânt are importanță. Dacă este doar o putere mai înaltă, înseamnă că în spatele ei se găsește ceva]; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu” [Rom. 13:1, KJV]. Dumnezeu a prevăzut să existe autorități civile pe pământ. Iar noi trebuie să ne supunem acestor autorități. „Și care este problema?” ar putea întreba cineva. Nu este nici o problemă dacă ținem cont de următorul lucru pe care L-a prevăzut tot El. „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” [Mat. 22:21]. Însăși ideea de autoritate civilă îi aparține lui Dumnezeu, și El a rânduit conducători civili peste această împărăție; dar nu ca să conducă peste Împărăția Sa. El a trasat o linie de demarcație între cele două, și a rânduit puterile care sunt pentru a conduce în domeniul civil, și

pentru a-L lăsa pe El să conducă în domeniul moral. Atâta timp cât Cezarul rămâne în sfera lui de acțiune, Dumnezeu poruncește fiecărui creștin să fie supus; aceasta este datoria lui ca și creștin. Atunci când guvernarea civilă rămâne în sfera pe care i-a rânduit-o Dumnezeu, nu ar trebui să existe nimeni mai loial față de ea decât creștinul. El ar trebui să fie un cetățean model; dar când Cezarul încearcă să se așeze în locul lui Dumnezeu, lucrurile merg prost. El nu poate lua locul lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „Rămâi acolo unde te-am așezat și voi porunci celor ce Mă urmează să se supună ție; dar nu păși în domeniul Meu; căci nu ar fi posibil să guvernezi în locul Meu. Rămâi în sfera ta, și vei obține ascultare de la toți supușii Mei; însă dacă treci în domeniul Meu, nu va fi bine nici pentru supușii tăi, nici pentru ai Mei.” Dumnezeu a arătat foarte clar acest lucru. Să cercetăm Scriptura pentru învățătură.

CEI TREI TINERI ȘI CUPTORUL DE FOC

Împăratul Nebucadnețar a construit un chip mare de aur și l-a așezat în valea Dura. A dat de veste, chemând la sfințirea chipului pe dregătorii, îngrijitorii, cârmuitorii și supușii din împărăția lui. La sunetul muzicii toți trebuiau să se arunce cu fața la pământ și să se închine aceluși chip, ceea ce practic însemna închinare la Nebucadnețar, deoarece el visase un chip al cărui cap era de aur, reprezentându-l pe el, și de aici el a făcut un chip în întregime din aur, și l-a ridicat ca să-l reprezinte. Din mulțime făceau parte și trei bărbați evrei, dintre prinșii de război, care fuseseră puși în funcții de răspundere de către Nebucadnețar. În momentul când s-a auzit sunetul muzicii și întreaga adunare s-a închinat, acei trei bărbați au rămas în picioare, iar unii s-au dus și i-au spus împăratului. El s-a mâniat foarte tare și a poruncit să fie aduși la el cei trei bărbați, și le-a spus: „Înadins oare, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, nu slujiți voi dumnezeilor mei, și nu vă închinați chipului din aur pe care l-am înălțat?” „Dacă nu vă veți închina lui, veți fi aruncați pe dată în mijlocul unui cuptor aprins!” „Șadrac, Meșac și Abed-Nego au răspuns împăratului Nebucadnețar: „Noi n-avem nevoie să-ți

răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului din aur pe care l-ai înălțat!”

Ca urmare a acestui răspuns, Nebucadnețar s-a mâniat și mai mult și a poruncit să fie încălzit cuptorul de șapte ori mai mult decât în mod obișnuit, iar cei trei tineri să fie aruncați în el. „Eu sunt Nebucadnețar,” a spus el, „împăratul Babilonului; Dumnezeul Însuși m-a numit. Cu ce drept refuză acești bărbați să asculte de poruncile mele?” Iar în Ieremia 25:5-7 se găsește profeția despre Nebucadnețar: „Eu am făcut pământul, pe oameni, și dobitoacele care sunt pe pământ, cu puterea Mea cea mare și cu brațul Meu întins, și dau pământul cui Îmi place. Acum dau toate aceste țări în mâinile robului Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; îi dau chiar și fiarele câmpului ca să-i fie supuse. Toate neamurile vor fi supuse lui, fiului său, și fiului fiului său, până va veni și vremea țării lui, și o vor supune neamuri puternice și împărați mari.” „Apoi a poruncit unora din cei mai voinici ostași din oștirea lui să lege pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego, și să-i arunce în cuptorul aprins... Fiindcă porunca împăratului era aspră și cuptorul era neobișnuit de încălzit, flacăra a ucis pe toți oamenii, care aruncaseră în el pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Dar acești trei oameni: Șadrac, Meșac și Abed-Nego, au căzut legați în mijlocul cuptorului aprins. Atunci împăratul Nebucadnețar s-a înspăimântat, și s-a sculat repede. A luat cuvântul și a zis sfetnicilor săi: „N-am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legați? Ei au răspuns împăratului: „Negreșit, împărate! El a luat iarăși cuvântul și a zis: „Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului, și nevătămați; și chipul celui de-al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei! Apoi Nebucadnețar s-a apropiat de gura cuptorului aprins, și, luând cuvântul, a zis: „Șadrac, Meșac și Abed-Nego, slujitorii Dumnezeului celui Prea Înalt, ieșiți afară și veniți încoace! Și Șadrac, Meșac și Abed-Nego au ieșit din mijlocul focului. Dregătorii, îngrijitorii, cârmuitorii, și sfetnicii împăratului s-au strâns

și au văzut că focul n-avusese nici o putere asupra trupului acestor oameni, că nici perii capului lor nu se pârliseră, hainele le rămăseseră neschimbate, și nici măcar miros de foc nu se prinsese de ei.”

ÎNVĂȚĂTURA

Ce trebuia să învețe împăratul din toate acestea? Dumnezeu îi spunea lui Nebucadnețar: „Ai întrecut măsura. Tu ești robul Meu; Eu ți-am dat autoritatea, dar nu o exercita pe teritoriul Meu. Voi face de rușine orice poruncă pe care o dai, opusă poruncilor Mele.” Și noi avem de învățat de aici. Când Cezarul depășește limita și încalcă linia de demarcație dintre domeniul civil și cel moral, Dumnezeu spune: „Treci înapoi la locul tău.”

DUPĂ BABILON A URMAT MEDO-PERSIA

Așa cum fusese profetizat, Nebucadnețar, fiul și nepotul său, au condus împărăția. Vom cita raportul din Daniel. „Împăratul Belșatar a făcut un mare ospăț celor o mie de mai mari ai lui, și a băut vin înaintea lor.” Și a poruncit să fie aduse vasele de aur și de argint pe care bunicul său le luase din templul Domnului. Dar în timpul petrecerii s-a arătat o mână care a scris pe perete. Belșatar a început să tremure. Și a strigat să i se aducă înțelepții de la curte pentru a citi scrierea, însă nici unul nu a putut să citească. Atunci i-au spus de un om care tâlmăcise visul bunicului său. La porunca împăratului, Daniel a fost adus înaintea lui. „Iată însă scrierea care a fost scrisă: ‚Numărat, numărat, cântărit, și împărțit!‘ (Mene, mene, techel, upfarsin.)” Și iată tâlcuirea acestor cuvinte. Numărat, înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei, și i-a pus capăt. Cântărit, înseamnă că ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor! Împărțit, înseamnă că împărăția ta va fi împărțită, și data mezilor și perșilor! ...Dar chiar în noaptea aceea, Belșatar, împăratul haldeilor, a fost omorât. Și a pus mâna pe împărăție Dariu, Medul.” Dumnezeu a ridicat această nouă împărăție; căci în Isaia 21:2 avem profeția despre căderea Babilonului: „O vedenie grozavă mi s-a descoperit. Asupritorul asupraște, pustiiitorul pustiește. ‚Suie-te, Elamule! Împresoară, Mediol!’” Dumnezeu a prevăzut căderea Babilonului.

Și acum avem o altă învățătură.

DANIEL ÎN GROAPA CU LEI

Aflăm că, după ce a preluat Dariu împărăția, Daniel a fost ales dintre ceilalți dregători și a fost făcut al doilea om în împărăție. Aceasta, desigur, a stârnit invidia, și unii au început să uneltească pentru a-i lua locul. Ei s-au dus la împăratul Dariu și i-au spus: „Să trăiești veșnic, împărate Dariu! Toate căpeteniile împărăției, îngrijitorii, dregătorii, sfetnicii, și cârmuitorii sunt de părere să se dea o poruncă împărătească, însoțită de o aspră oprire, care să spună că oricine va înălța, în timp de treizeci de zile, rugăciuni către vreun dumnezeu sau către vreun om, în afară de tine, împărate, va fi aruncat în groapa cu lei. Acum, împărate, întărește oprirea, și iscălește porunca aceasta, ca să nu se poată schimba, după legea Mezilor și Perșilor, care, odată dată, rămâne neschimbată.” În urma celor de mai sus, împăratul Dariu a scris porunca și oprirea.

Când a aflat Daniel că s-a iscălit porunca, a intrat în casa lui, unde ferestrele odăii de sus erau deschise înspre Ierusalim, și de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeul lui, cum făcea și mai înainte.” El obișnuia să se roage de trei ori pe zi, și când împăratul Dariu i-a interzis să se roage lui Dumnezeu, el nu a acordat nici o atenție acestui lucru. Nu și-a închis fereastra și nu s-a așezat pe scaun, astfel încât să nu se știe dacă se roagă sau nu. S-a plecat pe genunchi și s-a rugat așa cum făcea și mai înainte.

Acum cei ce uneltiseră împotriva lui obținuseră ce doreau. Îl auziseră pe Daniel rugându-se. Fără îndoială că îl mai auziseră rugându-se și altădată, dar erau interesați în mod special de această rugăciune. Apoi, acele persoane s-au dus la împărat și i-au spus: „Daniel, unul din prinșii de război ai lui Iuda, nu ține deloc seama de tine, împărate, nici de oprirea pe care ai scris-o, și își face rugăciunea de trei ori pe zi! Împăratul s-a mâhnit foarte mult când a auzit lucrul acesta; s-a gândit cum ar putea să scape pe Daniel; și până la asfințitul soarelui s-a trudit să-l scape. Dar oamenii aceia au stăruit de împărat, și i-au zis: ‚Să știi, împărate, că, după legea Mezilor și Perșilor, orice oprire sau orice poruncă, întărită de împărat, nu se poate schimba!’ Atunci împăratul a poruncit să aducă

pe Daniel, și să-l arunce în groapa cu lei. Împăratul a luat cuvântul și i-a zis lui Daniel: „Dumnezeul tău, căruia necurmat Îi slujești, să te scape? Au adus o piatră, și au pus-o la gura gropii. Împăratul a pecetluit-o cu inelul lui și cu inelul mai marilor lui, ca să nu se schimbe nimic cu privire la Daniel. Împăratul s-a întors apoi în palatul său, a petrecut noaptea fără să mănânce, nu i s-a adus nici o țiitoare, și n-a putut să doarmă. În revărsatul zorilor, însă, împăratul s-a sculat și s-a dus în grabă la groapa cu lei. Și apropiindu-se de groapă, a chemat pe Daniel cu un glas plângător. Împăratul a luat cuvântul și i-a zis lui Daniel: „Daniele, robul Dumnezeului celui viu, a putut Dumnezeul tău, căruia îi slujești necurmat, să te scape de lei?” Și Daniel a zis împăratului: „Vecinic să trăiești, împărate! Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut nici un rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău!” Cum? Nu încălcase Daniel legea? Ba da; însă împăratul nu avea dreptul să dea o astfel de lege, prin urmare încălcarea ei nu constituia o infracțiune. Iar Dumnezeu a demonstrat că așa stau lucrurile.

Care este învățătura? Dumnezeu îi spune Cezarului: „Nu pătrunde pe teritoriul Meu; rămâi în al tău. În momentul în care pășești aici, supușii Mei sunt perfect îndreptățiți să nu te asculte. Voi fi de partea lor.” Și așa a procedat.

Astfel că această confruntare care consta în depășirea domeniului civil și pătrunderea în domeniul lui Dumnezeu și al ascultării de Dumnezeu a continuat până la venirea lui Isus Hristos. Apoi Imperiul Roman a cucerit lumea. Macaulay spune: „A fost materializarea sublimă a puterii, un monument, cea mai puternică și măreață realizare a mâinilor omenești care s-a văzut vreodată pe acest pământ.” Când a venit Isus Hristos, toată considerația de care a avut parte s-a rezumat la înjosirea numelui Său și împovărarea Sa. Dar El avea o misiune pentru această lume, și aceasta consta în a aduce libertate minții, gândirii, în eliberarea prinșilor de război, care erau robi ai păcatului. El trebuia să prezinte caracterul lui Dumnezeu și să predice împărăția lui Dumnezeu. Găsim aceasta chiar în primul capitol al Evangheliei după Marcu. „După ce a fost

închis Ioan, Isus a venit în Galilea, și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă, și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:14, 15).

Imperiul Roman avea mulți dumnezei și domni, însă zeul suprem era însuși statul roman. Ei considerau că Cezarul, conducătorul suprem, era divin, și i se închinau ca la însăși întruchiparea autorității. Iată cum gândeau ei: „Roma a cucerit lumea. Zeii Romei au făcut acest lucru, iar zeul suprem este chiar statul Roman.” Această religie a lor nu era doar o teorie; ea era pusă în practică într-un mod uimitor, și cred că îmi voi lua timp să citez un scurt paragraf din ceea ce a scris Gibbon cu privire la acest subiect:

„Religia popoarelor nu era doar o învățătură speculativă predată în școli sau predicată în temple. Nenumăratele zeități și ritualuri ale politeismului erau strâns întretesute cu toate aspectele muncii sau ale plăcerii, ale vieții publice sau particulare; și părea imposibil să se treacă cu vederea închinarea la ele fără să se renunțe în același timp la câștigul lumesc și la toate funcțiile și plăcerile societății. Spectacolele publice erau o parte esențială a închinării păgânilor, și se credea că zeii primesc ca pe cea mai prețioasă ofrandă jocurile pe care atât conducătorul, cât și poporul, le celebrau în virtutea obiceiurilor lor specifice. Creștinul sincer care încerca să evite manifestarea dezgustătoare a circului sau a teatrului, se găsea înconjurat de capcane teribile la orice sărbătoare, de fiecare dată când prietenii lui, invocând zeitățile ospitalității, închinau un pahar de băutură pentru fericirea celorlalți. Când mireasa, care se împotriva, era forțată în cadrul nunții să se îndrepte către noua ei locuință sau când un cortegiu funerar se deplasa încet către cimitir, creștinul, în aceste ocazii, se simțea constrâns mai degrabă să îi părăsească pe cei dragi, decât să se facă vinovat de participarea la aceste ceremonii. Orice îndeletnicire sau meșteșug care avea legătură cu realizarea sau ornamentarea idolilor, purta amprenta idolatriei.

Ispitele care pândeau din toate părțile ca să îl ia prin

surprindere pe credinciosul care nu veghea, îl asaltau de două ori mai violent în ziua sărbătorilor. Acestea erau atât de ticluit alcătuite și dispuse de-a lungul unui an, încât superstiția purta întotdeauna emblema plăcerii și, uneori, a virtuții... În zilele de sărbătoare, exista vechiul obicei de a se împodobi ușile cu făclii și cu ramuri de lauri și de a se pune pe cap coroane de flori. Această practică nevinovată și, în același timp, elegantă, ar fi putut fi acceptată doar ca o instituție civilă. Dar, din nefericire, se întâmpla că ușile erau sub patronajul zeilor casei, că laurii erau închinați iubitului lui Dafnis, iar coroanele de flori, deși purtate frecvent ca un simbol, fie al bucuriei, fie al tristeții, fuseseră dedicate inițial în slujba idolatriei. Creștinii nestatornici care erau convinși să se acomodeze cu obiceiurile țării lor și cu hotărârile magistraților lucrau sub apăsările cele mai grele cauzate de muștrările de conștiință, cenzura bisericii și amenințările cu răzbunarea divină.”

Astfel că viața creștinului nu era ușoară – nu putea să se ducă la funerariile sau căsătoria unui prieten, deoarece practicile idolatre se regăseau în aceste ceremonii. Religia lui îl separa complet de prieteni, de sistemul de guvernare, căci romanii nu aveau nimic de a face cu această religie. Neander spune că ei aveau o lege care stabilea că „oricine introduce religii noi, ale căror tendințe sau caracter nu sunt cunoscute, prin care mințile oamenilor pot fi tulburate, dacă va aparține unui rang înalt, va fi exilat; dacă va fi om de rând, va fi condamnat la moarte.”

HRISTOS ȘI LEGEA ROMANĂ

Isus Hristos a fost un om de rând, și a umblat prin Iudea predicând o nouă religie. Fariseii știau acest lucru, și deși urau și disprețuiau guvernul roman, deși complotau să îl răstoarne, deși sperau că Isus Hristos, atunci când va veni, va conduce o revoluție împotriva lui, când au înțeles că nu acesta era planul Lui, și-au propus să determine guvernul roman să Îl „răstoarne” pe El. Iar la procesul Lui, au încercat să obțină de la Pilat acuzația de blasfemie, căci spuneau: „S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu.” „Când a auzit

Pilat aceste cuvinte, i-a fost și mai mare frică. A intrat iarăși în odaia de judecată și i-a zis lui Isus: „De unde ești Tu?” Dar Isus nu i-a dat nici un răspuns.” Pilat a încercat să Îl elibereze, „dar iudeii strigau: „Dacă dai drumul omului acestuia, nu ești prieten cu Cezarul. Oricine se face pe sine împărat, este împotriva Cezarului.”” Iar Pilat știa că dacă nu va fi de acord cu cererea lor, i se va spune lui Tiberiu cel crud: „Pilat, guvernatorul aflat sub comanda ta, a permis să aibă loc aici o revoltă și a refuzat să acționeze împotriva ei.” Astfel, el a făcut ce doreau ei. Care era acuzația? Că nu era prieten cu Cezarul. Aceasta a fost acuzația în baza căreia Isus Hristos a fost condamnat la moarte. Era împotriva legii ca El să predice o religie nouă; dar a făcut acest lucru. Și din această cauză L-au condamnat la moarte.

APOSTOLII ȘI PUTERILE VREMELNICE

El a fost înviat din morți, și-a chemat ucenicii și le-a spus: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” „Duceți-vă în tot Imperiul Roman și predicați Evanghelia la orice făptură;” dar El știa că acest lucru contravenea legii romane. Ucenicii s-au dus și au predicat așa cum fuseseră instruiți, apoi autoritățile civile i-au muștrat. Au fost băgați la închisoare, „dar un înger al Domnului a deschis ușile temniței, noaptea, i-a scos afară, și le-a zis: „Duceți-vă, stați în Templu, și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia.” Când au auzit ei aceste vorbe, au intrat dis-de-dimineată în Templu, și au început să învețe pe norod. Marele preot și cei ce erau cu el, au venit pe neașteptate, au adunat Soborul și pe toată bătrânimea fiilor lui Israel, și au trimis la temniță să aducă pe apostoli. Aprozii, la venirea lor, nu i-au găsit în temniță. S-au întors și au spus astfel: „Temnița am găsit-o încuiată cu toată grija, și pe păzitori stând în picioare la uși; dar, când am deschis, n-am găsit pe nimeni înăuntru.” Când au auzit aceste vorbe, căpitanul Templului și preoții cei mai de seamă au rămas înmărmuriți, și nu știau ce să creadă despre apostoli și despre urmările acestei întâmplări. Cineva a venit și le-a spus: „Iată că oamenii pe care i-ați băgat în temniță, stau în Templu, și învață pe

norod.’ Atunci căpitanul Templului a plecat cu aprozii, și i-au adus; dar nu cu sila, căci se temeau să nu fie uciși cu pietre de norod. După ce i-au adus, i-au pus înaintea Soborului. Și marele preot i-a întrebat astfel: ‚Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră, și căutați să aruncați asupra noastră sângele aceluia om.’ Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: ‚Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!’” [Fapte 5:19-29]. Cu toate acestea, încălcau legea.

Pavel, care fusese un prigonitor, după ce a fost convertit, l-a luat pe Barnaba și s-au dus să predice, contrar legii. Ei au trecut prin Asia Mică predicând Cuvântul și, ajungând la Filipi, au vindecat o femeie care era posedată de un duh rău. „Când au văzut stăpânii roabei că s-a dus nădejdea câștigului lor, au pus mâna pe Pavel și pe Sila și i-au târât în piață înaintea fruntașilor. I-au dat pe mâna dregătorilor, și au zis: ‚Oamenii aceștia ne tulbură cetatea; sunt niște iudei...” [Fapte 16:19.20]. Ei nu tulburaseră deloc cetatea. Ei pur și simplu îi luaseră aceluia om nădejdea câștigului său. Au fost puși în închisoare, dar ușile închisorii au fost deschise – metoda lui Dumnezeu de a le oferi o învățătură.

În capitolul 17 din Faptele Apostolilor întâlnim din nou experiența apostolilor. „Pavel, după obiceiul său, a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi, dovedind și lămurind, că Hristosul trebuia să pătimească și să învieze din morți. ‚Și acest Isus pe care vi-l vestesc eu’ zicea el ‚este Hristosul. Unii din ei, și o mare mulțime de greci temători de Dumnezeu, și multe femei de frunte au crezut, și au trecut de partea lui Pavel și a lui Sila. Dar Iudeii care nu crezuseră, de pizmă, au luat cu ei niște oameni fără căpătâi din mulțime, au făcut gloată, și au întărâtat cetatea. S-au năpustit asupra casei lui Iason, și căutau pe Pavel și pe Sila, ca să-i aducă afară la norod. Fiindcă nu i-au găsit, au târât pe Iason și pe vreo câțiva frați înaintea dregătorilor cetății, și strigau: ‚Oamenii aceștia, care au răscolit lumea, au venit și aici!” [vers. 2-6]. Tocmai cei care întărâtaseră cetatea, i-au luat pe acești bărbați nobili, i-au dus înaintea dregătorilor cetății și au spus: „Oamenii

aceștia... au răscolit lumea...”

La fiecare pas apostolii erau urmăriți de lege, și totuși Hristos le-a spus: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” [Marcu 16:15]. Ei s-au oșit, au sângerat și au murit, și au continuat lupta timp de secole, până când Imperiul Roman a fost obligat să cedeze. Aceasta a adus

LIBERTATE ÎN LUME

Dumnezeu îi spunea Cezarului: „Rămâi în teritoriul tău. Lasă-Mi supușii să predice în teritoriul Meu.” Acest lucru a trebuit să fie învățat mereu. A trebuit să fie învățat în timpul Reformațiunii; însă libertatea care a fost păstrată în timpul Evului Mediu și libertatea pe care o avem astăzi se datorează principiului conform căruia Cezarul se ocupă cu ceea ce ține de domeniul lui, iar Dumnezeu cu ceea ce ține de domeniul lui Dumnezeu. Procedând așa, Dumnezeu va avea grijă de cei care Îl urmează și va porunci tuturor să dea Cezarului ce este al Cezarului, atunci când acesta acționează strict în teritoriul lui.

REZULTATELE UNIRII DINTRE BISERICĂ ȘI STAT

Permiteți-mi să afirm că, dacă acestea două nu rămân separate, așa cum a stabilit Dumnezeu, atât biserica, cât și statul, se vor distruge. Atunci când evreii l-au răstignit pe Hristos, ei au spus: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri,” și așa a fost. Dintre toate întâmplările oribile ale istoriei, cel mai oribil este împresurarea Ierusalimului, când mamele și-au mâncat proprii copii; dar aceste lucruri li s-au întâmplat deoarece au amestecat domeniul lui Dumnezeu cu domeniul Cezarului și s-au folosit de brațul Cezarului pentru a controla domeniul lui Dumnezeu. Ei au suferit pedeapsa. Națiunea lor s-a ruinat și nu și-a mai revenit niciodată. Învățătura este aceeași și pentru astăzi. Dați-mi voie să spun că orice religie care are nevoie de sprijinul Cezarului nu merită să fie sprijinită. Nu are importanță despre ce religie este vorba. Isus

Hristos nu l-a chemat pe Cezar în ajutor. El S-a sprijinit pe puterea și dragostea lui Dumnezeu pentru a obține biruința în dreptul Lui. Și biruința a fost obținută. Imperiul Roman a decăzut până când a dispărut, însă împărăția lui Hristos dăinuiește; căci nu aparține acestei lumi. Este clădită pe principii veșnice. Dăinuiește și va dăinui mereu. Însă dacă o biserică, indiferent care ar fi ea, consideră necesar să ceară ajutorul Cezarului, nu merită să dăinuiască. Este mai bine să piară. Acea biserică, oricare ar fi ea, care cere ajutorul Cezarului sau acceptă ajutorul oferit, nu este biserica lui Hristos; este biserica Cezarului. Orice formă de creștinism care consideră necesar să obțină ajutorul puterii civile este menită pieirii.

IATĂ ÎNVĂȚĂTURILE PENTRU NOI

Aceste învățături, scrise pe paginile istoriei sacre, prin care Dumnezeu a stabilit principii fundamentale, sunt pentru noi, astăzi. Cum se explică faptul că în fiecare țară există o dorință crescândă de a uni lucrurile pe care Dumnezeu le-a despărțit? Am informații din fiecare țară despre dorința de a uni statul cu biserica. Există o cerință în sensul acesta și, cu regret o spun, această cerință vine din partea bisericii. Ce înseamnă acest lucru? Este un semn al timpului. Vreau să vă spun, prietenii mei, că această căutare a ajutorului Cezarului din partea bisericii, este mărturia publică înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor că biserica a pierdut puterea lui Dumnezeu. Când o biserică are puterea lui Dumnezeu, disprețuiește puterea Cezarului; nu o mai dorește. Gândiți-vă la renunțarea la puterea lui Dumnezeu și la religia lui Isus Hristos în schimbul puterii omului și al ipocriziei; deoarece tot ceea ce poate face Cezarul este să controleze faptele. Dumnezeu a creat mintea liberă, și chiar Isus Hristos, care a venit să mântuiască omenirea, a spus: „Dacă cineva... nu crede, nu Eu Îl judec” (Ioan 12:47 – KJV). El nu a venit ca să condamne, ci ca să mântuiască.

Când biserica se folosește de autoritatea civilă pentru a realiza ceva în domeniul lui Dumnezeu, aceasta este o mărturisire publică, înaintea lui Dumnezeu, înaintea întregului cer și înaintea

oamenilor – o mărturisire care ar trebui să îi facă pe creștini să roșească, pentru că au pierdut puterea pe care le-o dăduse Dumnezeu. Hristos a spus: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” Cine ar da această putere în schimbul puterii lipsite de valoare a Cezarului. Suntem sfătuiți să nu avem nimic de a face cu așa ceva. Să renunțăm la acea unire blestemată dintre biserică și stat care a adus suferință de-a lungul secolelor, a scris cu sânge mii de pagini ale istoriei și a ucis milioane de martiri. Nu ați văzut suficient din aceasta pentru a înțelege ce ruină produce? Nu sunteți dispuși să spuneți: Mai bine Dumnezeu decât Cezarul; mai bine religia, decât ipocrizia?

Între autoritatea civilă și religie nu poate exista nici o legătură, în nici o privință, fără a fi implicat un amestec ce va conduce la necazuri atât de partea bisericii, cât și de partea statului. „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!” Dumnezeu va binecuvânta, va susține și va sprijini pe oricine procedează așa. Indiferent ce sacrificiu se cere – case, prieteni, proprietăți – ascultați mai degrabă de Dumnezeu decât de om. Oricine dorește să aibă o religie practică va trebui să păstreze aceste principii în minte.

Capitolul 7

9 noiembrie 1895, Predica de la adunarea de tabără din Armadale
“Hristos, Modelul nostru” *The Bible Echo*, 3 & 10 februarie 1896

HRISTOS, MODELUL NOSTRU

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Mat. 11:28-30).

Doresc să vă îndrept atenția către următoarele cuvinte: „Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine.” Toată lumea știe că, în viața creștină, Hristos este Modelul nostru. Ar fi inutil să insist acum asupra unui aspect cu care suntem toți de acord. Sunt foarte mulți cei care doresc să urmeze exemplul lui Hristos; sunt foarte mulți cei care nu știu cum să facă acest lucru; iar scopul studiului nostru din această după-amiază este ca, dacă va fi posibil, să îi ajutăm pe unii dintre ei să afle cum să facă acest lucru. Presupun că fiecare creștin știe că trebuie să fie ca Hristos. Nu există învățătura a Scripturii mai clară decât aceasta, iar făgăduința este că, deși ucenicul nu se ridică la înălțimea învățătorului său, oricine va fi făcut desăvârșit, va fi ca învățătorul său. Scopul nostru este de a extrage câteva învățături simple și clare care, sperăm, vă vor ajuta să înțelegeți mai bine cum să trăiți ca Hristos.

TREI PUNCTE DISTINCTE

Am putea petrece mult timp dezbătând asupra acestui subiect fără a ajunge la niște concluzii foarte clare. Dar vreau ca două sau trei învățături să fie bine stabilite, pentru că ele constituie temelia oricărei alte învățături, și cu ajutorul lor toate celelalte învățături vin de la sine. Pentru a clarifica lucrurile cu privire la modul în care

învățăm de la El, vreau să prezint trei puncte. Noi trebuie să urmăm exemplul lui Hristos în ce privește trăirea în Dumnezeu, cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Cum vom trăi așa cum a trăit Hristos în Dumnezeu, cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu?

HRISTOS, MLĂDIȚA

Hristos a fost descoperirea lui Dumnezeu, viața lui Dumnezeu pe pământ. În Zaharia 6:12 [KJV], profetul spune despre El: „Iată că un om, al cărui nume este Mlădița, va răsări din locul Lui [nu dintr-un alt loc, ci de acolo de unde este; va răsări din locul Lui], și va zidi Templul Domnului.” Mlădița Îl reprezintă pe Hristos, iar El era Mlădița lui Dumnezeu. Dar rădăcina Lui era în cer; și fiind Mlădița lui Dumnezeu în această lume, într-un anumit sens El este brațul lui Dumnezeu. Dumnezeu era în cer, dar El a venit jos în Isus Hristos, pentru a ajunge la omenire. Hristos a crescut ca o mlădiță pentru ca lumea să Îl poată vedea. Dumnezeu este în nori și în negură; dar El a vrut să Se descopere unei lumi pe care păcatul o îndepărtase, așa că Hristos a venit ca o Mlădiță a Lui.

SURSA DE VIAȚĂ ASCUNSĂ

Știți că rădăcinile unui copac sunt ascunse în pământ; dar ele sunt sursa secretă de viață, și ceea ce se vede, ceea ce numim noi copac, este de fapt „rădăcina” care iese la suprafață. Pentru lume, Hristos a fost Mlădița, dar rădăcina Lui era ascunsă în Dumnezeu, și El a fost descoperit pentru ca lumea să poată vedea cum este Dumnezeu. Viața lui Hristos, când era aici în trup, era în Dumnezeu, și El a depins de Dumnezeu și S-a încrezut în El pentru viața Sa de slujire aici tot la fel de mult cum ar trebui să ne încredem și noi. Pentru a fi mai concreți, El avea viața; „căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine” [Ioan 5:26]. Dar când a venit aici pentru a fi descoperirea lui Dumnezeu și un model pentru lume, El S-a așezat în locul omenirii; și așa cum omenirea era slabă, El a devenit slab din dragoste pentru

omenire. Așa cum omenirea depindea în întregime de o putere din afară, a devenit și El dependent. Și El a spus: „După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine” [Ioan 6:57].

El a devenit dependent, slab, pentru a putea trece prin experiența acelor pe care a venit să îi mântuiască; viața Lui era ascunsă în Dumnezeu, și El a depins în întregime de Dumnezeu și de sujirea îngerilor.

VIAȚA LUI HRISTOS ÎN DUMNEZEU

Să nu credeți că viața lui Hristos aici a fost o viață ușoară datorită faptului că era Fiul divin al lui Dumnezeu. El era Fiul divin al lui Dumnezeu, dar și-a acoperit divinitatea. Iată cât de mult a coborât Dumnezeu în Hristos. Deși avea puterea, a renunțat la ea și a devenit dependent. Așa se spune în Scriptură. Evanghelia după Ioan este marea evanghelie a vieții. Venim la ea atunci când vrem să învățăm despre viață. În această evanghelie Hristos spune: „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl” (10:37, 38).

Deși este adevărat că natura divină a lui Isus Hristos a fost acoperită de natura umană, este la fel de adevărat că natura Lui umană a fost cuprinsă în natura divină. Având natura umană, El S-a prins de Tatăl pentru ajutor, putere, pentru tot ce Îi era necesar ca om; având natura divină, Tatăl locuia în El și lucra prin El. El era natura divină manifestată în natura umană, rădăcinile aflându-se în cer, dar era și natura umană cuprinsă în natura divină. Așa spune în Ioan 14:10: „Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.” Iar pentru ucenici S-a rugat: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (17:21). Hristos era unirea dintre divin și uman,

ceea ce reprezintă desăvârșirea naturii umane, datorită naturii divine care lucrează în și prin natura umană.

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18). Observați că nu se spune „care a venit din sânul Tatălui,” ci „care este în sânul Tatălui.” Între Hristos și Tatăl Său era o unire așa de strânsă, încât acolo unde era Hristos, era și Tatăl. Și El era în sânul Tatălui, atunci când Se găsea pe acest pământ, viața Lui fiind ascunsă în Dumnezeu, din dragoste pentru noi.

Acum să observăm

VIAȚA LUI HRISTOS CU DUMNEZEU

adică legătura Lui intimă cu Dumnezeu, părtășia Lui cu Dumnezeu. În timp ce viața Lui era cu Dumnezeu, ea trebuia, de asemenea, să se reverse către omenire, și Hristos, așezându-Se în locul omenirii, S-a așezat în locul viței goale pe care trebuia să o umple Tatăl. El S-a așezat într-un loc în care, prin relația Lui cu Dumnezeu, a primit de la Dumnezeu ceea ce a oferit omenirii. În ultima Lui rugăciune, a spus: „Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu.” „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17:8, 22).

El a stat între Dumnezeu și om, ca să primească de la Dumnezeu, în natura divină, să transmită naturii umane, și să realizeze o legătură între divin și uman. Dar așezându-Se în acel loc, El S-a supus aceluiași condiții în care ne găsim și noi. El nu a avut nimic în plus; S-a golit de Sine Însuși și a devenit un canal de binecuvântare, lumină, putere, viață și slavă pentru om. Tot ce a adus în lume, Tatăl I-a oferit, și, datorită dependenței Lui, El trebuia neapărat să meargă la Tatăl pentru a primi ceea ce Tatăl dorea ca El să ofere lumii.

SURSA DE PUTERE A LUI HRISTOS

Astfel, aflăm că Hristos avea părtășie cu Tatăl, căutând la El putere. Să citim două sau trei versete care vor sublinia acest lucru: „A doua zi dimineața, pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a

sculat, a ieșit, și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo” (Marcu 1:35). De ce? Pentru că începea o nouă zi în care trebuia să Îl descopere pe Tatăl, o nouă zi în care trebuia să Îl prezinte pe Dumnezeu oamenilor, și trebuia neapărat să Se trezească cu mult înainte de începutul zilei, să meargă la Tatăl, să aibă părtășie cu El și să primească de la El ceea ce trebuia să ofere oamenilor.

„După ce a fost botezat tot norodul, a fost botezat și Isus; și pe când Se ruga, s-a deschis cerul, și Duhul Sfânt S-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s-a auzit un glas, care zicea: „Tu ești Fiul Meu prea iubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!” (Luca 3:21,22). Atunci când S-a rugat Hristos, cerul s-a deschis pentru El; cerul se deschide și atunci când ne rugăm noi. „Cam la opt zile după cuvintele acestea, Isus a luat cu El pe Petru, pe Ioan și pe Iacov, și

S-A SUIT PE MUNTE SĂ SE ROAGE

Pe când Se ruga, I s-a schimbat înfățișarea feței, și îmbrăcămintea I s-a făcut albă strălucitoare” (Luca 9:28, 29). Dar dați-mi voie să vă spun că în acea noapte a spus mai mult decât o scurtă rugăciune. În public, Hristos rostea rugăciuni scurte; dar când conversa intim cu Dumnezeu, în timpul nopții, El Își deschidea sufletul înaintea Lui, prinzându-Se de Dumnezeu, nu doar pentru El Însuși, ci pentru toți oamenii, din dragoste pentru noi, ca să poată primi putere divină; și înfățișarea feței Lui s-a schimbat în timp ce Se ruga.

Fața lui Moise a strălucit de slavă atunci când s-a aflat în prezența lui Dumnezeu, astfel că atunci când a coborât de pe munte, poporul nu putea sta înaintea lui. Cerul S-a deschis pentru Hristos în acea noapte, pe munte, când S-a rugat ca reprezentant al nostru până când ucenicii au adormit și roua nopții a căzut asupra Lui. Slava vine asupra noastră și hainele noastre murdare sunt schimbate cu hainele albe ale neprihănirii lui Hristos, atunci când avem părtășie cu Dumnezeu.

VIATA LUI HRISTOS PENTRU DUMNEZEU

Și, ca răspuns la părtășia Lui cu Tatăl, Hristos a primit de la Dumnezeu binecuvântări pe care să le ofere omenirii; dar acum, având viața în Dumnezeu susținută prin părtășia cu El, acea viață trebuie să fie trăită pentru Dumnezeu. Viața lui Hristos a fost o viață de jertfire, o viață de slujire a lui Dumnezeu – El a fost un reprezentant al lui Dumnezeu și al omenirii. A fost trimis aici pentru a reprezenta caracterul divin, dar și pentru a arăta că descoperirea caracterului divin în natura umană este posibilă.

Nu vă gândiți la Dumnezeu ca la o ființă îndepărtată. Viața și experiența lui Hristos au arătat lumii că Dumnezeu poate locui în natura umană; că Dumnezeu a făcut din natura umană un templu în care să locuiască, și Hristos a primit însăși prezența Tatălui pentru a locui în natura Lui umană, ca să arate că natura umană poate fi un templu al Viului Dumnezeu.

Hristos Și-a petrecut întreaga viață în slujba lui Dumnezeu. Toată puterea pe care a primit-o de la Tatăl în orele de rugăciune s-a manifestat în lucrarea Sa. A hrănit oamenii, i-a învățat, a lucrat pentru ei și S-a ostenit să meargă peste tot în Iudea, dându-Și viața pentru oameni. Și-a încheiat viața dăruind-o pe cruce pentru ei. Aceasta este viața lui Hristos, în Dumnezeu, cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu.

VIATA LUI HRISTOS TREBUIE RETRĂITĂ ÎN NOI

Îmi face plăcere să poposesc asupra acestei imagini și să o prezint; dar vreau să vă spun că singurul motiv pentru care această imagine se găsește pe paginile istoriei constă în intenția lui Dumnezeu ca aceeași experiență să fie retrăită în noi. Scopul lui Dumnezeu este acela ca noi să fim asemenea lui Hristos, și El S-a asigurat că așa va fi. Știu că suntem slabi, neajutorați, nevrednici; dar mai știu că Dumnezeu a făcut totul pentru noi. El știa că suntem nevrednici; dar a luat măsuri ca, dacă avem credință în Hristos, să Își poată descoperi caracterul prin noi și să ne facă niște

canale de binecuvântare pentru lume. Acesta este planul lui Dumnezeu pentru noi – un motiv de bucurie; să ne abatem privirile de la acele lucruri ieftine, banale, și de la acel nivel scăzut al experienței creștine, și să le îndreptăm către tronul lui Dumnezeu și al lui Hristos, Apărătorul nostru, care Se află acolo pentru a mijloci pentru noi. Să credem că Dumnezeu a pregătit pentru noi în Hristos o experiență minunată. Planul Lui este să realizeze acest lucru, iar harul Său este de ajuns.

Ca și viața lui Hristos, viețile noastre trebuie să fie în Dumnezeu, cu Dumnezeu, pentru Dumnezeu. „Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Col. 3:3). Această experiență este pentru noi, și trebuie să conștientizăm în fiecare zi că în noi înșine nu avem viață; în noi înșine nu avem putere; ci toată viața și toată puterea noastră trebuie să vină de la Hristos. Viața noastră, ca și a lui Hristos, trebuie să însemne muntele și mulțimea – să mergem sus, pe munte, cu Dumnezeu, să primim ce are El să ne ofere, pentru ca apoi să oferim oamenilor ceea ce am primit.

Când Hristos a hrănit mii de oameni făcând minuni, nu a dat El Însuși pâinea oamenilor; ci El a binecuvântat-o, a rupt-o, le-a dat-o ucenicilor, iar ei au dat-o poporului. Noi trebuie să mergem la El, iar El va binecuvânta pâinea și ne-o va da; apoi, pâinea fiind binecuvântată de El și având în ea viața și mântuirea, trebuie să o dăm oamenilor. Și așa trebuie să continuăm

VIAȚA NOASTRĂ DE PĂRTĂȘIE CU DUMNEZEU

Și această viață de părtășie trebuie să fie în întregime ca a lui Hristos. Trebuie să fim născuți în Duhul, cum și El a fost născut în Duhul; ca și El, trebuie să fim botezați cu Duhul Sfânt. Când suntem ispitiți, trebuie să ne lăsăm conduși de Duhul ca și El; când biruim ispita, trebuie să biruim cum a biruit El, în puterea Duhului. Noi ar trebui să predicăm așa cum a predicat El: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc

robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați” (Luca 4:18). El a fost botezat cu Duhul Sfânt, „umbla din loc în loc” și „făcea bine.” S-ar fi abătut chiar și de la drumul Lui pentru a da cuiva ocazia să beneficieze de ajutorul Lui. El a avut o viață de servire și lepădare de Sine și ne cheamă să Îi urmăm exemplul, nu în puterea noastră, ci având viața în Dumnezeu, înrădăcinată în cer. El îndeamnă să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie.

ÎNVĂȚÂND PRIN SLUJIRE

Viața noastră, fiind o viață cu Dumnezeu în puterea Duhului, trebuie să fie, de asemenea, o viață pentru Dumnezeu. Noi pierdem de multe ori ocazia de a ne bucura de plinătatea acestei experiențe pentru că ne temem de Dumnezeu. Ne este teamă că dacă ne predăm pe deplin și fără reținere lui Dumnezeu și spunem: „Fie că trăiesc, fie că mor, fie că sunt bolnav sau sănătos, toată viața mea va fi închinată lui Dumnezeu,” Dumnezeu ne va chema undeva unde nu dorim să mergem; și tocmai această teamă este ceea ce Îl împiedică pe Dumnezeu să Se descopere nouă și în noi. Dumnezeu nu ni Se descoperă vorbindu-ne despre El; ci spune: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine.” Învățați prin slujire.

Nu intrăm în școala lui Hristos pentru ca El să ne prezinte viața de creștin doar ca pe o teorie. Dumnezeu ni Se face cunoscut descoperindu-Se în noi, iar când vrea să cunoaștem experiența și biruința credinței, ne conduce la Marea Roșie, ca să ne poată învăța în ce constă această biruință. Noi învățăm despre Dumnezeu trăind cu Dumnezeu. Putem cunoaște multă teorie; dar toată aceasta nu este de nici un folos dacă nu știm ce este Dumnezeu, văzând ce face pentru noi, văzând ce poate face pentru aceia care cred în El, locuind în El și lăsându-L să lucreze.

Avem multe lecții extraordinare de învățat despre Dumnezeu, și lecția de bază este: „Umblați în lumină.” Totul depinde de lumină. Îndepărtați lumina și florile vor muri. Ele trebuie să trăiască

în lumină. Îndepărtați lumina lui Dumnezeu de la noi și experiența noastră creștină va dispărea, însă lumina va continua. Lumina nu este staționară; iar noi trebuie să ne deplasăm împreună cu ea, nu numai pentru a menține lumina pe care o avem, dar și pentru a primi mai multă lumină, pe care să o transmitem mai departe.

Să analizăm acum viața noastră pentru Dumnezeu.

LEPĂDAREA DE SINE

În Matei 16:24 citim: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze.” „Să se lepede de sine.” Aceste cuvinte se referă la ceva mai mult decât a sta departe de anumite locuri de distracție sau a renunța la un aliment care ne place. Se referă la renunțarea la sine, dezmoștenirea eului, golirea de sine, chiar lepădarea de sine. Petru s-a lepădat de Hristos atunci când a spus: „Nu-L cunosc,” iar noi trebuie să facem același lucru în ce privește eul nostru. Eul iese la suprafață și pretinde recunoaștere? Atunci spuneți-i: „Nu te cunosc.” Exact așa cum Petru s-a lepădat de Domnul său, și noi, când eul iese la suprafață și vrea să preia controlul asupra noastră, trebuie să spunem: „Nu te cunosc. Nu voi avea nimic de-a face cu tine.” Lepădați-vă de voi înșivă, dezmoșteniți eul, lăsați-l să moară zilnic.

Pavel a spus: „În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte; atât este de adevărat lucrul acesta, fraților, cât este de adevărat că am de ce să mă laud cu voi în Hristos Isus, Domnul nostru” (1 Cor. 15:31). Mulți oameni sunt tulburați în experiența lor de creștini din cauza faptului că eul iese mereu la suprafață. Ei spun: „Ieri credeam că am obținut o biruință deplină și că eul a fost răstignit.” Eul a fost răstignit atâta timp cât credința care a scos eul afară, l-a ținut acolo, dar în momentul în care credința oscilează, eul iese la suprafață și își manifestă puterea. Credința care dă eul la moarte trebuie să facă acest lucru zilnic. Eul trebuie răstignit în fiecare zi și în fiecare oră prin credința în Isus Hristos.

„Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze.”

Doresc să întipăresc în mintea dumneavoastră ce cuprinde crucea lui Hristos.

Răstignirea. Aceasta este prima lecție a crucii. Pavel spune în epistola sa către Galateni: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2:20). În aceeași epistolă mai spune: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” (Gal. 6:14). Luarea crucii reprezintă moartea eului; purtarea ei înseamnă moartea zilnică a eului, a nu-l lăsa să iasă iarăși la suprafață. Aceasta este răstignirea, dar crucea mai cuprinde și altceva.

Învierea. După răstignire există o înviere. „În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui” (Rom. 6:5). Pentru ca, „după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă” [vers. 4]. Hristos a trăit această viață pe pământ din dragoste pentru noi; El a fost răstignit din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți [vezi Romani 4:25]. Nu trebuie să plângem, pentru că Cel care a făcut cerul și pământul este Mântuitorul nostru și astăzi trăiește pentru noi. Când Se afla pe pământ, a spus: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” [Mat. 28:18]. El a câștigat această putere prin moartea Sa, și când a fost înviat, a fost înviat la o viață nouă. „Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 6:10, 11). Și viața nouă la care suntem înviați nu este viața de mai înainte a eului, ci este viața lui Isus Hristos – acea viață divino-umană care nu este doar viața lui Dumnezeu despărțită de trup, nici viața trupului despărțită de Dumnezeu, ci este viața lui Dumnezeu care a fost trăită în trupul

omenesc. Primim această viață prin învierea noastră, după răstignirea eului. Acolo unde moare eul, trăiește Hristos; acolo unde omul cel vechi este îngropat, omul cel nou înviază la o nouă viață; acolo unde omul cel vechi trăia în păcat, omul cel nou umblă cu Dumnezeu. Este viața care se găsește în puterea învierii lui Hristos.

În epistola lui către Filipeni [3:8.10], Pavel a spus: “Privesc toate aceste lucruri pe care mai înainte le prețuiam, ‘ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu.’ Socotesc experiențele trecutului ca un gunoi, ca ‘să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui.’” Noi, creștinii, avem nevoie de puterea învierii; trebuie să primim o viață nouă; Îi mulțumesc lui Dumnezeu că viața nouă este asigurată. Nu vă mulțumiți cu mai puțin de-atât. Acesta este darul gratuit al lui Dumnezeu în Isus Hristos. Mi-aș dori să pot îndemna pe oricine care are cea mai mică scânteie de credință în Isus Hristos, să se sprijine cu tărie pe puterea Sa. Nu există pericolul ca această putere să se epuizeze; resursele Lui sunt infinite; dragostea Lui este infinită; dorința Lui după noi este infinită. El doar așteaptă ca noi să ne prindem prin credință. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că așa stau lucrurile.

Ascultarea. Aceasta este strâns legată de cruce. Oricui care crede că nu poate asculta de legea lui Dumnezeu, aș vrea să îi spun: Ascultă de Evanghelie. Dacă te temi de lege, ascultă de Evanghelie, și va fi suficient. Ce se întâmplă cu aceia care nu ascultă de Evanghelie? „Și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos” (2 Tes. 1:7-9). Prieteni, ascultați de Evanghelie, deoarece noi am descoperit în cel mai clar mod că Evanghelia este pur și simplu legea în Hristos.

Citiți 2 Corinteni 10:5, și vom vedea până unde trebuie să meargă această ascultare: „Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.” Cel care nu ascultă de

Evanghelie la nivelul minții, nu ascultă deloc de Evanghelie. Cel care nu ascultă de adevăr la nivelul minții, nu ascultă deloc de adevăr. Viața exterioară nu este suficientă; totul depinde de viața interioară, a sufletului; și, până la urmă, viața exterioară, va fi doar o descoperire a ceea ce este înăuntru. „Din prisosul inimii vorbește gura” [Mat. 12:34]. Și meritul pentru fiecare gând curat și faptă sfântă trebuie să I-l conferim Celui care ne-a iubit și S-a dat pentru noi. Ascultarea se găsește chiar în centrul crucii.

Jertfirea. Acea jertfire prin care se renunță la eu – lepădarea de sine: predarea deplină a tot ce avem înaintea lui Dumnezeu, consacrarea deplină care înseamnă să așezi totul pe altarul lui Dumnezeu și să nu ții cont de părerile oamenilor, ci să privești la Dumnezeu pentru a afla voința Sa; să nu îți pese de ceea ce spun oamenii, ci să privești la Dumnezeu în Isus Hristos pentru a afla ce spune El; să trăiești viața pe care a trăit-o El în trup, prin credința Fiului lui Dumnezeu, care ne-a iubit și S-a dat pentru noi.

Slujirea. O viață dăruită lui Dumnezeu, dedicată în întregime lui Dumnezeu. Misiunea lui Hristos aici a fost de a mântui pe cei pierduți, și fiecare reprezentant al Său are aceeași misiune. Permiteți-mi să vă spun, prietenii mei, că nu vom fi fără vină înaintea Lui dacă nu vom lucra pentru El. Egoismul nu își găsește locul în cer. Și dacă nu scăpăm de eu, nu vom ajunge în cer. Isus Hristos este singurul care ne poate lua de aici; eul ne va trage în jos, în iad. Lăsați-L pe Isus Hristos să ne ridice. Să ne consacram viețile și tot ce avem slujirii lui Dumnezeu. Oricum, totul este al Lui. Este mult dacă vă cer să Îi oferiți lui Dumnezeu ceea ce Îi aparține deja? Un sacrificiu mai mic de-atât ar însemna să Îl jefuim pe Dumnezeu. Noi suntem ai Lui prin creațiune și prin răscumpărare. Faptul că noi suntem ai Lui trebuie sprijinit pe mărturia a doi martori [vezi Mat. 18:16]. Atunci, să ne comportăm ca și cum am fi ai Lui, și să Îl lăsăm să Se comporte ca atare.

Acum, scopul vieții lui Hristos în cer este ca în viețile noastre să fie reflectat chipul lui Dumnezeu. Hristos a trăit aici, în trup, pentru a ne arăta cum este Dumnezeu; dar El nu este mulțumit cu atât. Dorește să cooperăm cu El, lăsând ca viața Lui să fie rețrăită în

noi. Înainte de înălțare, Hristos le-a spus ucenicilor Lui că va trimite Duhul Său Cel Sfânt ca să locuiască în ei. Scopul lui Dumnezeu – și mi-aș dori ca acest gând să fie bine imprimat în mintea noastră – este acela ca însăși viața pe care a trăit-o Hristos să fie trăită de urmașii Săi. Și noi trăim acea viață predându-ne și fiind dispuși să renunțăm la calea noastră și să permitem ca Dumnezeu să fie slăvit în Isus Hristos.

Aceasta este viața creștină. Mi-aș dori ca fiecare creștin să rețină care este privilegiul lui. Dacă nu știți, prindeți-vă de Hristos. Dumnezeu poate să facă lucruri mari pentru noi. El a promis că va face lucruri mari pentru noi, și făgăduințele Lui se împlinesc întotdeauna; ele sunt da și amin în Isus Hristos. Ceea ce dorește Dumnezeu de la noi este să credem și să Îl considerăm Tatăl nostru iubitor, care ne-a dat totul în Isus Hristos.

Astfel, crucea cuprinde răstignirea, învierea, ascultarea, jertfirea și slujirea. Ea începe cu moartea eului; apoi are loc învierea la o nouă viață, chiar viața lui Isus Hristos; crucea arată implicit ascultarea de Dumnezeu în Isus Hristos și jertfirea pentru alții; căci Scriptura spune: „Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi, deci, trebuie să ne dăm viața pentru frați.” (1 Ioan 3:16). „Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!” [Marcu 10:45]. „Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga” (Mat. 16:25). Cel care își păstrează eul, va pieri odată cu eul; cel care renunță la eu, va trăi în Isus Hristos, și va găsi viața veșnică.

RENUNȚAREA LA EU – DOAR O CHESTIUNE DE TIMP

Depinde doar de noi când vom renunța la această viață. Sunt convins că știți că zilele vieții noastre “se ridică la șaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani; și lucrul cu care se mândrește omul în timpul lor nu este decât trudă și durere, căci trece iute, și noi zburăm” (Ps. 90:10). Să renunțăm acum la această

viață și să primim viața lui Hristos, sau să păstrăm această viață până când ne va fi luată și va fi prea târziu să mai primim viața lui Hristos? Noi trebuie să Îl întâlnim pe Dumnezeu. Îl vom întâlni în Hristos sau despărțiți de El? Trebuie să întâlnim legea lui Dumnezeu. O vom întâlni în Isus Hristos sau în noi înșine? Toți trebuie să trecem prin aceste experiențe. Întrebarea este următoarea: Vom trece prin aceste experiențe în Hristos sau despărțiți de Hristos? Trecând prin aceste experiențe în Isus Hristos avem siguranță, slavă și bucurie.

DIPLOMELE DIN ȘCOALA LUI HRISTOS

Aș dori să analizăm experiența apostolului Pavel ca ucenic în școala lui Hristos. Înainte de convertire, Pavel a fost un ucenic în școala lui Gamaliel. Nu știu cum se obișnuia în vremea aceea în școlile evreiești sau dacă lui Pavel i-a fost acordată vreo diplomă, dar știu că era un om învățat, și presupun că acumulasă înțelepciunea din timpul acela, așa cum era ea predată în școlile evreiești. Vorbind despre el însuși în epistola sa către Filipeni, spune: „Căci cei tăiați împrejur suntem noi, care slujim lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, care ne laudăm în Hristos Isus, și care nu ne punem încrederea în lucrurile pământești. Măcar că eu aș avea pricină de încredere chiar în lucrurile pământești. Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământești, eu și mai mult; eu, care sunt tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; în ce privește Legea, fariseu; în ce privește râvnă, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană.” Și același lucru îl spune și galatenilor: „Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religionea iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu, și făceam prăpăd în ea; și cum eram mai înaintat în religionea Iudeilor decât mulți din neamul meu, de o vârstă cu mine. Eram însuflețit de o râvnă nespuse de mare pentru datinile strămoșești” (Filip. 3:3-6; Gal. 1:13, 14). Așa era Pavel când a intrat în școala lui Hristos. Aș vrea să analizăm experiența pe care

a trăit-o în școala lui Hristos, și să observăm diplomele pe care le-a luat.

Prima diplomă:
Născut din nou

Aceasta este prima diplomă pe care o obține fiecare om în școala lui Hristos. Scriindu-le corintenilor, Pavel a spus: „După ei toți, ca unei stârpituri, mi s-a arătat și mie” (1 Cor. 15:8). Hristos a spus: „Nu te mira că ți-am zis: ‚Trebuie să vă nașteți din nou’” (Ioan 3:7). Dar chiar în legătură cu acest „trebuie” este altul. Și așa cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuia să fie înălțat și Fiul omului. „Trebuie să vă nașteți din nou,” „Fiul omului trebuie să fie înălțat,” și în El se găsește viața pentru nașterea din nou. Prin urmare, prima diplomă este „Născut din nou.”

Următoarea diplomă pe care a luat-o Pavel a fost:
Modelat din nou

Recreați în întregime printr-o nouă viață. Pavel scrie în Col. 3:9, 10: „Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați desbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut.” Prima diplomă, „Născuți din nou,” ne este conferită pentru ca noua viață pe care o primim să ne poată modela și transforma după chipul lui Dumnezeu.

Următoarea diplomă este:
Dator izbăvit

Cui îi este dator cineva după ce a primit nașterea din nou, fiind modelat pentru viața cea nouă? Pavel a spus: „Eu sunt dator și grecilor și barbarilor, și celor învățați și celor neînvățați. Astfel, în ce mă privește pe mine, am o vie dorință să vă vestesc Evanghelia vouă celor din Roma” (Rom. 1:14, 15). După ce a fost izbăvit, el s-a simțit dator să dea și celorlalți ce primise. A primit această diplomă

și a meritat-o. Viața lui a demonstrat că el a fost într-adevăr un D.I. în Hristos, un dator izbăvit, care și-a dat viața pentru a oferi altora ceea ce îi dăduse Dumnezeu.

Cred că Pavel a primit și următoarea diplomă:
Consacrarea vieții

Acestea sunt diplomele autentice în școala lui Dumnezeu: „Născut din nou,” „Modelat din nou,” „Dator izbăvit,” „Consacrarea vieții.” Ce poate fi aceasta dacă nu viață în Dumnezeu, cu Dumnezeu, pentru Dumnezeu? Aceasta a fost experiența lui Pavel, și Dumnezeu a pregătit aceeași experiență pentru fiecare copil al Său. Am mai putea continua această lecție, dar doresc ca aceste gânduri să rămână în mințile voastre. Este mult mai bine să discutăm și să medităm la aceste lucruri, decât la lucrurile banale și ieftine ale vieții. Să lăsăm mințile noastre să fie umplute cu lucrurile lui Dumnezeu [vezi Marcu 8:33], cu Cuvântul lui Dumnezeu, și apoi să ne așteptăm ca Dumnezeu să ne învețe lucruri importante despre Cuvântul Său și să ne dezvăluie lucruri adânci. Să căutăm să primim și noi aceste diplome în viața noastră. Nici o universitate înființată de om nu poate oferi aceste diplome, ci numai în școala lui Hristos sunt oferite tuturor. Dacă cineva dorește să obțină diplome valoroase, să intre în școala lui Hristos și să ia diplomele care se oferă acolo.

Dacă păstrați în minte aceste gânduri, și anume că Dumnezeu a trăit în Hristos Isus o viață desăvârșită pe pământ și că Isus Hristos trăiește acum în ceruri ca Mare Preot al nostru, mijlocind pentru noi, primind de la Tatăl făgăduința Duhului Său pe care să ni-l poată da, pentru ca același caracter pe care l-a avut Isus Hristos spre slava lui Dumnezeu să poată fi al vostru, și dacă veți crede în Dumnezeu pentru a împlini aceasta în voi prin răstignire, prin ascultare, prin lepădare de sine, prin slujire, Dumnezeu vă va binecuvânta viețile nespuse de mult în Isus Hristos.

Capitolul 8

1895, predică nedată – “Legea în Hristos; sau Legătura dintre Lege și Evanghelie”

***The Bible Echo*, 20 & 27 aprilie, 4, 11, 18 & 25 mai, 1 iunie, 1896**

LEGEA ÎN HRISTOS, SAU LEGĂTURA DINTRE LEGE ȘI EVANGHELIE

Tot ceea ce a pierdut omul prin păcat a fost recâștigat „prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus” [Rom. 3:24]. „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3:8). Toate acestea au fost realizate pentru noi, „nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, mântuitorul nostru” (Tit 3:5, 6).

Și totuși, planul de mântuire al lui Dumnezeu nu este de folos nici unui om fără cooperarea acestuia. Dumnezeu l-a onorat pe om oferindu-i rațiune și libertatea de alegere și, deși omul nu se poate salva singur, nu este planul lui Dumnezeu acela de a-l salva contrar voinței sale. El îi spune: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (Is. 1:18). „Cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apoc. 22:17).

La început „Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său,” „l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu” (Gen. 1:27; 5:1). Însă acest chip a fost pătat și deformat de păcat. Totuși „fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16), pentru ca astfel, prin El, care „este chipul Dumnezeului celui nevăzut” oamenii să poată fi „zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune”, și refăcuți după chipul lui Dumnezeu, fiind „asemenea

chipului Fiului Său” [Col. 1:15; Efes. 2:10; Rom. 8:29]. Măsurile minunate ale harului lui Dumnezeu prin care „să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus,” (Rom. 3:26) nu au urmărit nimic altceva decât, „după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa să *purtăm* și chipul Celui ceresc” (1 Cor. 15:49).

Mijlocul prin care Dumnezeu ajunge la acest rezultat este numit „evanghelie,” care este definit a fi „puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Rom. 1:16). Aceasta este „evanghelia mântuirii voastre” [Efes. 1:13], „evanghelia harului lui Dumnezeu” [Fapte 20:24], „evanghelia păcii” [Efes. 6:15], aceeași evanghelie care a fost „*vestită* mai dinainte lui Avraam” (Gal. 3:8), și după aceea copiilor lui Israel, „căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor” (Evr. 4:2). Această evanghelie a lui Hristos este puterea divină a lui Dumnezeu pentru mântuirea celor ce cred, „deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu” (Rom. 1:17). Această neprihănire a lui Dumnezeu este descoperită în evanghelie; tocmai acesta este motivul pentru care evanghelia „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.” Noi avem nevoie de mântuirea din păcat și de redobândirea vieții de neprihănire, iar această experiență ne este asigurată prin întruparea, moartea și viața lui Hristos, care a fost făcut „asemenea oamenilor” [Filip. 2:7], și „care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți” (Rom. 4:25). Însă aceasta este evanghelia; căci citim: „Vă fac cunoscut, fraților evanghelia... prin care sunteți mântuiți. V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi” (1 Cor. 15:1-4).

Eficiența evangheliei este prezentată și în următoarele cuvinte: „De fapt, Hristos m-a trimis nu să botez, ci să propovăduiesc evanghelia: nu cu înțelepciunea vorbirii, ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică. Fiindcă propovăduirea crucii este o nebulie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1:17, 18). Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru toți cei ce cred.

Pentru cei care sunt mântuiți, prezentarea crucii este puterea lui Dumnezeu, deoarece crucea lui Hristos – Mântuitorul răstignit care moare pentru păcat – este gândul central al evangheliei. Așadar, citim din nou: „Dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1: 23, 24).

Din aceste versete reiese că eficiența evangheliei, puterea ei de mântuire, constă în faptul că ea este “evanghelia lui Dumnezeu... Ea privește pe Fiul Său,” care este „Domnul, Neprihănirea noastră!” (Rom. 1:1.3; Ier. 23:6). Astfel, se pare că evanghelia devine puterea lui Dumnezeu pentru mântuire datorită neprihănirii, că această neprihănire se găsește doar în Hristos și că nu poate fi despărțită de El. Aceasta este „nădejdea evangheliei... și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus” [Col. 1:23, 27, 28]. „Voi aveți totul deplin în El” [Col. 1:23, 27, 28; 2:10].

Neînțelegerea caracterului lui Dumnezeu a dat naștere la concepții greșite cu privire la locul pe care îl ocupăm noi în planul de mântuire al lui Dumnezeu. În timp ce este adevărat că „Îi place îndurarea” [Mica 7:18] și „iubește... pe cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui” [Ps. 147:11], tot la fel de adevărat este că ochii Lui „sunt așa de curați că nu pot să vadă răul” [Hab. 1:13], și că „va face dreptate și judecată în țară” [Ier. 23:5]. Dumnezeu dorește ca propriul Său caracter, așa cum este descoperit în Hristos, să fie descoperit și în copiii Săi. „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Mat. 5:48). „Ci, după cum Cel ce v-a chemat este Sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră” (1 Petru 1:15).

Iar în Hristos au fost luate măsuri îndestulătoare pentru ca așteptările lui Dumnezeu cu privire la om să poată fi împlinite pe deplin. Căci El „ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile (sau lucrurile) cerești, în Hristos,” și „în El... ne-a ales... ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui... în

dragostea Lui,” și „ne-a primit în Prea Iubitul Lui” (Efes. 1:3, 4, 6; KJV). Dar toate acestea au un scop bine definit – acela ca, după ce am fost „izbăviți de păcat” și ne-am „făcut robi ai lui Dumnezeu” (Rom. 6:22), să fim găsiți „neprihăniți înaintea lui Dumnezeu,” și să păzim „fără pată toate poruncile și toate rânduielile Domnului” (Luca 1:6). „Și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Mat. 1:21). Dar nu a fost luată nici o măsură pentru ca oamenii să fie mântuiți în păcatele lor.

Pentru ca omul să poată coopera în mod inteligent cu Dumnezeu în scopul Lui de a reface chipul Său în om, Dumnezeu i-a descoperit omului propriul Său caracter ca standard al desăvârșirii și ca probă a neprihănirii. Deoarece Dumnezeu vrea să refacă în noi chipul Său, putem cunoaște cum este El prin ceea ce dorește de la noi. Sfințenia, neprihănirea și bunătatea lui Dumnezeu se regăsesc în legea Sa, care este „sfântă, dreaptă (neprihănită) și bună” [Rom. 7:12], și desăvârșirea pe care o dorește El pentru noi va fi manifestată printr-o viață care este în armonie cu „voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Rom. 12:2).

Deoarece „omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci numai prin credința lui Isus Hristos” (Gal. 2:16; KJV), și pentru că nu suntem „sub Lege, ci sub har” (Rom. 6:14), unii au presupus greșit că noi, creștinii, nu avem nimic de-a face cu legea lui Dumnezeu. Prin urmare este bine să analizăm scopul legii, și relația dintre lege și evanghelie.

Pentru ca să putem beneficia de faptul că „sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1:7), trebuie să „ne mărturisim păcatele” (1 Ioan 1:9) și, pentru a putea mărturisi păcatele, trebuie ca mai întâi să fim conștienți de ele. Aceasta prezintă scopul primordial al legii, căci prin lege vine cunoștința deplină a păcatului (Rom. 3:20), și „păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftesti!”” (Rom. 7:7). Modul în care legea descoperă păcatul reiese din faptul că „orice nelegiuire este păcat” (1 Ioan 5:17), și din faptul că legea descoperă nelegiuirea arătând ce este neprihănirea. Legea, fiind transcrierea caracterului neprihănit al lui

Dumnezeu, este folosită de Duhul Sfânt pentru a „dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul” (Ioan 16:8), arătându-le oamenilor că sunt „ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi” (Apoc. 3:17), în timp ce caracterele lor sunt în contrast cu puritatea și sfințenia lui Dumnezeu. Când Îl vedem în acest fel pe Dumnezeu, exclamăm: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate” (Is. 6:5), și spunem împreună cu Iov: „De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42:6). Scriptura prezintă clar acest lucru. „Tu ești drept, Doamne, și judecățile Tale sunt fără prihană. Tu îți întemeiezi învățăturile pe dreptate, și pe cea mai mare credincioșie.” „Să cânte limba mea Cuvântul Tău, căci toate poruncile Tale Sunt drepte!” (Ps. 119:137, 138, 172).

Dar deși legea ne face cunoscut păcatul în acest fel, arătând caracterul neprihănit al lui Dumnezeu și fiind ea însăși neprihănită, ea este absolut neputincioasă de a ne oferi neprihănirea. „Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu; căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos” (Gal 2:21). „Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege. Dar Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos” (Gal. 3:21, 22). Aici intervine lucrarea lui Hristos, și scopul acestei lucrări este ca neprihănirea arătată de lege și descoperită în evanghelie să poată fi împlinită în noi. „Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimetând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Rom. 8:3, 4). „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Cor. 5:21).

Neprihănirea legii a fost împlinită de Hristos, care nu a venit să strice, ci să împlinească legea (Mat. 5:17), și care printr-o viață de ascultare deplină față de voința Tatălui, în care „S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filip. 2:8), „a fost făcut de

Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Cor. 1:30). „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți. Ba încă și Legea a venit ca să se înmulțească greșala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult; pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 5:19-21).

Lucrarea împlinită de Hristos în favoarea omului, reprezintă mai mult decât plata pentru vina călcării legii; ea include aducerea omului în armonie cu acea lege. „El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:14). Din acest motiv a devenit necesar nu numai ca această neprihănire să ne fie atribuită, dar și împărtășită; nu numai ca Hristos să trăiască pentru noi, ci să trăiască în noi; nu numai ca să putem fi „socotiți neprihăniți, prin credință” (Rom. 5:1), ci ca să putem fi „sfințiți prin credință” (Fapte 26:18, KJV). „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui (caracterul Lui), o slavă (un caracter) întocmai ca slava (caracterul) singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14). Îngerii puteau să rostească soliile din partea lui Dumnezeu și puteau acționa conform voinței lui Dumnezeu, dar numai Fiul putea să descopere neprihănirea lui Dumnezeu, pentru că era Dumnezeu.

Neprihănirea, așa cum este definită în lege, a fost împlinită în Hristos, cât a fost pe pământ. „Căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos” (Ioan 1:17). În lege, privită doar ca un cod moral, avem numai forma adevărului, dar Hristos este Adevărul. „Tu, care te numești iudeu, care te reazimi pe o Lege, care te lauzi cu Dumnezeul tău, care cunoști voia Lui, care știi să faci deosebire între lucruri, pentru că ești învățat de Lege; tu, care te măgulești că ești călăuza orbilor, lumina celor ce sunt în întuneric, povățuitorul celor fără minte, învățătorul celor neștiutori, pentru că în Lege ai dreptarul cunoștinței depline și al

adevărului” (Rom 2:17-20). Legea este umbra, însă Hristos este realitatea. Hristos avea legea în inimă, și astfel viața Sa a fost legea trăită. Despre lucrarea Sa s-a profetizat cu sute de ani înainte de a fi „născut din femeie” [Gal. 4:4]: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeu! Și Legea Ta este în fundul inimii mele” (Ps. 40:8)

În cadrul învățaturii Sale, Hristos a interpretat caracterul spiritual al legii, arătând că a urî înseamnă a ucide, a pofti înseamnă a comite adulter, a fi lacom înseamnă a fi idolatru, iar viața Lui a fost atât de bine armonizată cu preceptele sfinte, așa cum le-a interpretat El, încât îi putea provoca astfel pe cei ce căutau mereu să-I găsească vină: „Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?” (Ioan 8:46)

Și Cel ce „n-a făcut păcat” (1 Petru 2:22) a trăit această viață de neprihănire, nu pentru El Însuși, ci pentru noi, pentru a putea fi descoperit din nou chipul lui Dumnezeu în viețile noastre. Legea era în inima lui Hristos, și El a venit să împlinească voia lui Dumnezeu, pentru ca acea lege să poată fi scrisă în inimile noastre, iar noi să putem beneficia iarăși de binecuvântările care decurg din împlinirea vocii lui Dumnezeu; pentru ca umbra să poată deveni realitate în noi. Acest lucru este împlinit pentru fiecare om prin acceptarea lucrării lui Hristos pentru El, prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, deschizându-I lui Hristos ușa inimii, pentru ca El să poată trăi în om această viață, astfel încât acesta să poată fi mântuit „prin viața Lui” (Rom. 5:10). Aceasta este neprihănirea prin credință. Aceasta înseamnă să fii „găsit în El, nu având o neprihănire a mea pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință” (Filip. 3:9).

În acest fel, observăm că, mai întâi, legea ne descoperă păcatul. Ea stabilește un standard desăvârșit de neprihănire, definind astfel neprihănirea cerută, însă nu poate oferi această neprihănire. Legea nu face din cineva un păcătos; ci doar arată că el este un păcătos. Nu poate da neprihănirea; ea doar arată nevoia de neprihănire. Dar Dumnezeu, care cere neprihănirea legii, a luat toate măsurile pentru ca această neprihănire să ne fie dată în

Hristos, care ocupă centrul evangheliei. Standardul caracterului care este definit de lege ne este prezentat în evanghelie prin Hristos. Astfel că citim: „Dar acum s-a arătat o neprihănire (grecește: dreptate) pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și proorocii – și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava [caracterul] lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Rom. 3:21-26). Păcatul este descoperit în lege; neprihănirea este descoperită în evanghelie. Legea ne descoperă boala; evanghelia lui Hristos ne oferă vindecarea. Acesta este primul pas în raportul dintre lege și evanghelie.

Care este poziția noastră față de lege, după ce am venit la Hristos și am fost îndreptățiți prin credință, fără faptele legii, după ce am devenit „fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus” (Gal. 3:26), primindu-L pe Cel ce este neprihănirea și împlinirea legii? Cea mai bună metodă de a afla care este poziția noastră față de lege este să luăm în considerare rezultatele credinței autentice în Hristos.

A crede în Hristos înseamnă a-L primi pe Hristos; nu a adera la un crez, ci a primi viața; nu a ne strădui să menținem anumite forme exterioare, ci a deveni „părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1:4). Crezurile și formele nu pot salva oamenii din păcatele lor. Cumplit este raportul păcatelor aceluia care au „doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Tim. 3:1-5). Înainte ca omul să poată să trăiască „pentru Dumnezeu” [Gal. 2:19], el trebuie să primească o viață nouă. „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3). „Căci... nici tăierea

împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o faptură nouă” (Gal. 6:15). Această experiență depinde de credința pe care o exercită fiecare om – „prin credință, ca să fie prin har” (Rom. 4:16). Tuturor celor care se roagă mereu și mereu: „Zidește în mine o inimă curată” (Ps. 51:10), li se oferă răspunsul: „Credeți că pot face lucrul acesta?... Facă-vi-se după credința voastră!” (Mat. 9:28, 29). „Și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră” (1 Ioan 5:4); dar credința pentru biruință este „credința care lucrează prin dragoste” (Gal. 5:6).

„Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea” (Rom. 3:31). „Și ceea ce câștigă biruință asupra lumii” este prezența lui Hristos, cu toată puterea Sa prin credință; dar acesta este Hristosul în a cărui inimă se găsește legea lui Dumnezeu; care a spus despre El Însuși: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu” (Ioan 15:10); care a fost și este legea lui Dumnezeu manifestată în viață, astfel că, atunci când se răspunde rugăciunii: „Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință” (Efes. 3:17), legea lui Hristos este „scrisă... nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table din piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne” (2 Cor. 3:3). Și astfel, noi întărim legea.

„Acolo unde există nu numai o credință în Cuvântul lui Dumnezeu, ci și o supunere a voinței noastre față de El, acolo unde inima Îi este consacrată lui Dumnezeu, iar sentimentele sunt îndreptate numai spre El, acolo este credință – o credință care lucrează prin iubire și care ne eliberează de păcat. Prin această credință, inima este înnoită după chipul lui Dumnezeu. Iar inima care, în starea ei neînnoită, nu era supusă Legii lui Dumnezeu – și de fapt nici nu putea fi – acum își găsește plăcerea în preceptele sfinte.” „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8). Legea Lui este expresia dragostei Sale, și Hristos este acea lege exprimată în viață; astfel, când Îl primim pe Hristos în inimile noastre, dragostea, rodul Duhului, este primită în inimile noastre, și „când principiul iubirii este instaurat în inimă... se împlinește făgăduința noului legământ: „Voi pune legile Mele în inimile lor, și le voi scrie în mintea lor”

(Evr. 10:16) [*Calea către Hristos*, pag. 63, 60]; căci „dragostea, deci, este împlinirea Legii” (Rom. 13:10). Și astfel „noi întărim Legea” prin credință.

Dar după ce legea este întărită în acest fel în inimă prin locuirea în Hristos, și prin faptul că El, care este legea vie, locuiește în noi, roada unirii cu Hristos se va vedea în viață. „Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă” (Ioan 15:5), iar noi suntem „plini de roada neprihănită” (Filip. 1:11). Și acum, legea, care ne arăta păcatul, dar nu putea să ne dea neprihănirea, dă mărturie despre caracterul neprihănită pe care am primit-o prin credința în Hristos. „Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și proorocii” (Rom. 3:21). Legea descoperă păcatul prin faptul că definește neprihănirea și că ne arată caracterul lui Dumnezeu. Evanghelia descoperă neprihănirea. „În ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu” (Rom. 1:17). Noi primim această neprihănire ca dar din partea lui Dumnezeu, atunci când Îl primim pe Isus Hristos. Legea nu poate să ne dea ceea ce ne trebuie. Ea ne îndreaptă către Hristos, unde primim ceea ce cere ea, dar nu poate oferi. Apoi, ne întoarcem la aceeași lege, și ea dă mărturie despre faptul că neprihănirea pe care am primit-o în Hristos Isus este chiar acea neprihănire pe care o cere ea, dar pe care nu o poate da.

Acesta a fost planul lui Dumnezeu pentru aceia care urmau să creadă în Hristos. „Dumnezeu le-a oferit în Fiul Său neprihănirea legii” [*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 54]. Dacă ei își vor deschide pe deplin inimile pentru a-L primi pe Hristos, atunci însăși viața lui Dumnezeu, dragostea Lui, vor locui în ei, transformându-i după chipul Său; și în acest fel, prin darul gratuit al lui Dumnezeu, ei vor avea neprihănirea pe care o cere legea.

Cuvintele „a nimici,” „a lua,” „a distruge” și „a schimba” au fost atât de des folosite cu referire la lege de către unii predicatori, încât mulți oameni au convingerea că tot ce exprimă ele a fost împlinit de Hristos. Este adevărat că El a venit pentru „a nimici” ceva, pentru „a lua” ceva, pentru „a distruge” ceva și pentru „a schimba” ceva; dar este important să știm exact ce a nimicit, ce a

luat, ce a distrus și ce a intenționat El să schimbe prin lucrarea pe care a făcut-o în favoarea omului. Aceasta putem învăța ușor din Scriptură.

CE A FOST NIMICIT

Despre Mântuitorul nostru, Isus Hristos, se spune că „a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie” (2 Tim. 1:10). Moartea este consecința păcatului. „Păcatul odată făcut, aduce moartea” (Iacov 1:15). Dar „păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4). Așadar, Hristos a venit pentru a nimici consecința faptului de a fi în dezacord cu legea, și așa a și făcut, nu nimicind legea, ci aducându-ne pe noi în armonie cu legea.

CE A FOST LUAT

Citim că Hristos „S-a arătat ca să ia păcatele noastre” (1 Ioan 3:5; KJV). „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire” (1 Petru 2:24). Păcatul înseamnă nelegiuire, și Hristos S-a arătat ca să ia, nu legea, ci nelegiuirea.

CE A DISTRUS EL

Atitudinea lui Hristos față de lege este arătată în profeție, unde se spune: „El va înălța legea și o va face vrednică de cinste” (Isaia 42:21, KJV). În predica Lui de pe munte, care nu este decât interpretarea principiilor rostite pe muntele Sinai, Hristos a spus: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc” (Mat. 5:17). El „a venit pentru a explica relația dintre legea lui Dumnezeu și om, și pentru a ilustra preceptele ei prin exemplul Său de ascultare.” Dar suntem învățați că „acesta este scopul pentru care S-a arătat Fiul lui Dumnezeu – ca să distrugă lucrările diavolului” (1 Ioan 3:8, KJV). Lucrările diavolului sunt acelea care sunt în opoziție cu legea lui Dumnezeu.

„Diavolul păcătuiește de la început” și de fiecare dată „păcatul este fărădelege.”

Mai mult, Hristos a venit pentru a-l distruge pe însuși diavolul. Satana a introdus în această lume răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu și a legii Sale, iar misiunea și lucrarea lui Hristos au fost de a pune capăt răzvrătirii și celui care instiga la răzvrătire. Pentru a face acest lucru, El a luat trupul nostru, „pentru ca, prin moarte, să distrugă pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul” (Evr. 2:14, KJV).

CE A SCHIMBAT EL

Este o binecuvântare să știi că, dându-Se pentru om, Hristos a realizat o schimbare. Cu siguranță, era nevoie de o schimbare. Oamenii erau departe de neprihănire, „fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află” (Efes. 4:18), „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efes. 2:12). „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, ...ne-a adus la viață împreună cu Hristos... El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (Efes. 2:4-6). Și astfel, „noi toți... suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă” (2 Cor. 3:18). Dar nu s-au luat măsuri doar pentru schimbarea caracterelor noastre, căci „așteptăm ca mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale” (Filip. 3:20, 21). „Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță” (1 Cor. 15:51, 52). Glorioasă schimbare! Un caracter reînnoit și un trup reînnoit! Aceasta este plinătatea mântuirii realizată de Isus Hristos pentru noi.

Astfel, din învățătura Scripturii devine evident că Hristos a venit pentru a nimici, nu legea, ci moartea; pentru a lua, nu legea, ci păcatele noastre; pentru a distruge, nu legea, ci pe diavol și lucrările lui; pentru a schimba, nu legea, ci pe noi. El a făcut toate acestea „prin jertfa Sa” (Evr. 9:26). Dacă legea ar fi putut fi schimbată sau desființată, nu ar mai fi trebuit să moară Hristos.

PĂCATUL – TRECĂTOR; LEGEA – VEȘNICĂ

Dumnezeu ne învață în diferite feluri că păcatul este trecător, în timp ce legea este veșnică. În timp ce Isus predica într-o anumită ocazie, „cârturarii și fariseii I-au adus o femeie prinsă în preacurvie,” și au întrebat ce se putea face în acel caz, nu pentru că doreau să fie învățați, ci „ca să-L ispitească și să-L poată învinui.” După ce aceștia au acuzat-o, „Isus S-a plecat în jos, și scria cu degetul pe pământ” (Ioan 8:3, 6). „Deși, aparent, nu avea nici un scop făcând acest lucru, Isus scria pe pământ, cu litere vizibile, păcatele de care se făceau vinovați cei ce o învinuiau pe femeie.” În felul acesta, Isus a scris raportul păcatelor în nisip. Cât de ușor putea fi șters acest raport! O adiere de vânt sau un strop de apă, și s-ar fi dus! Dar Dumnezeu a scris legea Sa cu degetul Său pe table de piatră – un raport neschimbător și nepieritor despre caracterul Său. El scrie aceeași lege în inima credinciosului pentru a rămâne acolo veșnic; pentru că „cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac” (1 Ioan 2:17). Păcatul și moartea, ca rezultat al păcatului, pot fi nimicite; pentru că „sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1:7) și „moartea a fost înghițită de biruință” (1 Cor. 15:54), dar „toate poruncile Tale sunt drepte” și „neprihănirea Ta este o neprihănire veșnică” (Ps. 119:172, 142; KJV). „Ascultați-Mă, voi care cunoașteți neprihănirea, popor, care ai în inimă Legea Mea!” „Mântuirea Mea va dăinui în veci, și neprihănirea Mea nu va avea sfârșit” (Is. 51:7, 6). „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” (Evr. 13:8).

Satana L-a acuzat pe Dumnezeu că planul Său de guvernare era defectuos, iar legea Sa greșită, iar întreaga luptă dintre Hristos și Satana a gravitat în jurul acestui punct: Oare va fi recunoscută conducerea lui Dumnezeu și va fi respectată legea Sa în această lume, sau răzvrătirea va continua, iar împărăția lui Satana va fi întărită aici, pe pământ? Nu este clar că toți cei ce susțin astăzi că legea lui Dumnezeu a fost schimbată sau desființată trec de partea „dumnezeului acestui veac” (2 Cor. 4:4), fiind împotriva lui „Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos” (Efes. 1:3)?

Dumnezeu va demonstra universului, chiar în ciuda lucrării lui Satana, că legea Sa este desăvârșită și guvernarea Lui dreaptă. „Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!” (Apoc. 15:4)

UN STANDARD NECESAR

Dar dacă legea lui Dumnezeu a fost schimbată sau desființată, nu mai există nici un standard prin care să probăm caracterul neprihănirii pe care oamenii pretind că au primit-o prin credință. Atunci fiecare are libertatea să-și construiască propriul standard pentru a se potrivi propriilor înclinații. Învățăturii ca aceasta își arată roadele în lume. Legea lui Dumnezeu nu este lăsată să aibă efect asupra conștiinței oamenilor spre a-i convinge de păcat, ca în vremurile trecute; astfel, nevoia de un Mântuitor este mai puțin resimțită; iar fără un standard care să le măsoare neprihănirea, contrafacerea pare autentică și astfel religia este disprețuită. Este cunoscut faptul că în toate tranzacțiile dintre oameni este nevoie de un standard, și astfel avem standardul de greutate, standardul de măsură, etc. Fără aceste standarde ar fi o confuzie deplină în lumea afacerilor. Mai mult, aceste standarde nu pot varia. Un standard variabil nu este standard. Dar este omul mai înțelept decât Dumnezeu? „Dacă oamenii s-ar depărta de cerințele lui Dumnezeu, și ar stabili standardele datoriei pentru ei înșiși, ar exista atunci o varietate de standarde, care să se potrivească celor care le-au înființat, și Domnul nu ar mai governa. Legea eului ar fi înălțată, voința omului ar fi supremă, iar voința măreață și sfântă a lui Dumnezeu – dragostea Lui pentru creaturile Sale – ar fi dezonorată și disprețuită” (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, 51, 52).

ROLUL LEGII

Rolul legii în a face cunoscut păcatul și a da mărturie în favoarea neprihănirii obținută prin credința în Hristos poate fi ilustrat prin modul în care se folosește o oglindă. Privindu-se în ea,

omul poate să vadă dacă are fața murdară. Oglinda nu îl murdărește pe față și nici nu îl poate curăți. Ea doar descoperă prezența mizeriei. Pentru îndepărtarea acesteia pot fi folosite alte mijloace; dar când s-a realizat acest lucru, aceeași oglindă „dă mărturie” despre faptul că fața este curată. Dar să presupunem că omul vrea să spargă sau să arunce oglinda pentru faptul că ea îi arată prezența mizeriei; totuși, dacă, nefiind pe deplin satisfăcut cu această stare a lucrurilor, va încerca să se curățească, ce anume îl va convinge că eforturile lui au avut succes? El se poate simți mai bine pentru că a depus eforturi să se curățească; dar, în același timp, este posibil ca el să fi făcut o treabă incompletă sau poate că a înrăutățit lucrurile. La fel, noi suntem mânjiți de păcat. Legea ne arată acest lucru, dar nu ne poate curăți; dar s-a deschis „casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor, pentru păcat și necurăție” (Zah. 13:1), în care ne putem spăla ca să fim curăți. Legea dă mărturie despre caracterul lucrării realizate pentru noi de Cel „care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său” (Apoc. 1:5). Dar dacă legea este schimbătoare sau a fost desființată, rămânem în nesiguranță. Neprihănirea proprie poate să pară neprihănire autentică, deoarece omul se mulțumește încercând să atingă standardul pe care el însuși l-a stabilit.

FĂGĂDUINȚA UNEI LEGI NESCHIMBĂTOARE

Faptul că legea lui Dumnezeu nu a fost desființată constituie garanția siguranței noastre în cer. „Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei” (Iac. 2:12). Această lege este standardul judecății. Armonia cu legea lui Dumnezeu este condiția intrării în împărăție. Toți cei care vor să fie primiți, sunt testați de lege. Legea este transcrierea caracterului lui Dumnezeu. Toți oamenii trebuie să se ridice la standardul desăvârșirii sale, altfel nu vor intra în împărăție. Noi nu ne putem ridica la acel standard dacă nu Îl primim pe Hristos; dar când Îl primim pe Hristos știm că vom trece testul. Dacă în împărăția lui Dumnezeu ar putea intra cineva care nu este în armonie cu legea lui

Dumnezeu, păcatul ar fi transmis lumii viitoare. Chiar faptul că legea lui Dumnezeu nu a fost nici schimbată, nici desființată, constituie siguranța noastră în împărăția veșnică, garanția că „nenorocirea nu va veni de două ori” (Naum 1:9).

LEGEA DESPĂRȚITĂ DE HRISTOS ȘI LEGEA ÎN HRISTOS

Observați diferența dintre legea lui Dumnezeu ca un cod rigid și aceeași lege venind la noi în Hristos. Porunca despărțită de Hristos reprezintă doar un cod rigid, dar în Hristos devine o făgăduință vie. Legea, despărțită de Hristos, doar ca un cod rigid, spune „să faci” sau „să nu faci.” Dar aceeași lege, în Hristos, devine o făgăduință vie. „Prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe” (2 Petru 1:4). „În orice poruncă sau îndemn pe care-l dă Dumnezeu este o făgăduință care, cu siguranță, se află la temelie” [*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 76]. Când citim: „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul” [Mat. 5:5], aceasta este în mod clar o făgăduință. Când citim în lege porunca „Să nu ucizi,” fie doar o citim în afara lui Hristos, fie o cunoaștem în Hristos ca pe o făgăduință vie. El făgăduiește fiecărui om: „Nu vei ucide” [Ex. 20:13, KJV]. Eu nu pot înceta să urăsc, ceea ce reprezintă încălcarea poruncii a șasea. Mă străduiesc să nu o încalc, și totuși o încalc. Dar, mă întorc și descopăr că aceeași poruncă, în Hristos, scrisă de Duhul Viului Dumnezeu pe tablele de carne ale inimii, s-a transformat într-o promisiune și El spune: „Am să-ți fac o făgăduință. M-ai primit; nu vei ucide.”

Despărțită de Hristos, ca un cod, legea spune: „Să nu furi;” dar eu nu mă pot opri din a face acest lucru. Apoi descopăr că acea lege, în Hristos, s-a transformat într-o făgăduință, și acum ea sună astfel: „Tu ești acela care fura. Am să-ți fac o făgăduință: Nu vei fura” [Ex. 20:15, KJV].

Definind neprihănirea, legea scoate la iveală păcatul și ne conduce la Hristos, care este punctul central al Evangheliei. Acolo este descoperită neprihănirea legii.

ASCULTARE DEPLINĂ

Ascultarea parțială este un domeniu spinos; ascultarea deplină reprezintă jugul ușor care ne-a fost făgăduit. Când Îi spunem Domnului că vom păzi toate poruncile Lui, El ne ia de îndată în stăpânire și spune că așa vom face. Prin credință, noi nu desființăm legea; dimpotrivă, „credința și numai credința, care ne face părtași ai harului lui Hristos, este cea care ne face capabili să ascultăm” [*Calea către Hristos*, pag. 60, 61]. Dar aceasta se realizează, nu poruncind credinciosului: „Să nu...,” ci revărsând în inima lui dragostea lui Dumnezeu care îi dă asigurarea binecuvântată a lui „Nu vei...” Trebuie să împlinești legea, altel nu vei trăi; dar acum o vei împlini datorită faptului că acum trăiești în „Cel Viu.” Aceasta este neprihănirea prin credință. Aceasta este Evanghelia.

Același standard al neprihănirii a fost stabilit pentru toți oamenii din toate timpurile. În vechime, învățătura era: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om” (Ecles. 12:13). Iar moartea lui Hristos nu a schimbat cu nimic această învățătură; căci „tăierea împrejur nu este nimic, și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu” (1 Cor. 7:19), și „dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (Ioan 5:3). Mai mult, atingerea acestui standard al neprihănirii a fost posibilă întotdeauna. Domnul a spus de mult, prin profet: „Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima din piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ezech. 36:26, 27). Același speranță de succes în viața creștină este păstrată și în rugăciunea marelui apostol: „Dumnezeul păcii... să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos” (Evr. 13:20, 21).

REZUMAT

Suntem pregătiți acum să rezumăm rezultatele studiului nostru cu privire la legătura dintre lege și evanghelie. Am aflat că legea descoperă păcatul prin faptul că definește standardul neprihănirii, și că în evanghelie este descoperită neprihănirea cerută de lege. Am aflat că acea Evanghelie este evanghelia lui Hristos, și că neprihănirea care este descoperită în ea este neprihănirea lucrată pentru noi prin Hristos, într-o viață de ascultare deplină de legea lui Dumnezeu. Astfel, Evanghelia este ceea ce face Dumnezeu, nu doar pentru împlinirea cerințelor legii pentru noi în Hristos, dar și pentru împlinirea cerințelor aceleiași legi în noi prin Hristos, și acest lucru se realizează primindu-L pe Hristos, întruchiparea legii, în inimile noastre prin credință, astfel încât „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2:20).

Rodul unei astfel de uniri cu Hristos se vede într-o viață care este în armonie cu aceeași lege pe care a trăit-o El, și legea, care la început a descoperit păcatul, acum dă mărturie despre caracterul autentic al acelei neprihăniri „care vine prin credința în Isus Hristos” (Rom. 3:22). În acest fel, ceea ce legea nu putea împlini din cauză că era lipsită de putere în noi, s-a împlinit pentru noi prin așezarea aceleiași legi în Hristos și, prin El, în noi, pentru ca „porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului” (Rom. 8:4).

Toate acestea ne conduc la concluzia că EVANGHELIA ESTE PUR ȘI SIMPLU LEGEA ÎN HRISTOS și, prin urmare, orice încercare de a desființa legea reprezintă o încercare de a-L desființa pe Hristos și Evanghelia, și o încercare de a schimba legea este o încercare de a schimba caracterul lui Hristos și de a zădărnici scopul Evangheliei. O inimă plină de dragostea lui Hristos și de duhul adevărului nu va urmări să facă așa ceva, ci va spune cu recunoștință: „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, și nimic nu le stă în cale” (Ps. 119:165, Spurrill's Translation).

ÎN HRISTOS sau FAMILIA DIVINO-UMANĂ

W.W. Prescott

Acest material a fost extras din Buletinul Conferinței Generale din 1895 și conține trei lecturi ale profesorului Prescott, prezentate la sesiunea Conferinței Generale din 1895.

Timp de secole creștinii au întâmpinat dificultăți în înțelegerea expresiei "în Hristos" folosită de Pavel. Conceptul biblic al celor doi Adami a produs dezbateri electrizante între mulți teologi.

Locul central în înțelegerea planului divin de mântuire îl ocupă tema "în Hristos." Aceasta poate fi cheia care să ne deschidă mințile pentru a înțelege anumite lucruri care înainte au fost pur și simplu respinse de foarte mulți, fiind considerate paradoxuri în Scriptură.

CAPUL FAMILIEI

Obiectivul primordial în întreg studiul nostru biblic nu ar trebui să fie stabilirea de teorii, ci hrănirea cu acest cuvânt dătător de viață. Este în mod deosebit necesar să atragem atenția la acest principiu, atunci când un mare număr dintre noi, obișnuiți cu studiul Cuvântului, se adună împreună pentru a face un studiu special al acestuia. Deci principiul nu ar trebui să fie acela de a învăța unele teorii pe care să le putem spune altora, ci de a obține o viață pe care să o putem trăi înaintea altora; și acesta va fi scopul studiului nostru - de a ne hrăni pur și simplu cu acest Cuvânt care este duh și viață. Și aceasta va fi chestiunea, indiferent ce fază deosebită a adevărului studiem. Scopul nostru principal va fi să frângem pâinea vieții pentru a ne putea hrăni împreună din ea.

Subiectul la care vom medita împreună, cel puțin un timp, pe perioada acestui seminar, poate fi numit "familia divino-umană."

În Efeseni 3:14, 15 citim: "Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ." Orice familie în ceruri și pe pământ. Și scopul nostru va fi de a lua în discuție acest concept despre familie, dar din acest punct de vedere special - familia divino-umană; subiectul nostru pentru această oră va fi despre Capul familiei.

În primul rând aș dori să atrag atenția asupra faptului că familia umană are un singur Tată comun. Fapte 17:24-26: "Dumnezeu a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului" (KJV: "și a făcut din același sânge toate națiunile de oameni"). Însă în ediția revizuită nu mai apare cuvântul "sânge," ci apare astfel: "Și a făcut *dintr-unul* pe toți oamenii ca să locuiască pe toată fața pământului." A făcut *dintr-unul* pe toți oamenii de pe pământ; adică, Adam a fost tatăl familiei omenești; și când Dumnezeu l-a creat pe Adam, a creat întreaga familie umană. Atunci când l-a creat pe Adam, El a creat toate națiunile care sunt pe fața pământului. Astfel că în crearea lui Adam și în acordarea puterii de a da naștere unor oameni după chipul său, a văzut, așa cum și era, un izvor de viață în el. Și când l-a creat pe Adam, a văzut în Adam orice ființă umană care a fost sau care va fi pe fața pământului, și a creat orice ființă umană de pe fața pământului în Adam.

Veți vedea cum acest gând este sugerat în capitoul 25 din Geneza, unde este consemnată nașterea lui Iacov și a lui Esau. Versetele 19-23 relatează acest fapt. Însă aș dori să vă atrag atenția în mod special asupra versetului 23. Când Rebeca a întrebat pe Domnul, El i-a răspuns: "Două neamuri sunt în pântecul tău." Două neamuri: Iacov și Esau. În Iacov, Dumnezeu a văzut pe toți urmașii lui Iacov; în Esau, Dumnezeu a văzut pe toți urmașii lui Esau; și astfel, așa cum a văzut, erau două națiuni care se băteau.

Același gând este subliniat mai departe în Evrei 7:9, 10: "Mai mult, însuși Levi care ia zeciuială, a plătit zeciuiala, ca să zicem așa, prin Avraam; căci era încă în coapsele strămoșului său, când a întâmpinat Melhisedec pe Avraam."

Aceste versete sunt suficiente pentru a întări principiul că în Adam erau toți urmașii lui, căci el era tatăl comun al familiei omenesci. Însă primul Adam a eșuat în lucrarea lui, astfel că a venit al doilea Adam. 1 Cor. 15:45 și în continuare: "De aceea este scris: 'Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu.' Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață. Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc vine pe urmă. Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer." Și acest "al doilea om," Domnul din cer, întreține aceeași relație cu familia Sa ca aceea pe care a întreținut-o Adam cu familia *lui*. Astfel că El a devenit al doilea tată al familiei.

În Col. 3:9, 10, găsim scris: "Nu vă mințiți unii pe alții întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut." Efeseni 4:22-24: "Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi, care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, sfânt, după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și o sfințenie pe care o dă adevărul." În versiunea Dr. Young textul sună așa: "... care, după voia lui Dumnezeu, a fost creat în neprihănire."

Acum, cu aceste versete înaintea noastră, putem vedea cu ușurință învățătura. Adam a fost primul om, iar prin căderea în păcat, a introdus păcat în trupul uman, și trupul lui a devenit trup păcătos (natură omenească păcătoasă, n.tr.). Domnul Hristos a fost al doilea om, al doilea tată al familiei omenesci. El nu a făcut păcat, iar în gura Sa nu s-a găsit viclesug. După ce omenirea în Adam a admis păcat în natura omenească, ea a devenit omul cel vechi; și omul cel vechi este omenirea cu păcatul care lucrează în ea. Altfel spus, omul cel vechi este omenirea sub stăpânirea celui rău, iar cei ce sunt în această stare sunt descriși de Mântuitorul în Ioan 8 având

ca tată pe diavolul. De la versetul 42 în continuare citim: "Isus le-a zis: 'Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu; n-am venit de la Mine Însuși, ci El M-a trimis. Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu. Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru.'"

Omul cel vechi este omenirea cu păcatul care lucrează în ea; omul cel vechi este omenirea sub stăpânirea și controlul celui rău. Omul cel nou este omenirea cu divinitatea în ea, și mai presus de toate și mai înainte de toate, omul cel nou este Isus Hristos, "care după voia lui Dumnezeu, a fost creat în neprihănire, adevăr și sfințenie." Așadar suntem îndemnați să ne îmbrăcăm cu omul cel nou. Romani 13:14. "Ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos," omul cel nou "și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele."

Dar cum a devenit Isus Hristos al doilea tată al familiei omenesci? Și ce semnificație are pentru noi faptul că a devenit al doilea tată al familiei omenesci? Aceasta ni se spune în Evrei 2:14-15. "Astfel dar, deoarece copiii [El este tatăl] sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentruca, prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor." Urmăriți cu atenție: Domnul Isus S-a făcut părtaș sângelui și cărnii deoarece copiii erau deopotrivă părtași sângelui și cărnii. De ce? Pentru ca să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul.

Acest gând este sugerat în 1 Ioan 3:5. "Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele." Observați cum este spus: "Și știți că El S-a *arătat*." El S-a *arătat* ca să ne ia păcatele. Cum s-a arătat? S-a arătat în trup, devenind părtaș sângelui și cărnii. Ioan spune în capitolul întâi, versetul al doilea: "Pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viața care era la Tatăl și care ne-a fost arătată." El S-a arătat ca să ia păcatele noastre; și S-a arătat luând parte la carnea și sângele nostru, pentru ca să poată fi văzut, ca să se poată privi la El. Dar El S-a arătat pentru a

lua păcatele noastre. Pentru aceasta era nevoie ca divinitatea să sufere. Însă cum putea divinitatea, doar ca divinitate, să sufere pentru păcatele omenirii? Divinitatea a fost îmbrăcată în omenesc, arătată în omenesc, ca să poată fi o latură umană a divinității destinată suferinței, pentru ca să poată fi posibil pentru divinitate să prezinte o latură umană destinată suferinței; ca să poată fi, așa cum a și fost, o latură vulnerabilă a divinității, pentru ca divinitatea să poată fi lovită, fiindcă profeția a spus că va fi zdrobit călcâiul lui, și acest eveniment trebuia să aibă loc în omenire. Trebuia să existe o latură umană în divinitate pentru ca divinitatea să poată suferi în omenire. Însă divinitatea a trebuit să sufere pentru a lua păcatele noastre, așa S-a arătat divinitatea așezată în omenire, îmbrăcată cu un trup, îmbrăcată cu carne, cu carnea noastră, pentru ca divinitatea să poată oferi o latură capabilă să primească lovituri. "Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi," și S-a făcut părtaș aceluiași sânge și aceleiași cărnii pentru "ca prin moarte să poată nimici pe cel ce are puterea asupra morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care prin frica morții [și moartea vine numai prin păcat] erau supuși robiei toată viața lor."

Cum a luat Domnul Isus asupra Sa această natură, această carne și acest sânge? Le-a luat prin naștere, fiind născut din femeie; iar mijlocul prin care a fost născut din femeie a fost Duhul Sfânt. Luca 1:35: "Îngerul i-a răspuns: 'Duhul Sfânt se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea, Sfântul care se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.'" Dar El a fost și Fiul Omului. Iar Capul, al doilea Cap al familiei umane, a fost un om, un om nou, omul divino-uman, omul Isus Hristos.

Ce reprezintă pentru noi faptul că Isus Hristos a devenit al doilea cap al acestei familii umane? Semnificația acestui fapt este următoarea: așa cum, atunci când Adam a fost creat, toți membrii familiei umane au fost creați în el, tot așa, când al doilea om a fost creat "după voia lui Dumnezeu în neprihănire, adevăr și sfințenie," toți membrii acestei familii au fost creați în El. Așa cum Dumnezeu a văzut în Adam pe toți membrii familiei umane, tot așa a văzut în Hristos, al doilea tată al familiei, pe toți membrii familiei divino-

umane. Astfel că a văzut în El pe toți fiii Săi, pe toate fiicele Sale, pe toți urmașii Săi; toți aceștia aparțin familiei, indiferent dacă s-au născut în familie sau nu. Înainte ca Iacov și Esau să se fi născut, Dumnezeu a văzut acolo două națiuni. Indiferent dacă s-au născut în această familie divino-umană sau nu, totuși Dumnezeu a creat în Isus Hristos, omul nou, pe toți membrii familiei divino-umane care se vor naște după aceea în această familie.

Faptul că Hristos a luat natura noastră și acest Cuvânt S-a făcut trup și a locuit printre noi, are o semnificație mult mai profundă decât faptul că a fost un om bun care a trăit atunci și ne-a oferit un bun exemplu. El a fost al doilea tată, a fost reprezentantul omenirii; astfel că atunci când Isus Hristos a luat natura noastră umană și a fost născut din femeie, omenescul și divinul s-au unit. Atunci Domnul Isus Hristos S-a dat pe Sine nu numai *pentru* familia umană, ci *familiei* umane. Adică Isus Hristos Însuși a intrat în omenire, S-a identificat cu omenirea și El Însuși a devenit omenire; El a devenit noi, iar noi eram în El. Aceasta înseamnă că Isus Hristos a unit în El Însuși omenescul și divinul pentru toată veșnicia, ca să ia natura noastră umană și să o păstreze veșnic, fiind astăzi reprezentantul nostru în ceruri, purtând natura noastră umană. Astăzi există în cer un om divino-uman, Isus Hristos.

Citiți aceasta în Evrei 10:11, 12: "Și pe când orice preot face slujba în fiecare zi, și aduce de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele, *El (acest om – KJV)*, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu." Există un om care stă la dreapta lui Dumnezeu, iar noi stăm acolo în El. Tocmai acest fapt este ilustrat în versetele din Evrei 7, și anume că Dumnezeu a văzut în Adam toată familia omenească, iar atunci când l-a creat pe Adam, a creat toată familia omenească. Aceste versete semnifică mult mai mult decât atât. Să citim din nou Evrei 7:9, 10: "Mai mult, însuși Levi, care ia zeciuială, a plătit zeciuiala, ca să zicem așa, prin Avraam; căci era încă în coapsele strămoșului său, când a întâmpinat Melhisedec pe Avraam." Când Avraam a plătit zecimea lui Melhisedec, Levi a plătit zecimea în el, pentru că el era în

coapsele tatălui său când Melhisedec l-a întâlnit. Tot ceea ce a făcut Avraam a făcut și Levi în el.

Să citim și în 1 Cor. 15:21, 22: "Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților." Să ne oprim un moment și vom realiza că ambele au venit prin pom (lemn – n.tr.). Adam a mâncat din fructul oprit, din pom, astfel că moartea a venit asupra familiei omenești. Domnul Hristos a purtat toate păcatele noastre pe lemn și prin aceasta se înțelege că a adus viață pentru familia omenească. Vers. 22: "Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos." Adam este omul prin care a venit moartea; Hristos este omul prin care a venit învierea din morți.

Citiți de asemenea Rom. 5:12 și în continuare. În timp ce citim acest verset să păstrăm în minte aceste principii și această paralelă dintre primul Adam și al doilea Adam - ce am obținut de la primul Adam și ce am obținut de la al doilea Adam. De la primul Adam - păcat, viață trecătoare, moarte; de la al doilea Adam - neprihănire, viață veșnică. "De aceea, după cum printr-un *singur om* a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit..." Acțiunea, observați, este la timpul trecut - actul păcatului este deja consumat. Toți au păcătuit; căci toți au comis deja păcat.

"Căci înainte de lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege. Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare (sau tip) a Celui ce avea să vină. Dar cu darul fără plată nu este ca și cu greșeala; căci, dacă prin greșeala *unuia singur*, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul, pe care ni l-a făcut harul acesta într-un *singur om*, adică în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți. Și darul fără plată nu vine ca printr-acel *unul* care a păcătuit; căci judecata venită de la *unul* a adus osândă; dar darul fără plată venit în urma multor greșeli a adus o hotărâre de iertare," sau neprihănire. Deci contrastul este între condamnare și îndreptățire sau neprihănire. Moartea a venit prin păcat. "Dacă deci, prin greșeala *unuia singur*

moartea a domnit prin *el singur*, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel *unul singur*, care este Isus Hristos. Astfel dar, după cum printr-o *singură greșeală* a venit o osândă, tot așa, printr-o *singură hotărâre* de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața. Căci, după cum prin neascultarea unui *singur om*, cei mulți au fost făcuți ["au devenit"] păcătoși; tot așa, prin ascultarea unui *singur om*, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți" (vers. 17, 18).

Acum putem vedea deosebirea dintre primul Adam și al doilea Adam, dintre primul tată al familiei și al doilea tată al familiei. De la unul avem judecata care a adus condamnarea, de la celălalt avem iertarea care aduce viața. Prin neascultarea unuia, mulți au fost făcuți păcătoși; prin ascultarea celuilalt, mulți au fost făcuți neprihăniți în El.

Mai mult, de aici se desprinde ideea că Domnul Isus Hristos S-a dat pe Sine pentru noi. Gândiți-vă un moment la aceasta. Nu înseamnă că Domnul Isus Hristos, ca unul diferit de noi, ca și cum n-ar fi avut absolut nici o legătură cu noi, a venit pur și simplu și a spus: "Voi muri pentru om." Nu, El a devenit om, iar divinitatea a fost dată familiei umane în Hristos. Dar divinitatea S-a unit cu omenirea prin naștere, și Isus Hristos a devenit rudă de sânge, înrudit cu fiecare dintre noi.

Citiți semnarea acestui fapt în Lev. 25:47-49: "Dacă un străin sau un venetic se îmbogățește, și fratele tău sărăcește lângă el, și se vinde străinului care locuiește la tine sau vreunui din familia străinului, el să aibă dreptul de răscumpărare, după ce se va fi vândut: unul din frații lui să poată să-l răscumpere. Unchiul lui, sau fiul unchiului lui, sau una din rudele lui de aproape, va putea să-l răscumpere; sau, dacă are mijloace, să se răscumpere singur." În această situație se află omenirea; ea este vândută păcatului. Dacă omenirea ar fi în stare, s-ar răscumpăra singură. Este omenirea în stare să se răscumpere singură? Nu. Ei bine, atunci, cineva care este rudă apropiată poate să o răscumpere. Dar cine este ruda apropiată care este în stare să o răscumpere? Cel ce S-a făcut părtaș aceleiași cărni și aceluiași sânge. Astfel că, așa cum este relatat în Efeseni

5:30: "Noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui, și os din oasele Lui." El este ruda apropiată.

Citiți din nou în Evrei 2:11 și veți vedea cum este recunoscută această legătură: "Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească 'frați' când zice: "Voi vesti Numele Tău fraților Mei." Vă amintiți, în ultima Sa rugăciune, chiar la încheierea lucrării Sale (Ioan 17: 26), a spus: "Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău." "Voi vesti Numele Tău tuturor fraților Mei." Și a făcut-o; și unul dintre ultimele Sale cuvinte a fost: "Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău." Ei erau frații Lui. "Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta laudă în mijlocul adunării." Și iarăși (Evrei 2: 13): "Îmi voi pune încrederea în El." Și în alt loc: "Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi I-a dat Dumnezeu!" Al doilea tată al familiei.

Marcu 3:31: "Atunci au venit mama și frații Lui [aici sunt prezentați cei ce făceau efectiv parte dintre rudele Lui trupești, legate prin legături naturale de sânge] și, stând afară, au trimis să-L cheme. Mulțimea ședea în jurul Lui, când I-au spus: "Iată că mama Ta și frații Tăi sunt afară și Te caută." El a răspuns: "Cine este mama Mea, și frații Mei?" Apoi, aruncându-Și privirile peste cei ce ședea în jurul Lui: "Iată," a zis El, "mama Mea și frații Mei! Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă." Adică, oricine este născut în această familie a lui Dumnezeu este într-o relație tot la fel de apropiată cu Domnul Isus Hristos, și aceasta prin carne și sânge, cum este o mamă cu propriul ei fiu.

Citiți în Luca 11:27, 28. Aici se găsește un gând emoționant: "Pe când spunea Isus aceste vorbe, o femeie din norod și-a ridicat glasul și a zis: 'Ferice de pântecele care Te-a purtat, și de țâțele pe care le-Ai supt!'" În timp ce această mamă privea la Isus Hristos și asculta învățăturile Sale, a luat naștere în inima ei un sentiment despre ce lucru minunat și binecuvântat este acela de a fi într-o legătură atât de strânsă cu acel om, așa cum este o mamă cu copilul ei. Ce a răspuns Domnul Isus? O, El a spus: "Ferice mai degrabă de cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-L păzesc!" Pentru că ei sunt uniți cu El tot așa cum este o mamă cu propriul ei copil. Adică,

fiecare fiu al lui Dumnezeu este în cea mai strânsă legătură posibilă în această lume, unit cu Isus Hristos, Fratele său, Tatăl său, Mântuitorul său, Răscumpărătorul său.

TOȚI ÎN EL

Nu pretind în seara aceasta de la dumneavoastră să înțelegeți lecția din această oră, însă vă cer ca, orice spune Cuvântul, să fie primit și crezut; deoarece numai în felul acesta putem beneficia de lecția aceasta. Iudeii au pierdut una dintre cele mai bune lecții, de fapt lecția tuturor lecțiilor pe care Hristos S-a străduit să-i învețe, fiindcă: "Ei se certau între ei, zicând: 'Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-L mâncăm,'" și același spirit ar putea să ne închidă și nouă mințile și inimile la lecția următoare.

Coloseni 2:10 (KJV) "Voi sunteți desăvârșiți în El." Gândul central al studiului nostru, de data aceasta, va fi o dezvoltare mai amplă a ideii exprimate în Evrei 7:9,10: "Mai mult, însuși Levi, care ia zeciuială, a plătit zeciuială, ca să zicem așa, prin Avraam; căci era încă în coapsele strămoșului său, când a întâmpinat Melhisedec pe Avraam."

În studiul nostru de vineri seară, am învățat despre Capul acestei familii divino-umane, "Levi a plătit zeciuială în Avraam, căci era încă în coapsele tatălui său când l-a întâlnit pe Melhisedec." Ce am făcut noi în El, Tatăl acestei familii spirituale, al acestei familii divino-umane? "Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi" (Ioan 1,14.) Aș dori să citesc trei sau patru versete pentru a arăta că în conformitate cu sensul general al subiectului, urmărind în același timp cu mai mare strictețe versetul original, putem citi astfel: "Și cuvântul S-a făcut trup și a locuit *în* noi." Pentru a exprima ideea generală că Dumnezeu S-a manifestat în trup printre oameni, avem versetul 23 din Evanghelia după Matei, în primul capitol: "Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele 'Emanuel,' care, tâlmăcit, înseamnă 'Dumnezeu este cu noi,'" iar aceasta este o expresie diferită, atât în engleză cât și în original, "Emanuel, Dumnezeu cu noi." Dar aici avem alte versete unde

interpretarea urmează același original și traduce "în noi." 1 Ioan 4:13: "Cunoaștem că rămânem în El și că El rămâne în noi," nu *printre* noi, ci "**în** noi." Capitolul al treilea, versetul 24: "Cine păzește poruncile Lui, rămâne în El, și El în el. Și cunoaștem că El rămâne *în* noi," nu *printre* noi, "*în* noi, prin Duhul pe care ni L-a dat." "Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una *în* noi." Ioan 17:21.

În toate aceste versete veți observa că dacă aș spune "printre noi," aș distruge întreaga semnificație, și chiar dacă versetul din Ioan 1:14 nu și-ar pierde semnificația dacă se folosește "El a locuit printre noi," totuși, din punctul meu de vedere, se pierde sensul esențial. "El a fost făcut trup și a locuit *în* noi" (KJV). Isus Hristos era reprezentantul omenirii și toată omenirea era cuprinsă în El, iar când S-a întrupat, a luat asupra Sa omenirea. Apoi, când a devenit tatăl acestei familii divino-umane, unindu-Se pe această cale cu omenirea, iar trupul pe care L-a luat și în care a locuit era trupul nostru, iar noi eram în El și El în noi, tot așa cum Levi era în Avraam; și așa cum ceea ce a făcut Avraam, Levi a împlinit în Avraam, tot la fel, ceea ce Domnul Hristos a împlinit în trup, noi am împlinit în El. Și acesta este cel mai glorios adevăr în creștinism. Este, de fapt, însuși creștinismul, este chiar miezul, viața și inima creștinismului. El a luat trupul nostru, și omenescul nostru a fost găsit în El, și ce a realizat El, omenirea a realizat în El.

Să urmărim în continuare dezvoltarea acestei idei. "Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos" (Efeseni 1:3). Deci, când El a așezat asupra lui Hristos toate acele binecuvântări duhovnicești când era aici în trup, El a așezat toate aceste binecuvântări asupra noastră, pentru că El a fost făcut trup și a locuit *în noi*, iar noi eram în El, și momentul în care am fost binecuvântați cu toate binecuvântările spirituale în Hristos, a fost când acele binecuvântări au fost așezate asupra lui Isus Hristos, care a locuit în noi; singura întrebare în ceea ce ne privește este: Ne-am bucurat, am primit noi binecuvântările pe care ni le-a acordat

Dumnezeu în El? Versetul 4: "*În El*, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii." Când Dumnezeu L-a ales pe Domnul Isus Hristos, ne-a ales pe noi în El, și noi am fost aleși înainte de întemeierea lumii în El; aceasta nu implică faptul că noi, ca persoane, am fost aleși mai presus de alte persoane, și că mântuirea noastră personală este asigurată într-un mod diferit față de a altora, ci *fiecare persoană* a fost aleasă în *El*. *Toți* au fost aleși *în El*. Fiecare membru al acestei familii divino-umane a fost ales atunci când a fost ales El, fiindcă noi eram în El, și fiindcă El a fost făcut trup și a locuit *în noi*.

Versetul 6: "Spre lauda slavei harului Său în care ne-a făcut să fim primiți în Prea Iubitul Lui" (KJV). Și când Tatăl a spus Fiului Său: "Acesta este Fiul Meu prea iubit în care Îmi găsesc toată plăcerea," a spus aceleași cuvinte fiecărui fiu din această familie divino-umană. "Tu ești fiul Meu prea iubit în care Îmi găsesc plăcerea" *în El*. A fost El primit? Tot așa suntem și noi în El. Oare am fost noi primiți pentru ceea ce suntem, am fost, sau putem fi? Nu, noi am fost primiți în El, în Prea Iubitul Lui. Și așa are loc primirea - în El. Versetul 11: "În El am fost făcuți și moștenitori." A răscumpărat El moștenirea? A reintrat în posesia ei? A plătit prețul? A fost coroana de spini pe fruntea Sa un simbol al faptului că El a purtat blestemul pământului, că a purtat suferința pământului, că a îndepărtat blestemul de deasupra pământului și că a redobândit moștenirea? Noi am obținut moștenirea *în El*, și astfel El a obținut moștenirea, a răscumpărat-o și a reintrat în posesia ei. Noi am obținut-o deoarece am fost în El și fiindcă El a fost făcut trup, locuind în noi.

"Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Isus Hristos." Când omul nou, omul divino-uman, omul Isus Hristos, a fost zidit, noi am fost zidiți în El. Toți membrii acestei familii divino-umane au fost creați în El, "căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele" Efeseni 2:10. Când a pregătit Dumnezeu faptele bune în care urmează ca noi să umblăm? Desigur, *în El*. Ce avem *noi* de făcut? Să umblăm în

faptele bune pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte, după cum spune Scriptura în 1 Ioan 2:6. "Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus," nu atât ca o obligație, ci dimpotrivă, ca o consecință. De ce? Întrucât Dumnezeu a pregătit mai dinainte faptele bune, pentru ca noi să umblăm în ele, "Cine zice că rămâne în El, trebuie să umble și el așa cum a umblat Isus" (KJV), nu ca o obligație, ci ca o consecință, el "trebuie să umble așa cum a umblat Isus," deoarece el este *în El*.

Așa cum citim în Col. 2:6, "Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El." *În El*. Noi suntem creați în Hristos Isus pentru fapte bune, iar Dumnezeu a pregătit acele fapte bune mai dinainte pentru noi, ca să umblăm în ele. Și cum vom umbla în aceste fapte bune pe care El le-a pregătit pentru noi? Bineînțeles, umblând în El. Să citim Efeseni 2:6: "El ne-a înviat împreună," și versetul 5 ne arată că am fost înviați împreună cu Hristos, pentru că ne spune: "Ne-a adus la viață împreună cu Hristos; El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus." "El ne-a așezat în ceruri în Hristos Isus." El a fost făcut trup și a locuit în noi, și cu același trup omenesc a mers în cer, iar când a făcut curățirea păcatelor, a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte. Când Isus a mers în cer, am mers și noi *în El*. Când El a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte, am șezut și noi *în El*. Omenirea este în cer. Noi, omenescul nostru, trupul nostru, este acolo, noi suntem așezați acolo, *în El*, pentru că El este Tatăl acestei familii și pentru că fiecare fiu este în El tot așa cum Levi era în Avraam, iar când Avraam a plătit zecimile, Levi a plătit zecimile *în el*, deși el nu era încă născut. Și când Isus Hristos a mers în cer, fiecare copil al Lui a mers acolo *în El*. Când El a luat loc la dreapta Măririi în locurile prea înalte, fiecare copil a luat loc acolo, în El; mulțumiri fie aduse Domnului!

Fiecare din aceste adevăruri este vrednic de a fi studiat. Acest gând, în întregime, este copleșitor; ce a făcut Dumnezeu pentru noi, familia omenească! Ce a făcut bunătatea și îndurarea Domnului Isus Hristos de a veni aici pentru a locui în noi, pentru ca să ne aducă înapoi la El, să restaureze chipul Său în noi, să ne

răscumpere! Să ia trupul nostru, natura noastră păcătoasă, să Se unească cu familia omenească, să devină Tatăl familiei, să se unească cu noi prin naștere, în legături atât de apropiate, încât niciodată să nu fie rupte! Aceasta este dragostea lui Dumnezeu în Isus Hristos! El nu a venit aici pur și simplu ca un intrus, ca un spectator care a făcut ceva, ci a venit aici și a devenit ceea ce suntem noi; a locuit în noi! A strâns la un loc în El Însuși toată omenirea, și L-a invitat pe Tatăl să-L trateze ca pe reprezentantul omenirii, astfel că ceea ce a realizat El, noi am realizat în El, și primim binecuvântările ce rezultă de aici. Ceea ce am făcut noi, El nu a făcut; însă El a fost tratat ca și când ar fi făcut ceea ce am făcut noi, și a primit toate urmările ce au rezultat de aici, schimbând complet locul cu noi! Aceasta a fost dragostea lui Dumnezeu în Isus Hristos.

Să citim din nou în Romani 6:6-8: "Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat. Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El." Versetele 10 și 11: "Fiindcă prin moartea de care a murit (și noi am murit împreună cu El) El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna, iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru." El a murit, iar noi am murit împreună cu El.

2 Cor. 5:14 subliniază aceeași idee, și o redă mult mai clar în traducerea Revised Version: "Căci dragostea lui Hristos ne constrânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit." Să citim în Evrei 2:9: "Dar pe Acela, care a fost făcut pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii," adică pe Isus, Îl vedem 'incununat cu slavă și cu cinste,' din pricina morții pe care a suferit-o; pentruca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți." Cum putea Isus să guste moartea pentru toți oamenii? Fiindcă toți oamenii erau în El; fiindcă El a îmbrăcat divinitatea Sa cu omenescul; fiindcă toată omenirea era cuprinsă în

El. Notați de câte ori și în câte feluri vorbește Scriptura despre subiectul acesta: "El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi;" ispitele omenirii s-au întâlnit în El. "Noi rătăceam cu toții, ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor" (Is. 53:6). "El L-a făcut păcat," nu păcătos, ci "El L-a făcut păcat pentru noi, pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat" (2 Cor. 5:21). El a luat totul, a purtat toate păcatele noastre. Observați același limbaj în Isaia 53:4, 5: "Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți." De ce? Deoarece omenescul nostru a purtat acele răni, iar noi am primit acele răni *în El*.

Observați cum acest gând este subliniat în continuare în Romani 7:4 R.V.: "Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos și voi ați fost omorâți în ce privește Legea," "...*ați fost omorâți*." Notați modul de exprimare - "ați fost omorâți." Se referă la un anumit moment din trecut când a avut loc acest lucru. Și acum să urmărim această idee în Evrei 10:5: "De aceea, când intră în lume, El zice: 'Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup' - 'Tu l-ai potrivit pentru Mine.'" Versiunea Syriac: "Tu M-ai îmbrăcat cu un trup." El a fost făcut trup și a locuit în noi; astfel noi suntem trupul, iar El S-a îmbrăcat cu noi, pentru ca noi să putem să ne îmbrăcăm cu El, deoarece Scriptura spune: "Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos" (Rom. 13:14). Însă noi niciodată nu am fi putut să ne îmbrăcăm cu El, dacă El nu S-ar fi îmbrăcat mai înainte cu noi. Dar, în Evrei 10:10, se spune: "Prin această 'voie' am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Hristos, odată pentru totdeauna." Cum a fost posibil să fim morți sau să fi murit în ce privește Legea, prin trupul lui Hristos? A fost posibil deoarece El a fost îmbrăcat cu un trup, a fost făcut trup și a locuit în noi, iar noi eram în El, iar acest trup de carne era un trup de carne păcătoasă, o natură omenească păcătoasă (Rom. 8:3), astfel că putem fi siguri că a fost ca al nostru. Atunci când Domnul Isus a fost dăruit, a plătit

pedeapsa legii. Însă acel trup era carnea noastră, iar noi eram în El. Și prin oferirea trupului lui Hristos noi am murit în ce privește legea, prin trupul lui Hristos, fiindcă omenescul (omenescul în care divinitatea a fost întrupată) a plătit prețul. Divinitatea și omenescul au fost unite în trupul lui Hristos, iar pedeapsa a fost plătită. "Dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor," noi fiind cu toții în El, primind pedeapsa. Astfel că noi am murit în ce privește legea. Am fost omorâți în ce privește legea, într-un anumit moment, în trecut. Am fost omorâți în ce privește legea prin trupul lui Hristos.

Să citim în continuare în Rom. 6:7: "Căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat." "Plata păcatului este moartea," și când cineva a murit, a plătit vina. Astfel că cine a murit este izbăvit de păcat, și întreaga alegere rămâne a noastră: Preferăm să murim pentru noi? Noi am fost în El, am primit pedeapsa și am plătit vina; profităm noi de pe urma acestui fapt sau preferăm să plătim noi înșine datoria și să murim despărțiți de El? Putem face asta, însă "cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat" (Rom. 6:7). Versetul 8: "Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El." Deci, dacă acceptăm acest fapt și facem din el o realitate în ce ne privește, și anume că am murit *împreună cu El*, că am murit *în El*, înseamnă că primim viață în El și prin El.

Să citim aceeași idee în Gal. 2:20: "Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine." Citim aceeași idee în Col. 2:11: "În El ați fost tăiați împrejur nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești." "În El *ați fost tăiați împrejur*;" observați ideea aceasta, că orice a făcut El, am îndeplinit și noi *în El*. Și observați că singura întrebare care se poate pune este: Suntem noi în El? Aceasta este totul. Suntem noi în El? Dacă da, atunci, de îndată ce intrăm în familie, beneficiem de toate drepturile și privilegiile familiei. De îndată ce intrăm în familie, intrăm în posesia a tot ceea ce Tatăl

familiei a făcut. O comparație, destul de slabă, se poate face referindu-ne la copiii care sunt născuți în familia pământească. Ei au anumite drepturi asupra a tot ceea ce tatăl a realizat, asupra proprietății sale. Copilul are anumite drepturi și pretenții pe care legea le recunoaște. Este o ilustrație plăpândă, însă se menține în contextul subiectului nostru, deoarece atunci când ne naștem în familia divino-umană, și suntem cu adevărat în El, prin propria noastră alegere, aceasta nu înseamnă doar că avem dreptul la anumite lucruri pe care El le deține sau pe care le-a înfăptuit, ci *tot* ceea ce a făcut El, *tot* ceea ce are, aparține *fiecărui membru* al familiei. Este oare de mirare că apostolul Ioan a exclamat plin de înflăcărare: "Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!" (1 Ioan 3:1.) Atunci, ca fii și membri ai familiei, tot ceea ce a făcut El este al nostru; tot ceea ce are El este al nostru; noi primim totul de îndată ce suntem născuți în familie, de îndată ce devenim fiii lui Dumnezeu.

Următoarea întrebare care se ridică este: Dar ce putem spune despre experiența creștină așezată pe o astfel de bază? Aceasta este în întregime în El. Fie că facem ceva, fie că ne străduim, fie că ne luptăm, acestea au loc în El. Totul este în El, iar această experiență creștină poate fi rezumată astfel: ceea ce noi am realizat atunci în El, fără vreo alegere din partea noastră, El realizează acum în noi, prin alegerea noastră. Apoi vom avea o mulțime de experiențe creștine de acest fel. Tot ceea ce am îndeplinit în El a fost fără alegerea și încuviințarea noastră, fără să fim întrebați dacă am dori ca aceasta să fie făcută. El a venit și a luat trupul nostru, a locuit în noi, a realizat în noi și noi am realizat în El, fără vreo alegere, fără nici un fel de efort din partea noastră.

Acum dorința Sa este ca ceea ce a fost făcut atunci în El, fără vreo alegere sau voie din partea noastră, să facă acum în noi prin alegerea și exercitarea voinței noastre, iar alegerea noastră va trebui să fie exercitată tot timpul în acest punct: "Voi rămâne în El? Voi continua să-L aleg pe El și să rămân în El?" Aceasta este experiența creștină. Aceasta este experiența explicată de apostolul Pavel în epistola sa către Galateni, primul capitol, versetele 15 și 16:

"Dar când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele, și m-a chemat prin harul Său, a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său." Acum este un timp potrivit pentru a spune că această unire prin care noi suntem în El este de așa natură, încât nu poate fi acceptată decât numai dacă și El este în noi. Și astfel să descopere pe Fiul Său "în mine," declară apostolul Pavel.

Să urmărim acest gând și în 1 Timotei 1:16: "Dar am căpătat îndurare pentruca Isus Hristos să-și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare" (în altă traducere - "toată îndelunga lui suferință"). Isus Hristos Și-a arătat toată îndelunga Lui suferință. Aceasta a fost arătată când Isus Hristos a fost aici și a dorit ca același lucru să poată fi arătat în apostolul Pavel. Să urmărim acest gând în 1 Ioan 4:2, 3 și 4: "Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu." Aici versetul nu se referă la oricine mărturisește că Isus Hristos *a venit* în trup, ci că oricine mărturisește că Isus Hristos *este* venit în propriul Lui trup. Dar puteți spune: "Acestui verset nu i se poate da o asemenea interpretare." Să ne oprim un moment. Orice duh care împlinește condiția de mai sus, este de la Dumnezeu. Ei bine, când Isus Hristos era aici în trup, de fiecare dată când demonii Îl întâlneau, aceștia Îl recunoșteau ca fiind Isus Hristos venit în trup. Ei spuneau: "Știm noi cine ești, ești Sfântul lui Dumnezeu." Erau ei de la Dumnezeu? Dacă cineva mărturisește că Isus Hristos a venit, înseamnă că El chiar a venit? Demonii au mărturisit chiar acest lucru; și acesta este chiar acel fel de credință care este impusă poporului acum. Demonii cred și se înfioară, însă ei nu cred pentru neprihănire; a crede pentru neprihănire este, de fapt, Evanghelia - este Hristos în voi, nădejdea slavei - și oricine mărturisește că Isus Hristos vine în trup este cel ce mărturisește că Isus Hristos este în el nădejdea slavei. Acesta este Duhul lui Dumnezeu. Și orice duh care nu mărturisește că Isus Hristos a venit în trup nu este de la Dumnezeu; el este antihrist, este un duh de opoziție, contrar, și este chiar duhul lui antihrist care neagă acest fapt care este, în primul rând, baza generală a creștinătății, și în al doilea rând este viața, este totul în tot pentru

toți creștinii - Hristos în ei, nădejdea slavei.

Interesul în studierea Bibliei - dimineața și seara - este din ce în ce mai adânc și noi apreciem din ce în ce mai mult ceea ce cunoaștem de mult timp, anume că Biblia este o carte minunată. Este opera unei Minți Infinite, fiind, la fel ca și Autorul ei, perfectă și completă.

EXPERIENȚA CREȘTINĂ

Vom continua de data aceasta cu studiul despre experiența creștină și cum poate fi aceasta obținută. "Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2 Cor. 5:21 R.V.) "Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare; ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (1 Cor. 1:30, R.V.): "Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin lege vine cunoștința deplină a păcatului. Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege - despre ea mărturisesc Legea și proorocii - și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu (și aceasta este ceea ce am fost făcuți *în El* pentru ca să putem deveni neprihănirea lui Dumnezeu în El) care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire" (Rom. 3:20-22.) Despre neprihănirea lui Dumnezeu mărturisesc legea și proorocii, iar aceasta poate fi acceptată fiindcă Isus Hristos este făcut neprihănire pentru noi, ca și noi să putem deveni neprihănire în El; iar neprihănirea lui Dumnezeu va satisface cerințele experienței creștine.

Când noi devenim neprihănirea lui Dumnezeu în El, aceasta satisface orice cerere, acum și în viitor, și aceasta este experiența creștină, însă toată este *în El*, întotdeauna *în El*. Să citim din nou: "Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului" (Rom. 8:1). "Nu este nici o osândire." "*Nu este* nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus." Asta este tot,

dar este suficient. Însă nu a fost El osândit? Și nu am fost noi osândiți în El? Să citim cum este descrisă experiența lui Hristos când a fost înaintea Marelui Preot: "Ați auzit hula. Ce vi se pare? Toți L-au osândit să fie pedepsit cu moartea" (Marcu 14:64). Cu toții L-au condamnat să fie pedepsit cu moartea. "Unul din tâlharii răstigniți Îl batjocorea, și zicea: 'Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși, și mântuiește-ne și pe noi!'" Dar celălalt l-a înfruntat, și i-a zis: "Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău" (Luca 23:39-41). "Pilat I-a zis: 'Ce este adevărul?' După ce a spus aceste vorbe, a ieșit iarăși afară la iudei și le-a zis: 'Eu nu găsesc nici o vină în El'" (Ioan 18:38). "Iată că vi-l aduc afară, ca să știți că nu găsesc nici o vină în El" (Ioan 19:4). "Luați-L voi și răstigniți-l," le-a zis Pilat, "căci eu nu găsesc nici o vină în El" (Ioan 19:6). "Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om [observați - *om*] adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru" (Fapte 2:22). Să mai citim încă un verset: "Pentru că nu cine se laudă singur, va fi primit, ci acela pe care Domnul îl laudă" (2 Cor. 10:18). Relatarea Scripturii este clară. Isus Hristos a fost osândit la moarte de către conducătorii religioși din zilele Sale, însă unul dintre tâlhari, care era atârnat pe cruce lângă El, a știut că această osândă era nedreaptă și a spus-o. Pilat, care era reprezentantul puterii civile, a spus de trei ori: "Nu găsesc nici o vină în El," și chiar când a fost supus la presiuni din partea conducătorilor religioși, el le-a spus: "Luați-L voi și răstigniți-L," însă mărturia spune că El a fost un om adevărat de Dumnezeu.

Această lecție se aplică foarte bine la situația noastră. "Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus," și totuși chiar cei ce sunt în Hristos Isus sunt cei ce vor fi osândiți de conducătorii religioși din aceste zile; și, sub constrângere, puterea civilă va ceda și va persecuta, însă pe "un om adevărat de Dumnezeu." Și "nu mai este nici o osândire pentru cei ce sunt în

Hristos Isus." Adică Dumnezeu nu osândește; și ce importanță are dacă omul osândește? Aceasta nu contează. Și când Scriptura spune că Isus din Nazaret a fost un om adevărat (aprobat) de Dumnezeu, spune că orice om care este în El este de asemenea adevărat de Dumnezeu.

Observați ce spune Scriptura: "Acum, dar, nu mai este nici o osândire." Nu spune: "Acum dar nu mai este nici o acuzare." În tribunalele omenești, primul lucru este să se asigure o acuzare și următorul lucru este să se treacă la stabilirea sentinței. Prima lucrare a Duhului Sfânt este să convingă de păcat, însă nu cu scopul de a condamna, ci cu scopul de a dăruia iertare gratuită. Astfel că poate fi o acuzare, însă nu confundați acuzarea cu condamnarea. Și următoarea lucrare a Duhului Sfânt este de a convinge de neprihănire, iar scopul lui Dumnezeu în ceea ce privește lucrarea de convingere este să poată dăruia întotdeauna iertare gratuită, și nu să condamne.

Și mai există un gând sugerat de acest verset: "Nu este osândire pentru cei ce sunt *în Hristos Isus!*" Acum să ne reamintim capitolul 35 din Numeri. Nu avem timpul necesar pentru a citi capitolul, dar putem reaminti ideile principale ale acestuia. În acest capitol se relatează despre stabilirea sau numirea cetăților de scăpare; și vă amintiți că atunci când cineva comitea o crimă, fugea în cetatea de scăpare. Și dacă în urma cercetărilor se dovedea că nu a fost o crimă făcută din răutate sau cu premeditare, atunci atâta timp cât ucigașul rămânea în cetatea de scăpare, era în siguranță; nu putea fi osândit. Dar dacă ieșea din cetate, era pasibil de pedeapsă. Aceste cetăți de scăpare erau astfel repartizate pe teritoriul țării, încât să nu fie nevoie pentru cineva care se afla în țară să călătorească mai mult de o jumătate de zi pentru a ajunge la una din ele, iar drumurile care conduceau la aceste cetăți erau foarte bine întreținute și dotate cu semne și indicatoare pe care era scris "*scăpare*," încât fugarul să nu piardă timp sau să se rătăcească. Vedeți cât de perfect se aplică această lecție? Isus Hristos nu este departe de nici unul dintre noi; calea către El este atât de accesibilă pe cât poate Dumnezeu să o facă, fiind permanent liberă și întreținută,

având peste tot indicatoare care arată spre Isus Hristos, Scăparea; și de îndată ce un om este *în El*, se află în siguranță față de următorul lui atâta timp cât rămâne *în El*. Dacă acesta pășește afară din El, își riscă viața. El este pasibil atunci de pedeapsă, dar dacă rămâne în El, este în siguranță. "Nu mai este nici o osândire."

În Filipeni 3:7-9 citim: "Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință." Aceasta este neprihănirea lui Dumnezeu prin care noi suntem *în El*. Experiența lui Pavel a fost aceea a unui fariseu desăvârșit. El a întocmit o listă cu lucruri bune; nașterea sa, originea sa, faptele sale, "cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană," dar când s-a văzut pe el în comparație cu Isus Hristos și când a comparat faptele lui cu neprihănirea desăvârșită a lui Isus Hristos, nu numai că tot ceea ce făcuse el nu valora nimic, dar a înțeles că totul era o pierdere. Toate acestea constituiau o realizare negativă. Era necesar să se pocăiască de aceste lucruri și trebuia "să fie găsit în El;" iar când a fost găsit în El, aceasta a fost suficient. Observați comparația care se face între ce a găsit apostolul Pavel în el însuși și ce a găsit în Hristos, apoi observați dorința lui înflăcărată de a fi găsit mai bine în Hristos decât să fie găsit în el însuși. "În El voi sunteți desăvârșiți."

Să citim acum în Coloseni capitolul 2 începând cu versetul 6: "Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Luați seama ca nimeni să nu vă fure," să nu vă jefuiască, să nu deveniți o pradă pentru ei, să nu vă lase goi. Vedeți că noi trebuie să fim în Hristos Isus; noi trebuie să fim îmbrăcați cu Domnul Isus Hristos. Acum luați seama ca nimeni să nu vă lase fără haina de nuntă a neprihănirii pe care o avem în El. "Luați

seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos. Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii," într-un trup; deoarece un trup a fost pregătit pentru El. "Tu Mi-ai pregătit un trup." În acest trup, adică în natura omenească, "locuiește toată plinătatea Dumnezeirii," și toată plinătatea a fost în acel trup. Observați sensul, puterea și forța acestui fapt - trupește, în trup. "Voi aveți totul deplin în El." Mai bine este redat în Revised Version: "Voi sunteți făcuți compleți în El." Ce suntem noi fără El? Nimic, absolut nimic. Dacă încercăm să fim ceva, putem să fim doar o formă a ceva. Acesta este formalism. Vă amintiți că legea a venit prin Moise, dar harul și adevărul, sau, după versiunea Syriac, "Harul și realitatea au venit prin Isus Hristos." Acum este adevărat că în lege avem o formă a adevărului, însă realitatea este în Isus Hristos. Ei bine, orice om care încearcă să devină singur mai bun, care încearcă să satisfacă cerințele legii lui Dumnezeu în afara lui Hristos, este doar un formalist. El are doar forma. Nu este altceva decât o formă moartă. Este foarte bine să avem forma, însă forma trebuie să fie umplută. "În El voi sunteți plini." Întâlnim aici aceeași formă, legea este și ea la fel, însă în loc să fie o simplă formă moartă, un fel de schelet al legii, este ceva viu, și "noi suntem făcuți plini în El."

Aceste gânduri pot fi duse mai departe, după cum observați, fiindcă această idee se găsește în toată Scriptura. Totul este *în El*. Aceste gânduri aduc foarte multă lumină asupra subiectului îndreptării și sfințirii. Acestea mi-au clarificat în minte multe aspecte care erau neclare în ce privește îndreptățirea și sfințirea. Să citim din nou în capitolul 5 din Romani. Ar fi bine să citim capitolul în întregime, însă noi vom trece direct la versetele 17, 18 și 19: "Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult ceice primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!)... Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de

neprihănire care dă viața. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși," au fost declarați păcătoși, "tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți," sau vor fi declarați neprihăniți. Oare nu este arătat foarte clar în versetul 18 că așa cum o osândă a venit asupra *tuturor oamenilor*, tot așa a venit o hotărâre de neprihănire care dă viața pentru *toți oamenii*? Foarte clar. Acest gând, după părerea mea, este că în Isus Hristos toți oamenii au fost îndreptățiți. Versetul 8: "Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi." A murit El pentru toți? "Astfel că El, prin harul lui Dumnezeu, a trebuit să guste moartea *pentru orice om*." Acum dacă toate ființele omenești ar hotărî să se pocăiască pe loc și să se întoarcă la Dumnezeu chiar în această oră, va fi oare necesar ca Dumnezeu să facă vreo schimbare în planul Său? Nu observați că El a făcut totul, pentru toți oamenii?

Să luăm din nou în discuție paralela dintre primul și al doilea Adam. Prin greșeala unuia, prin neascultarea unuia, mulți au fost declarați păcătoși - adică, Adam, prin neascultarea sa, a permis ca păcatul să intre în lume (natura omenească - n.tr.) și fiecare urmaș al lui Adam, ca urmare a acestui fapt, are tendința spre păcat, iar dacă nu se luptă împotriva ei, va comite păcat; însă nici o vină morală nu se va atinge de vreun urmaș al lui Adam dacă acesta nu cedează acelei tendințe. Dar dacă nu se luptă împotriva acesteia, va ceda și păcatul se va manifesta în el.

Prin ascultarea unuia, mulți vor fi făcuți neprihăniți; sau prin ascultarea unui singur om darul fără plată a venit asupra tuturor oamenilor dând o neprihănire care dă viața. Adică, prin unirea divinului cu umanul în Hristos, prin această întâlnire a omenescului nostru în Hristos Isus și datorită faptului că pedeapsa a căzut peste El pentru toți oamenii, "...Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor." Datorită acestui fapt, fiecare om primește o tendință sau percepe o atracție spre neprihănire; și dacă nu opune rezistență, va fi atras spre neprihănire, însă nu va primi nici o considerație datorită acelei neprihăniri sau acelei atracții spre neprihănire până ce el însuși nu cedează acelei atracții către

neprihănire. El va fi atras la Hristos, va fi în Hristos, apoi va primi personal rezultatele binefăcătoare ale îndreptării care duc la viață, care au venit peste toți oamenii, tot așa cum în celălalt caz, când cineva cedează tendinței spre păcat, va primi personal osânda care a venit asupra tuturor oamenilor în Adam.

Îndreptățirea prin har, Tit. 3:7 (KJV): "Fiind îndreptățiți fără plată prin harul Lui." Îndreptățiți prin sângele Lui, Rom. 5:9 (KJV): "Suntem îndreptățiți prin sângele Lui." Prin credință: "Deci, fiindcă suntem îndreptățiți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu." Rom. 5:1 (KJV). Prin fapte: "Vedeți dar că omul este îndreptățit prin fapte și nu numai prin credință" (Iacov 2:24-KJV). Lipsa de înțelegere a acestor metode ale îndreptării a cauzat multă confuzie. Îndreptățirea prin har, harul divin, este sursa întregii îndreptări. Îndreptățirea prin sângele Său: Sângele lui Hristos - iar sângele este viață - a fost canalul divin prin care îndreptățirea a fost dată omenirii, prin unirea Lui, a vieții Lui, cu omenirea. Prin credință: Aceasta este metoda prin care individul înțelege și aplică, în cazul lui, îndreptățirea care vine din har prin sângele lui Hristos. Prin fapte: dovezile exterioare că individul a aplicat prin credință îndreptățirea care vine prin har, prin sângele Său.

Acum, îndreptățirea prin har; aceasta este partea lui Dumnezeu. Îndreptățirea prin sângele Său este partea lui Dumnezeu, și El a făcut-o pentru fiecare om în parte, în dreptul Său. El a făcut totul pentru îndreptățirea fiecărui om; harul Său este gratuit pentru fiecare, iar sângele Său este canalul prin care acesta curge spre fiecare om, "fiindcă socotim că, dacă unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit" (2 Cor. 5:14), astfel că aceasta este prin harul lui Dumnezeu. Însă în timp ce El a făcut toate acestea pentru fiecare om, totuși beneficiază de aceasta numai cei care înțeleg și acceptă personal prin credință, care se prind de îndreptățirea oferită. Aceasta este acordată gratuit fiecărei persoane, însă prin credința în El, individul se prinde de această îndreptățire personal. Atunci măsurile care au fost oferite gratuit pentru toți pot fi de folos pentru el în mod individual și când, prin credință, el a

făcut o aplicație personală a îndreptării care vine de la Dumnezeu prin sângele lui Hristos, atunci, ca o consecință, ca un rezultat inevitabil, faptele Domnului Hristos apar în el. Prin urmare, pentru cel care este în Isus Hristos, nu are importanță care metodă a îndreptării este menționată. Dacă este îndreptățit prin har, și bineînțeles că prin har trebuie să fie îndreptățit, toate celelalte urmează. Dacă este îndreptățit prin har, atunci este îndreptățit prin sânge, prin propria credință, iar faptele vor urma; puteți atinge această îndreptățire în orice punct. Dacă cineva este îndreptățit cu adevărat prin faptele credinței, când spuneți că este îndreptățit prin fapte, includeți toate celelalte metode de mai înainte. Discuția noastră a mers atât de departe încât ne întrebăm prin ce suntem îndreptățiți: prin credință sau prin fapte, prin har sau prin altceva. Cel ce este cu adevărat îndreptățit, va trebui să fie îndreptățit prin fiecare din aceste metode. Și când cel ce este cu adevărat îndreptățit manifestă una din cele patru, celelalte trei sunt implicate.

Un alt gând: această îndreptățire, această neprihănire, este neprihănire deja împărtășită. Amintiți-vă că a fost dată omenirii; adică această neprihănire a fost acordată când Isus Hristos a fost dat omenirii, și ceea ce aduce El nu este ceva cu totul în afara noastră, ca și cum un străin ne-ar aduce un document și ar spune: "Poftiți, luați acesta. El va fi un pașaport pentru cer." Nu, noi nu vom merge în cer pe baza unui pașaport. Isus Hristos a devenit omenire și El este "Domnul, neprihănirea noastră," și când a făcut aceasta, El a devenit una cu noi, iar noi suntem una cu El. Și Dumnezeu ne consideră ca fiind una cu El în neprihănire, în tot ceea ce este El, și aceasta este calea prin care este realizată îndreptățirea noastră. Astfel, îndreptățirea noastră vine primindu-L pe Acela care este "Domnul, neprihănirea noastră," ca dar pentru omenire, printr-o unire răscumpărătoare, printr-o unire pe viață. Aceasta este în *interior* și în *afară*; este peste tot; nu este ceva cu care să te poți îmbrăca, ci este în interior și în afară, este viața de la un capăt la celălalt. Deși este atribuită în întregime, totuși există o părere în legătură cu acel concept al dăruirii acestei neprihăniri. Această neprihănire pe care o primim a fost în întregime zidită în El

și noi eram în El când a fost zidită această neprihănire, astfel că acea neprihănire este neprihănirea noastră în El, nu doar un dar, nu numai atribuită, totuși existând o deosebire între această părere și conceptul că El ne-a dăruit ceva la care niciodată nu ne-am gândit sau despre care nu am auzit înainte.

Noi eram în El când a zidit această neprihănire, însă neprihănirea pe care noi am zidit-o în El, a fost zidită fără alegerea sau voia noastră, tot așa cum păcatul care a fost comis în Adam a fost comis fără alegerea sau voia noastră. Experiența creștină este aceea în care ne vom prinde prin credință de neprihănire, fiind născuți în familie, și atunci ceea ce am realizat noi în El fără alegerea sau voia noastră, El va face în noi prin voia și alegerea noastră neîntrerupte. Totuși este în întregime un dar, în întregime *în El*, și totul a început de la El, fără să aștepte de la noi să cerem. "Căci pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi." El a realizat toată neprihănirea pe această cale, și a fost o cale mai mult decât minunată - *în El*. El a realizat aceasta unindu-Se cu omenirea, și având omenirea care realizează neprihănirea în El. Astfel, când ne naștem în familie și suntem uniți cu El, tot ceea ce a fost realizat ne aparține. Oare această idee ne va conduce la îndreptățire de sine? Nicidecum, fiindcă totul este un dar; harul este un dar, sângele este un dar, credința pe care noi o exercităm este un dar și faptele sunt urmarea credinței sau sunt realizate prin acea credință care, ea însăși, este un dar. Totul este de la El și totuși minunatul plan al lui Dumnezeu este că totul a trebuit să fie făcut în El și în noi prin această unire pe viață, iar când Isus Hristos S-a unit cu omenirea, S-a unit cu oamenii care sunt aici, astăzi, tot așa cum S-a unit cu orice generație de oameni. Adică, S-a făcut una cu întreg neamul omenesc.

Probabil că această idee ne va ajuta în ilustrația următoare: El a spus: "Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele" (Ioan 15:5). Când Domnul Isus Hristos S-a unit cu acest neam omenesc, S-a unit cu întreaga omenire care a trăit de-a lungul secolelor; și nu are importanță la care moment din istoria omenirii vă referiți, Isus Hristos S-a unit cu acest neam omenesc, în egală măsură acum ca și

în trecut. Generații apar și trec, însă șuvoiul omenirii își continuă cursul, mlădițele apar și apoi se rup, dar neamul omenesc continuă să crească, an după an. Când mlădițele sunt unite cu vița de anul acesta, vița rămâne aceeași care a dat rod în anii trecuți, dar cu o altă mlădiță, care este doar o altă mlădiță de anul acesta. Deci mlădițele despre care discutăm și-au făcut apariția în viță în generația aceasta, iar rodul viței de vie din anul acesta va fi purtat de aceste mlădițe. Este aceasta aceeași viță care poartă rod? Aceasta nu înseamnă numai că Isus Hristos a fost un om care a fost acolo și a stat singur. El a fost uman; El a fost noi; toți în El. Minunat plan!

Acum vom analiza conceptul sfințirii în legătură cu îndreptățirea. La început, când omul este născut în familie, sfințirea nu reprezintă nimic, însă el este considerat neprihănit de îndată ce este născut în familie, atunci este în El. Toată neprihănirea sa este o neprihănire atribuită. El este considerat neprihănit și este așa în întregime. Însă nimic din această neprihănire nu este zidită în el. Acum, prin ascultare, prin cedare, fiind îndreptățit tot timpul prin credință, acea viață, acea neprihănire care este viață începe să lucreze în el, și aceasta este o unire pe viață. Începe să devină o parte din el. Altfel spus, sângele care dă viață începe să circule prin organism și să ocupe locul acelor părți care nu funcționează, schimbarea începe să se producă în organism, iar omul este conectat acum la sursa de viață divină, această viață divină este revărsată în el și circulă prin el, iar rezultatul primirii acestei vieți divine în felul acesta începe să apară; și în cele din urmă, când această neprihănire este zidită în întregime, în el și prin el, apare sfințirea. Acum el continuă să se predea, este îndreptățit tot timpul, dar continuă să se predea aceluși șuvoi de viață divină și lucrarea ce se realizează în el devine din ce în ce mai proeminentă; cedarea permanentă în fața impulsurilor acestei vieți divine este de preferat cedării în fața impulsurilor păcatului care a fost în mădulele sale. Și cu cât se predă mai mult acestei vieți, cu atât procesul de sfințire continuă să crească. Îndreptățirea lui, dacă ne putem exprima astfel, nu se diminuează deloc, totuși suma îndreptățirii și a sfințirii sale este tot timpul completă.

Îndreptățirea lui nu este mai puțin permanentă, deși crește în sfințire, și este scopul lui Dumnezeu ca toată neprihănirea care este dată unuia, în clipa când s-a născut în familia lui Dumnezeu și crede în Isus Hristos, să fie zidită în el prin voia și permisiunea acestuia, în mod continuu. În El a fost viață. Iată secretul. *În El* a fost viață. În afara Lui nu este viață. Când ne unim cu El prin naștere în această familie, atunci primim viața. Apoi sângele de viață curge, și noi primim neprihănirea care este viață. Însă viața Domnului Isus Hristos nu este într-o stare latentă, inactivă. Este *viață*, și viața totdeauna se manifestă. Noi suntem pur și simplu instrumentele neprihănirii. Viața neprihănită ne folosește pur și simplu ca pe un instrument binevoitor și ascultător.

CUPRINS:

Capitolul 1 - 20 octombrie 1895, Predica de la adunarea de tabără din Armadale - <i>“Rămânând și trăind în Hristos”</i> , The Bible Echo, 2 & 9 decembrie 1895	9
Capitolul 2 - 23 octombrie 1895, Predica de la adunarea de tabără din Armadale - <i>“Predici în piatră”</i> , The Bible Echo, 16 & 23 decembrie 1895	23
Capitolul 3 - 23 octombrie 1895, Predica de la adunarea de tabără din Armadale - <i>“Împărăția lui Dumnezeu sau Marea controversă dintre bine și rău”</i> , The Bible Echo, 17 & 24 februarie 1896	35
Capitolul 4 - 31 octombrie 1895, Predica de la adunarea de tabără din Armadale - <i>“Cuvântul s-a făcut trup”</i> , The Bible Echo, 6 & 13 ianuarie 1896	50
Capitolul 5 - 2 noiembrie 1895, Predica de la adunarea de tabără din Armadale - <i>“Credința lui Isus, poruncile lui Dumnezeu și răbdarea sfinților”</i> , The Bible Echo, 20 & 27 ianuarie 1896	63
Capitolul 6 - 5 noiembrie 1895, Predica de la adunarea de tabără din Armadale - <i>“Dumnezeu sau Cezarul?”</i> , The Bible Echo, 2, 9 & 16 martie 1896	78
Capitolul 7 - 9 noiembrie 1895, Predica de la adunarea de tabără din Armadale - <i>“Hristos, Modelul nostru”</i> , The Bible Echo, 3 & 10 februarie 1896	100
Capitolul 8 - 1895, predică nedată - <i>“Legea în Hristos; sau Legătura dintre Lege și Evanghelie”</i> , The Bible Echo, 20 & 27 aprilie, 4, 11, 18 & 25 mai, 1 iunie, 1896	116
În Hristos sau Familia Divino-Umană	134

